

RĂZBOIUL STELELOR 3

Întoarcerea Cavalerului Jedi

Roman de JAMES KAHN

Scenariu de Lawrence Kasdan și George Lucas

După un subiect de GEORGE LUCAS

PROLOG

Cu mult timp în urmă într-o galaxie foarte îndepărtată.

Adîncimea însăși a spațiului. Iată lungimea, și lățimea, și înălțimea, iar apoi aceste dimensiuni se arcuiau, pierind în unduirea beznei, măsurată doar de stelele pîlpîitoare ce se prăvăleau prin abis, absorbite de infinit.

Aceste stele marcau momentele universului. Iată tăciunii portocalii pe cale să se stingă, piticii albaștri, gemenii uriași galbeni. Iată stelele neutronice dezagregîndu-se și supernovele şuierînd în neantul înghețat. Iată stele de tot felul, ce se nășteau, respirau, pulsau și mureau. Iată și Steaua Morții.

Plana pe orbită staționară, pe o muchie a galaxiei, deasupra lui Endor, luna verde — o lună a cărei planetă mamă pierise mai de mult într-un cataclism necunoscut, dispărînd spre tărîmuri neștiute. Steaua Morții era stația de luptă a Imperiului, blindată și aproape de două ori mai mare decît predecesora ei, pe care forțele rebele o distruseseră cu mulți ani în urmă — de două ori mai mare, dar mult mai puternică. Era însă doar pe jumătate gata.

O sferă de oțel, pe jumătate întunecată, atîrna deasupra lumii verzi a lui Endor, întinzîndu-și ca un păianjen ucigaș tentaculele suprastructurii sale puternice.

Un distrugător imperial se apropie de stația uriașă cu viteză de croazieră. Era masiv — el însuși o citadelă —, dar se deplasa cu invizibilă grație, ca un uriaș balaur al mărilor. În jurul lui, puzderie de bimotoare ionice — nave de vînătoare negre, asemeni unor insecte, care se deplasau iute încolo și înapoi pe perimetrul distrugătorului, cercetînd, sondînd, acostînd, regroupîndu-se.

Hangarul principal al navei se deschise fără zgomot. Un fulger scurt, în momentul în care o navetă imperială se înalță, din bezna calei în bezna spațiului, îndreptîndu-se cu viteză constantă spre Steaua Morții.

Căpitanul și copilotul său, aflați în cabina navei, urmăreau ultimele date, supravegheau pe monitoare coborîrea. Secvențe pe care le mai parcuseră de mii de ori, de data aceasta însă, domnea o tensiune neobișnuită. Căpitanul împinse cu o mișcare scurtă comutatorul transmițătorului și vorbi în microfonul aflat lîngă gura sa:

— Către stația de control, aici ST321. Cod Acces Albastru. Începem apropierea. Dezactivați scutul deflector de siguranță.

În receptor se auzi un fîșîit; apoi vocea controlorului de port:

— Scutul deflector de siguranță va fi dezactivat după ce primim confirmarea codului vostru de transmisie. Rămîneți pe recepție...

Din nou se lăsă liniște în carlingă. Căpitanul navei își mușca buzele, zîmbi nervos spre copilot și murmură:

— Te rog, repede — să nu dureze. Nu e el omul care să aștepte...

Nu îndrăzneau să arunce vreo privire spre cabina pasagerilor din navetă, unde luminile fuseseră stinse pentru acostare. Sunetul inconfundabil al respirației mecanice ce răzbătea din penumbra încăperii umplea aerul de o teribilă nerăbdare.

În camera de control de pe Steaua Morții, operatorii se mișcau de-a lungul peretelui de monitoare ce supravegheau întregul trafic din zonă, autorizînd scheme de zbor, permițînd accesul anumitor vehicule în anumite zone. Operatorul de la scut urmărea alarmat monitorul. Pe ecran se vedea stația lor în întregime, lumea Endor și o rețea energetică — scutul deflector — pornind de la lumea verde și înconjurînd Steaua Morții. Abia acum, rețeaua de siguranță începu să se separe, să se retragă, lăsînd liber un culoar — un culoar prin care naveta imperială zbura neabătut, spre masiva stație spațială. Neștiind cum să procedeze operatorul de la scut îl chemă repede pe ofițerul său de control, să vadă și el ecranul.

— Ce-i? întrebă ofițerul.

— *Naveta aia are prioritate de gradul întâi, îi răspunse controlorul.*
Încearca să-și ascundă spaima din glas, vrînd să pară neîncrezător. Ofițerul aruncă o privire spre ecran și realizează într-o clipă cine era în navetă.
 — *Vader! exclamă el pentru sine.*
Trecu pe lângă vizorul dincolo de care naveta putea fi văzută apropiindu-se și se îndreptă spre docul de acostare. Se întoarse spre controlor.
 — *Informează-l pe comandant că a sosit naveta Lordului Vader.*
Naveta se așează ușor, devenind dintr-o dată mică în comparație cu întinderea hangarului. Sute de trupe se adunaseră în formație, flancînd baza navei — trupe de atac imperiale în armuri albe, ofițeri în uniforme cenușii, și elita, garda imperială, în robe roșii. Toți luară poziția de drepti cînd își făcu apariția Moff Jerjerrod.
Jerjerrod — înalt, subțire, arogant — era comandantul stației. Trecu fără grabă de-a lungul șirurilor de soldați pînă la rampa navetei. Graba nu-i stătea în fire lui Jerjerrod, pentru că a fi grăbit însemna de fapt a dori să fii altundeva, ori el era omul care întotdeauna era exact acolo unde dorea să fie. Oamenii mari nu se grăbesc niciodată (îi plăcea lui să spună); oamenii mari îi fac pe ceilalți să se grăbească.
Dar Jerjerrod nu se lăsa orbit de ambiție, iar o vizită a unui personaj atît de important precum marele Lord întunecat nu putea fi tratată superficial. Se opri, așadar, la gura navetei, așteptînd — plin de respect, dar fără grabă.
Dintr-o dată trapa de ieșire a navetei se deschise, și un fior străbătu trupele așezate în formație. La început nu se zări decît un licăr de întuneric; apoi răsunară pași; apoi cunoscuta răsuflare electrică, precum respirația unei mașini; iar în final Darth Vader, Lordul din Sith, răsărind din spațiul gol.
Vader porni să coboare pe rampă, privind peste adunare. Se opri în dreptul lui Jerjerrod.
Comandantul își plecă grumazul și zîmbi:
 — *Lord Vader, ce plăcere neașteptată. Prezența dumneavoastră aici ne onorează.*
 — *Să lăsăm politețurile, comandante, răsunară cuvintele lui Vader ca dintr-un puț adînc. Împăratul este preocupat de felul cum progresează lucrurile. Sînt aici ca să vă amintesc de termenele pe care trebuia să le respectați!*
Jerjerrod pâlî. Nu se așteptase la asemenea vorbe.
 — *Vă pot asigura, Lord Vader, că oamenii mei muncesc din răsuputeri.*
 — *Poate că sînt în măsură să-i încurajez să progreseze prin mijloace la care dumneavoastră nu v-ați gîndit, mormăi Vader.*
Avea el mijloacele lui, mai mult ca sigur; lucrul acesta era bine știut. Tot felul de mijloace. Jerjerrod vorbea mai departe pe un ton egal, deși în lăuntrul său fantoma grabei începu să-i rîcîie gîtlejul.
 — *Nu va fi necesar, stăpîne. Vă spun cu siguranță că această stație va fi în stare de funcționare conform planificării.*
 — *Din păcate, Împăratul nu împărtășește optimismul vostru în legătură cu situația existentă.*
 — *Mă tem că cere imposibilul, îndrăzni comandantul să sugereze.*
 — *Poate că-i veți explica asta chiar lui, atunci cînd va sosi.*
Chipul lui Vader rămase ascuns în spatele măștii negre ce-l proteja; dar maliția răzbătea clar din vocea modificată electronic.
Paloarea lui Jerjerrod se accentua.
 — *Va sosi și Împăratul aici?*
 — *Da, comandante. Și va fi total nemulțumit dacă, la sosirea lui, nu veți fi ajuns cu lucrările la zi.*
Vader rosti aceste cuvinte cu glas tare, împrăștiind amenințarea asupra tuturor celor care îl puteau auzi.
 — *Ne vom dubla eforturile, Lord Vader, răspunse comandantul.*
Și vorbea serios. Căci pînă și oamenii mari sînt nevoiți să se grăbească atunci cînd timpurile o cer.
Vader coborî din nou glasul.
 — *Sper, comandante, spre binele dumitale. Împăratul nu va tolera nici o zi de întîrziere pînă la distrugerea finală a Rebeliunii proscrisilor. Deținem o informație secretă, — i se adresă el numai lui Jerjerrod cu acest detaliu confidențial — flota rebelilor și-a adunat toate forțele într-o singură armată uriașă. A sosit clipa cînd putem să-i zdrobim, fără milă, dintr-o singură lovitură.*
Pentru o clipă, respirația lui Vader păru să se accelereze, apoi își reluă ritmul ei măsurat, asemenea unui vini care se întetește și apoi...

Era mai multă răcoare în acest adăpost, mai multă liniște și întuneric. În timp ce fiara de afară continua să urle, în acest loc de penumbră o arătare acoperită de văluri lucra.

Miini înnegrite, ținând unelte secrete, răsăreau din mînele unui veșmînt asemănător unui caftan. Arătarea se lăsase pe vine, în timp ce lucra. În fața sa, se afla un dispozitiv discoidal de o concepție bizară: de unul din capete atîrnau sîrme, iar pe suprafața sa plană erau gravate simboluri. Arătarea conectă capătul cu sîrme la un mîner tubular moale, trase prin el un racord aparent de natură organică, îl puse la un loc cu altă unealtă. Făcu semn unei umbre din colț: umbra porni spre el.

Temătoare, forma aceea obscură se apropie de arătarea mascată.

— Vrrr-dit-duii? întrebă timid micuțul robot R2 în timp ce se apropia, oprindu-se cînd ajunse la un pas de omul în giulgiu cu aparatul lui ciudat.

Omul în giulgiu făcu un semn droidului să se apropie și mai mult. R2-D2 parcurse restul distanței emițînd semnale luminoase; cu mîinile ridicate spre capul său mic asemenea unei cupole.

Nisipul fin era spulberat cu putere peste dunele din Tatooine. Vîntul părea să vină de pretutindeni în același timp, abătîndu-se ca un taifun, ridicîndu-se în vârtejuri mai încolo, plutind în liniște dincolo, fără sens ori plan.

Un drum străbătea șerpuind cîmpia pustie. Configurația sa se schimba permanent, cînd acoperit cu pale de nisip ocru, cînd curățat lună, ori deformat de pîlpîirea aerului fierbinte de deasupra.

Un drum mai degrabă efemer decît practicabil; dar totuși un drum pe care trebuia să-l urmezi. Fiindcă era singurul drum care ducea la palatul lui Jabba Huttezul.

Jabba era cel mai rău gangster din galaxie. Era amestecat în toate: contrabandă, comerț de sclavi, asasinate; protejații săi erau răspîndiți pe toate stelele. Jabba colecționa și inventa atrocități, iar curtea sa era un bîrlog al decăderii fără egal. Unii spuneau că Jabba alesese Tatooine ca loc de reședință fiindcă numai aici, pe această planetă aridă și fierbinte ca un creuzet, putea spera să-și salveze sufletul de la putreziciune — numai aici, soanele arzător putea să-i usuce umorile infestate.

Era, în orice caz, un loc de care auziseră doar puține spirite bune, de care însă nici unul nu se apropia. Era un loc al răului, unde și cei mai curajoși își simțeau puterile topindu-se sub privirea spurcată a depravării lui Jabba.

— Puut-uu! bi Duu gung ubl Pip! comentă R2-D2.

— Firește că sînt îngrijorat, se agită C-3PO. Și tu ar trebui să fii la fel. Bietul Lando Calrissian nu s-a mai întors niciodată din aceste locuri. Îți poți imagina ce-a pățit?

R2 fluieră timid.

Droidul auriu păși țeapăn peste o movilă de nisip mișcător, apoi se opri brusc, cînd palatul lui Jabba se ivi, dintr-o dată, întunecat, în imediată apropiere. În ultima clipă, R2 alunecă pe o parte a drumului, ca să nu dea peste el.

— Fii atent pe unde umbli, R2.

C-3PO porni din nou la drum, dar de data asta mai încet, avîndu-l mereu alături pe micuțul său prieten. În timp ce mergeau, continuă să vorbească.

— De ce oare n-a venit Chewbacca personal cu mesajul? Nu, ori de cîte ori se ivește o misiune importantă, apelează la noi. Nimănui nu-i pasă de droizi. Uneori stau și mă întreb de ce oare ne băgăm în toate astea?

Continuă să turuie vrute și nevrute în timp ce străbăteau acea ultimă porțiune de drum pustiu pînă ce ajunseră la porțile palatului: uși masive de fier — mai înalte decît puteau cuprinde cu privirea —, făcînd parte dintr-o serie de ziduri de fier și piatră, ce alcătuiau cîteva turnuri cilindrice uriașe, înălțîndu-se parcă dintr-un munte de nisip întărit.

Cei doi droizi se uitau speriați la porțile rău-prevestitoare, căutînd un semn de viață, pe cineva care să-i întîmpine, vreun mecanism de semnalizare prin care să-și facă cunoscută prezența. Nevăzînd nimic din toate astea, C-3PO își cercetă capacitatea de decizie (funcție ce îi fusese programată cu mult timp în urmă), ciocăni ușor de trei ori în poarta groasă de metal, apoi se întoarse repede și-l anunță pe R2:

— Pare-se că nu-i nimeni prin preajmă. Hai să-i spunem stăpînului Luke.

Pe neașteptate, se deschise o trapă mică în mijlocul ușii. Un braț mecanic fusiform țîșni afară, avînd la capăt un glob ocular electronic care îi fixă netulburat pe cei doi droizi. Globul vorbi:

— Tee ciula hhat yudd!

3PO răspunse pe loc, cu capul sus, deși circuitele sale vibrau ușor. Privi drept spre ochiul din fața lui, arătă spre R2, iar apoi spre sine.

— Er doi. De doi hua bo Ce trei pe o șa ey toota bdd mișca Jabba du Hutt.

Ochiul trecu rapid de la un robot la celălalt, apoi se retrase prin fereastră și trînti oblonul în urma sa.

— Buu-diip ga Noong, șopti R2 îngrijorat.

3PO încuviință din cap.

— Nu cred că o să ne lase să intrăm. Mai bine am pleca de aici.

Se întoarse gata de plecare, când R2 piui de patru ori în semn de refuz.

În acea clipă se auzi un scîncet ascuțit, de-a dreptul înspăimîntător, iar ușa masivă începu să se ridice încet. Cei doi droizi priviră sceptic unul spre altul, iar apoi spre cavitatea neagră ce se căsca în fața lor. Așteptau, prea speriați să intre, prea speriați să se retragă.

Din umbră răsună vocea ciudată a ochiului:

— Nud ceaa!

R2 piui și rulă înainte în penumbră. 3PO șovăi, apoi se repezi dintr-un salt în urma tovarășului său îndesat.

— R2, așteaptă-mă! — se opriă amîndoi în pasajul întunecat, în timp ce 3PO continua să vocifereze. Ce, vrei să te rătăcești!

Ușa mare se trînti în urma lor cu un pocnet infernal, care răsună prin toată caverna aceea întunecată. Timp de o clipă cei doi roboți speriați se opriă locului, apoi, ezitînd, porniră mai departe.

Deîndată li se alăturară trei gardieni gamorreeni — brute puternice, porcine, a căror ură rasială împotriva roboților era binecunoscută. Gardienii îi conduseră pe cei doi roboți de-a lungul coridorului fără a da cel mai mic semn. Când ajunseră în primul vestibul cît de cît luminat, unul din ei grohăi un ordin. R2 trimise un semnal întrebător spre 3PO.

— Nu-i treaba ta, răspunse cu aprehensiune droidul auriu. Fă bine și transmite mesajul din partea stăpînului Luke și apoi să ieșim cît mai iute de aici.

Nu apucară să mai facă vreun pas cînd din întunericul unui coridor lateral se ivi Bib Fortuna, grosolanul majordom al degeneratei curți a lui Jabba. Era o creatură înaltă, umanoidă, înveșmîntată într-o robă largă. Ochii săi vedeau numai ceea ce era necesar, iar din spatele craniului său ieșeau doi apendici groși, tentaculari, capabili să îndeplinească pe rînd funcții cognitive, senzitive, dar și să apuce cînd era cazul. Îi purta drapați pe umeri, din motive decorative, ori îi lăsa în jos, ca pe niște cozi gemene.

Zîmbi subțire cînd se opri în fața celor doi roboți:

— Die uanna uanga.

— Die uanna uanaga, răspunse cît se poate de oficial 3PO. Am adus un mesaj stăpînului tău, Jabba Huttezul.

R2 piui un post-scriptum, la care 3PO dădu din cap și adăugă:

— Și un cadou. Apoi rămase pe gînduri o clipă, arboră o expresie cît se poate de uluită pentru un droid și-i șopti destul de tare lui R2: Cadou, ce cadou?

Bib dădu din cap cu emfază.

— Nu Jabba bate capa, arata mi bunu, zise el și întinse mîna spre R2.

Micuțul droid încuviință umil, dar apoi protestă în deking.

— bDUUUU!! NGrrr Op dbuuDiiop!

— R2, dă-i-l! insistă 3PO.

Uneori R2 putea fi *atît de* bizar.

La care R2 deveni de-a dreptul sfidător, emițînd piuituri spre Fortuna și 3PO, ca și cum ambilor li s-ar fi șters programele.

3PO încuviință în cele din urmă, destul de nemulțumit de răspunsul lui R2. Îi zîmbi, cerîndu-și scuze lui Bib.

— Spune că potrivit instrucțiunilor stăpînului nostru, trebuie să i-l înmînăm lui Jabba personal.

Regret nespus, continuă el să explice în timp ce Bib rămase pe gînduri, din păcate e foarte încăpățînat cînd este vorba de lucruri.

Izbuti să strecoare o umbră de dispreț afectuos în glasul său, în timp ce-și înclina capul spre micuțul său asociat.

Bib le făcu semn să-l urmeze.

— Nud ceaa.

O luă înapoi pe coridorul întunecat, urmat îndeaproape de droizi și de cei trei paznici gamorreeni ce încheiau alaiul.

În timp ce coborau în adîncurile întunecate, C-3PO îi murmură grav lui R2 care amuțise.

— R2, să știi că nu-i a bună.

C-3PO și R2-D2 stăteau la intrarea sălii tronului și priveau înăuntru.

— Sîntem pierduți, scînci 3PO, dorind mai mult ca oricînd să poată închide și el ochii.

Încăperea era plină dintr-un perete într-altul de drojdia universului. Creaturi grotești din sistemele planetare cele mai de jos, amețite de licori condimentate sau de propriile lor exalații fetide.

Gamorreeni, ființe umane diforme, jawanezi — dedîndu-se unor plăceri josnice, întrecîndu-se în fapte mîrșave. Iar în fruntea tuturor, pe o estradă de unde cuprindea cu privirea desfrîul din jur, Jabba Huttezul.

Capul său era de trei ori mai mare decât capul unui om, poate chiar de patru *ori*. Ochii îi erau galbeni, ca ai unei reptile, iar pielea o avea tot ca de șopîrlă, doar că era acoperită de un strat subțire de grăsime. Nu avea gît, ci doar cîteva rînduri de guși ce se terminau într-un trup mare și umflat, îndopat pînă la refuz cu dumicați furați. Două brațe scurte, aproape inutile răsăreau din corpul lui, cu degetele lipicioase ale mîinii stîngi încolăcite languros în jurul capătului fumegînd al narghilei sale. Nu avea păr — îi căzuse în urma unor boli. Nu avea picioare — trunchiul lui subțindu-se și terminîndu-se într-o coadă lungă și groasă de șarpe care se întindea pe toată lungimea estradei ca un furtun plin cu aluat ce dospește. Gura, fără buze, era mare, ajungînd aproape de la o ureche la alta, și nu tăcea o clipă. Era cît se poate de dezgustător.

Înlănțuită de el, înlănțuită cu un lanț prins în jurul gîtului, se afla o mică dansatoare, drăgălașă și tristă, din specia lui Fortuna, cu două antene de o formă frumoasă ce-i răsăreau din cap și pe care le lăsa în mod sugestiv să-i atîrne în jos. Numele ei era Oola. Avea un aer disperat și ședea cît mai departe cu putință de Jabba, tocmai la celălalt capăt al estradei.

Așezată în preajma burții lui Jabba, se mai afla apoi o reptilă mică, semănînd cu o maimuță, pe nume Fărîma Obscenă, care prindea resturile care scăpau ori se prelingeau din mîinile și gura lui Jabba și le înghițea scoțînd sunete grețoase.

Fascicule de lumină venind de sus se plimbau peste curtenii îmbătați, în timp ce Bib Fortuna traversă încăperea îndreptîndu-se spre tribună. Sala era compusă dintr-un șir nesfîrșit de fride și nișe, în așa fel încît ceea ce se petrecea prin acele unghere se vedea doar ca niște umbre mișcătoare. Cînd Fortuna ajunsese la tron, se înclină cu grație înainte și șopti ceva în urechea tremurătoare a monstrului. Ochii lui Jabba se îngustară... apoi, cu un rîs sardonice, făcu semn ca cei doi droizi să fie aduși înăuntru.

— Bo șuda, șuieră Hutt, cuprins de un acces de tuse.

Deși înțelegea cîteva limbi, își făcea un punct de onoare din a vorbi doar limba hutteză. Era dealtfel singurul său punct de onoare.

Clătinîndu-se, cei doi roboți porniră grăbiți spre estradă, pentru a se înfățișa dinaintea celui mai respingător domnitor, care viola în mod grosolan coardele sensibilității lor adînc programate.

— Mesajul, R2, nu uita mesajul, îl îndemnă 3PO.

R2 fluieră o dată, și proiectă o rază de lumină din capul său boltit, creînd o hologramă a lui Luke Skywalker. Imaginea începu să crească rapid, ajunsese mai înaltă de zece picioare, astfel încît tînarul războinic Jedi domina acum întreaga adunătură.

În încăpere se lăsă liniștea.

— Salutare, Prea Slăvite, i se adresă holograma lui Jabba. Permite-mi să mă prezint. Sînt Luke Skywalker, Cavaler al Ordinului Jedi și prieten al căpitanului Solo. Aș dori să mă ascuți, Măria Ta, ca să putem cădea la învoială în legătură cu viața prietenului meu.

La auzul acestor cuvinte, întreaga adunare izbucni în rîs, dar imediat Jabba făcu un semn cu mîna, ordonîndu-le să tacă.

Luke continuă:

— Știu cît ești de puternic, mărite Jabba, și că supărarea ta împotriva lui Solo este pe măsura puterii tale. Dar sînt sigur că putem ajunge împreună la un acord, de interes reciproc. Drept semn al bunelor mele intenții, îți ofer un dar — pe acești droizi.

3PO păși înapoi ca ars.

— Ce, ce-a zis?

— Amîndoi sînt lucrători destoinici, continuă Luke, și o să te slujească bine.

Cu aceasta, holograma dispăru. 3PO clătină din cap disperat.

— O nu, nu se poate. R2 ai transmis cu siguranță un mesaj greșit.

Jabba rîse, înșirînd vrute și nevrute.

— Învoială și nu luptă? Asta nu-i un Jedi, rosti Bib, în hutteză.

Jabba dădu aprobator din cap. Rînjind în continuare, i se adresă cu voce răgușită lui 3PO.

— Nu avem ce negocia. Nici prin gînd nu-mi trece să renunț la podoaba mea favorită.

Înnecîndu-se de rîs, întoarse privirea spre nișa luminată discret din apropierea tronului: acolo, proptită de perete, se afla forma împietrită a lui Han Solo, cu fața și mîinile răsărind din lespede de tare și rece, asemeni unei statui ivite dintr-o mare de pietre.

R2 și 3PO înaintau abătuți prin pasajul umed, împinși de un paznic gamorrean. De-a lungul celor doi pereți se înșirau celulele de închisoare. Strigătele înfricoșate ce răzbăteau din interior în timp ce droizii treceau pe acolo se pierdeau în nesfîrșitele catacombe, reluate mereu și mereu de pereții de piatră. Din cînd în cînd, se ivea printre gratiile ușilor cîte o mîină, o gheară sau tentaculă întinzîndu-se după cei doi nefericiți.

R2 piuia plin de compasiune, 3PO clătina doar din cap.

— Ce l-o fi apucat pe stăpînul Luke? Să fi făcut eu ceva? Nu s-a arătat niciodată nemulțumit de

munca mea....

Se apropiau de o ușă la capătul coridorului. Ușa se dădu automat la o parte și gamorreeanul îi împinse înainte, înăuntru, auzul le fu asaltat de zgomotul asurzitor al unor mașini — roți care scrîșneau, pistoane care băteau, berbece hidraulice, bîzîit de motoare — la care se adăuga o perdea de vapori mutîndu-se de colo-colo, care îngreuna vizibilitatea. Aceasta fie că era camera boilerului, fie infernul programat.

Un țipăt electronic sfișietor, ca sunetul unui mecanism hîrjîit le atrase atenția, venind dintr-un colț al încăperii. Din negură se ivi EV-9D9, un robot umanoid subțire, înzestrat cu niște apetituri umane de-a dreptul jenante. În semiobscuritatea din spatele lui 9D9, 3PO putea vedea cum i se smulgeau picioarele unui droid aflat pe masa de tortură, în timp ce unui alt droid, ce atîrna cu capul în jos, i se aplicau bucăți de fier încins pe picioare; el scosese acel țipăt electronic pe care 3PO îl auzise cu cîteva clipe în urmă: țipase atunci cînd circuitele senzoriale din pielea sa de metal se topiseră în contact cu fierul încins. 3PO se strînse tot la auzul acelui sunet; sîrmele îi pîrîiau de electricitate statică.

9D9 se opri în fața lui 3PO, ridicîndu-și în semn de bucurie mîinile ca niște clești.

— Iată, noi achiziții, exclamă ea cu mare satisfacție. Eu sînt Eva-9D9, șefa Operațiunilor Ciborg. Iar tu ești un droid de protocol, nu-i așa?

— Sînt C-3PO, Ciborg uman re...

— Răspunzi cu da sau nu, interveni 9D9 pe un ton tăios.

— Ei bine, da, răspunse 3PO.

Robotul ăsta o să le dea de furcă, era clar — era unul din acei droizi care țin cu tot dinadinsul să-ți demonstreze că ei sînt mai droizi decît tine.

— Cîte limbi vorbești? continuă 9D9.

"Ei bine, eu nu am de gînd să intru în jocul ăsta", își zise 3PO și puse în funcțiune banda de prezentare oficială.

— Stăpînesc peste șase milioane de forme de comunicare și pot...

— Grozav! îl întrerupse 9D9 jubilînd. Am rămas fără interpret de cînd stăpînul s-a supărat pe niște lucruri spuse de ultimul nostru droid de protocol și l-a dezintegrat.

— L-a dezintegrat! gemu 3PO, lăsînd deoparte orice protocol.

9D9 se adresă unui paznic porc care tocmai apăruse.

— Acesta de aici ne va fi foarte folositor. Pune-i un bolț de prindere, iar apoi du-l înapoi în camera principală de audiențe.

Paznicul grohăi și-l împinse cu un brînci pe 3PO spre ușă.

— R2, nu mă părăsi! strigă 3PO, dar paznicul îl apucă și-l trase după el — și dus a fost.

R2 scoase un strigăt prelung, tînguitor, în timp ce 3PO era scos afară. Apoi se întoarse spre 9D9 și piui cu furie, îndelung. 9D9 rîse.

— Ești un mititel obraznic, dar o să te învăț eu minte. Am nevoie de tine pe velierul stăpînului. În ultimul timp ne-au dispărut mai mulți astrodroidi — furați probabil pentru piese de schimb. Așa că tu îi vei înlocui.

Droidul de pe masa de tortură scoase un sunet de jale, înalt, apoi aruncă niște scînteii și amuți.

Curtea lui Jabba Huttezul petrecea în extaz dezmățat. Oola, drăgălașa creatură înlănțuită de Jabba, dansa la mijlocul estradei, în timp ce monștrii amețiți chiuiau și o șicanau. 3PO adăsta abătut în spatele tronului, încercînd să se facă cît mai mic cu putință. Din cînd în cînd, trebuia să se aplece ca să evite cîte un fruct azvîrlit în direcția lui sau să păsească peste cîte un trup ce se rostogolea. Cea mai mare parte a timpului stătea ascuns. Ce altceva ar fi putut să facă un droid de protocol într-un loc atît de lipsit de protocol?

Jabba aruncă o privire pofticioasă prin fumul narghilelei și-i făcu semn micuței Oola să vină să stea lîngă el. Ea se opri din dans, cu privirea speriată, și se dădu înapoi, clătînd din cap. Se vede că altădată acceptase asemenea invitații.

Jabba se înfurie. Arăta mereu cu degetul spre un loc lîngă el pe estradă.

— Da eitha! mîrîi el.

Oola dădu din cap și mai tare, cu chipul desfigurat de spaimă.

— Na ciuba negatorie. Na! Na! Natoota...

Jabba deveni livid. Furios, îi făcu semn lui Oola:

— Boscha!

Apoi apăsă un buton, dînd drumul lanțului de care era legată Oola. Înainte ca ea să apuce să fugă, se deschise în pardoseală o trapă cu grilaj, iar ea se prăbuși în groapa de dedesubt. În urma ei, trapa se închise imediat la loc.

O clipă de tăcere, urmată de un muget îndepărtat, urmat de un țipăt înfricoșat, după care urmă din nou tăcere.

Jabba rîse pînă cînd se îneacă. O duzină de cheflii se năpustiseră să privească printre gratii, să urmărească dispariția nobilei dansatoare.

3PO se făcu și mai mic, căutînd ajutor la forma împietrită a lui Han Solo, suspendată ca un basorelief deasupra pardoselii. Iată că exista *acum* o ființă umană fără simțul protocolului, își zise 3PO, aruncîndu-i o privire plină de regret.

Fu întrerupt din visare de liniștea nefirească ce se lăsase dintr-o dată în sală. Își ridică privirea, percepîndu-l pe Bib Fortuna care își croia drum prin mulțime, însoțit de doi paznici gamorreeni și urmat de un vînător de recompense, o arătare firoasă, cu coif și mantie, ce-și tîra în lesă captura: Chewbacca, maimuța wookiee.

— O, nu! Chewbacca! icni 3PO uluit. Viitorul era într-adevăr sumbru.

Bib murmură cîteva cuvinte în urechea lui Jabba, arătînd cu degetul spre vînătorul de recompense și captura lui. Jabba îl ascultă atent. Vînătorul de recompense era un umanoid mic și jigărit; purta o cartușieră de-a curmezișul peste veston, iar fanta de vedere decupată în coiful cu mască îți dădea impresia că poate vedea prin lucruri. Se înclină adînc, apoi vorbi într-o ubeză curgătoare.

— Vă aducem salutul nostru, Maiestate. Eu sînt Boushh.

Vorbea o limbă metalică, bine adaptată la atmosfera rarefiată a planetei de unde se trăgea această specie nomadă. Jabba răspunse în aceeași limbă, deși ubeza lui era stîlcită și greoaie.

— În fine, cineva mi l-a adus și pe puternicul Chewbacca...

Voia să continue, dar se împiedică, negăsind cuvîntul pe care îl căuta. Cu un hohot de rîs se întoarse spre 3PO:

— Unde-i droidul meu vorbitor? Întrebă el cu voce răsunătoare, făcîndu-i semn lui 3PO să se apropie.

Politicos, robotul se supuse fără tragere de inimă. Jabba îi ordonă bine dispus:

— Urează-i bun-venit prietenului nostru mercenar și întreabă-l ce preț cere pentru wookiee.

3PO îi traduse mesajul vînătorului de recompense. Boushh îl ascultă cu atenție, studiind în același timp creaturile nedomesticite din jur, căutînd posibile ieșiri, posibili ostateci, puncte vulnerabile. Îl observă în mod special pe Boba Fett — aflat lîngă ușă —, mercenarul cu mască de oțel care îl prinsese pe Han Solo.

Boushh înregistră toate acestea într-o fracțiune de secundă, apoi îi vorbi calm lui 3PO în limba sa maternă.

— Cer cincizeci de mii, nici mai mult nici mai puțin...

3PO traduse liniștit pentru Jabba care, într-un arces subit de furie, îl mătură pe droidul auriu cu o lovitură de coadă de pe estrada unde trona. 3PO se ridică zăngănind de pe pardoseală și rămase o clipă locului, neștiind ce prevedea protocolul în asemenea situații.

Jabba se porni să vorbească într-o hutteză guturală. Boushh își mută arma mai la îndemînă. 3PO oftă. Își croi drum înapoi spre tron, se reculese și traduse pentru Boushh — aproximativ — ceea ce spunea Jabba.

— Douăzeci și cinci de mii este tot ce va plăti... Îl informă 3PO.

Jabba le făcu semn gardienilor porci să-l ia pe Chewbacca, în timp ce doi jawa îl păzeau pe Boushh. Boba Fett își ridică și el arma. Jabba adăugă — la traducerea lui 3PO:

— Douăzeci și cinci de mii plus viața lui.

3PO traduse. În încăpere se lăsase liniștea. Încordarea, incertitudinea. În cele din urmă, Boushh îi vorbi, pe un ton blînd, lui 3PO.

— Spune-i lu' gunoiu' ăsta umflat să se gîndească bine ce face, să nu-i împrăștii creierii pe toți pereții din camera asta. Anunță-l că am în mînă o grenadă termică.

3PO localiza deodată micuțul obiect argintiu pe care Boushh îl ținea pe jumătate ascuns în mîna sa stîngă. Se auzea bîzîitul monoton, rău prevestitor. 3PO privi nervos spre Jabba, apoi înapoi spre Boushh.

— Ei, zi! Ce-a spus? Iătră Jabba la droid.

3PO își drese glasul.

— Măria Ta, ăă... A...

— Hai, zi o dată droidule! răcni Jabba.

— Vai de mine, se frămîntă 3PO.

În sinea lui se pregăti de ce e mai rău, apoi i se adresă lui Jabba într-o hutteză fără greș:

— Boushh vă atrage în mod respectuos atenția că nu este de acord, înălțimea Voastră, și vă roagă să mai luați o dată în considerare suma... altfel va fi nevoit să lanseze grenada termică pe care o ține în mînă.

Imediat se auzi un mormăit neliniștit prin sală. Cu toții făcură cîteva pași înapoi, ca și cum asta le-ar fi fost de vreun folos. Jabba se holba la ghiuleaua din mîna vînătorului de recompense. Începu să se înroșească. Un freamăt de neliniște străbătu din nou adunarea.

Timp de mai multe secunde, Jabba îl măsură cu răutate pe vînătorul de recompense. Apoi, încet,

un rînjat satisfăcut se așternu pe chipul lui mare și urît. Din afundurile puturoase ale burții sale se ridică un hohot de rîs ca un gaz dintr-un smîrc.

— Vînătorul ăsta de recompense e ultima pleavă, așa cum îmi place mie. Îndrăzneț și inventiv. Spune-i treizeci și cinci, și nimic mai mult — și avertizează-l să nu se joace cu focul.

3PO se simți nespus de ușurat de această întorsătură a lucrurilor. Îi traduse lui Boushh. Cu toții îl urmăreau pe vînător, să-i vadă reacția; armele erau pregătite.

Atunci Boushh întoarse un buton de pe grenada termică, și aceasta se stinse.

— Ziibuss, încuviință el.

— E de acord, îi spuse 3PO lui Jabba.

Mulțimea ovaționă; Jabba se relaxă.

— Haide, prietene, sărbătorește cu noi. Poate că am să găesc și altceva pentru tine.

3PO traduse, iar zaiafetul se porni din nou.

Chewbacca șuiera amenințător în timp ce paznicii gamorreeni îl duceau spre ieșire. Îi venea să le crape capetele numai pentru că erau atît de urîți, sau ca să le amintească tuturor celor de față de ce era în stare un wookie — dar iată că în apropierea ușii zări un chip cunoscut. Ascuns în spatele unei jumătăți de mască cu colți de fier era o ființă umană în uniforma paznicilor de schif — Lando Calrissian. Chewbacca nu dădu semn a-l recunoaște și nici nu opuse rezistență gărzii care acum îl scoase din încăpere.

Lando izbutise să se infiltreze în acest cuib de viermi în urmă cu cîteva luni, să vadă dacă este vreo posibilitate să-l elibereze pe Solo din captivitate. Făcuse aceasta din mai multe motive.

În primul rînd, fiindcă simțea (în mod corect) că Han ajunsese în această situație dificilă din vina lui, și prin urmare dorea să-l scoată din ea — cu condiția, firește, să nu aibă el însuși de suferit.

De altfel nu era o problemă pentru el să se amestece printre pirații de aici — specula chiar situațiile confuze.

În al doilea rînd, voia să-și unească forțele cu oamenii lui Han Solo din vîrfurile Alianței Rebelilor. Erau puși să se bată cu Imperiul, iar acesta era lucrul pe care el și-l dorea acum cel mai mult și mai mult, prea se amestecase ades poliția imperială în ceea ce făcea el, pentru ca să nu le poarte pică. De altfel îi și plăcea să facă parte dintre oamenii lui Solo, care păreau a fi vîrfurile de atac al tuturor acțiunilor întreprinse împotriva Imperiului.

În al treilea rînd, îl rugase Prințesa Leia s-o ajute, iar el nu putea, pur și simplu, să refuze o prințesă care cerea ajutor. De altfel, nu știa niciodată cum îi va mulțumi într-o bună zi.

Iar în cele din urmă, Lando era gata să parieze pe orice că Han nu putea fi salvat din locul acela — iar în ceea ce-l privea nu putea să renunțe niciodată la un pariu.

Așa că își petrecea timpul urmărind o mulțime de lucruri. Urmărind și calculînd. Asta făcea și acum, în timp ce Chewie era scos afară — urmări, iar apoi dispăru printre zidurile de piatră.

Orchestra începu să cînte, condusă de un cîntăreț de jazz albastru, cu urechi clăpăuge, pe nume Max Rebo. Dansatorii se înghesuiau pe ring, curtenii vociferau ori cloceau cîte ceva în mințile lor bolnave, Boushh stătea rezemat de o coloană, urmărind cu răceală scena. Privirea lui se plimba peste întreaga curte, luînd în vizor, rînd pe rînd, dansatorii, gardienii, jucătorii de cărți... pînă cînd se opri, întîlnind o privire la fel de fermă ce venea din cealaltă parte a camerei. Boba Fett îl urmărea.

Boushh își schimbă poziția, aranjîndu-și arma pe care o ținea ca pe un copil în brațe. Boba Fett rămase nemișcat, cu un rînjat arogant aproape vizibil în spatele măștii sale amenințătoare.

Gardienii porci îl conduseră pe Chewbacca prin coridorul neluminat al pușcării. Un tentacul se ivi descolăcindu-se prin una din uși, încercînd să-l apuce.

— Rrrraahh! urlă el, iar tentaculul se retrase cu repeziciune înapoi în celulă.

Următoarea ușă era deschisă. Înainte ca Chewie să-și dea pe deplin seama ce se întîmplă cu el, fu azvîrlit cu forța în celulă, iar ușa se închise huruind în urma lui, lăsîndu-l în întuneric.

Își înălță capul și scoase un urlet lung și tânguitor, ce străbătu tot muntele acela de fier și nisip, pînă la cerul nesfîrșit.

Sala tronului era liniștită, întunecată și goală; noaptea se lăsa peste ungherele pline de murdărie. Pardoseala era plină de pete de sînge, vin, salivă; zdrențe de haine rămăseseră agățate în cuie, trupuri inconștiente se țirau pe sub mobilierul sfărîmat. Petrecerea se terminase.

O figură întunecată se mișca fără zgomot printre umbre, oprindu-se cînd în spatele unei coloane, cînd al unei statui.

Bătu sala în lung și în lat, călcînd la un moment dat peste un chip de iac adormit. Nu făcea nici cel mai mic zgomot. Acesfa era Boushh, vînătorul de recompense.

Ajunse la nișa cu perdea, în spatele căreia se afla, suspendată într-un cîmp de forță, forma

împietrită a lui Han Solo. Boushh privi iute în jur, apoi manevră un buton de lângă sicriul de carbonit. Bîzîitul emis de cîmpul de forță încetă și impunătorul monolit se lăsă încet în jos.

Boushh urcă cele cîteva trepte și examinează chipul împietrit al piratului spațiului. Atinse obrazul lui Han, curios, ca și cum ar fi fost vorba de o piatră prețioasă rară. Era rece și dur ca diamantul.

Timp de cîteva secunde examinează comenzile de pe panoul de alături, apoi acționează cîteva comutatoare, iar în cele din urmă, după o ultimă privire șovăitoare spre statuia vie din fața sa, împinse levierul de decarbonizare în sus.

Carcasa începu să emită un sunet înalt. Nerăbdător, Boushh privi în jur, asigurîndu-se că nu era nimeni prin apropiere. Încetul cu încetul, masca dură care acoperea contururile feței lui Solo începu să se topească. Curînd dispăru întregul înveliș de pe partea din față a lui Han, eliberîndu-i mîinile întinse înainte — mîini ce stătuseră atîta timp ridicate în acel gest de protest înghețat și care căzură fără vlagă într-o parte și alta a trupului. Chipul său se relaxă, transformîndu-se într-o mască mortuară.

Boushh extrase corpul fără viață din carcasă și îl puse cu atenție jos.

Își apropie coiful înspăimîntător de fața lui Solo, încercînd să prindă un semn de viață. Nu avea nici respirație, nici puls. Dintr-o dată Han deschise ochii și începu să tușească. Boushh îl îmbărbătă, încercînd în același timp să-l grăbească — prin apropiere se aflau totuși paznici care ar fi putut să audă.

— Psst! șopti el. Ia-o ușor.

Han privi clipind spre silueta neclară de deasupra lui.

— Nu pot să văd... Ce se-ntîmplă?

Era, firește, dezorientat după cele șase luni petrecute pe această planetă pustie în chip de basorelief suspendat — o perioadă pe care el nu o putuse nicicum măsura. Senzația era cumplită — ca și cum timp de o eternitate ar fi încercat să-și tragă suflarea, să se miște, să strige, fiecare clipă petrecută în dureroasă și cumplită asfixiere — iar acum se trezea cufundat într-o groapă zgomotoasă, neagră și rece.

Era asaltat de senzații. Aerul îi înțepea pielea cu o mie de ace înghețate; opacitatea văzului era impenetrabilă, în jurul său părea să bată un uragan, nu realiză unde e sus și jos; nenumăratele mirosuri ce-i invadau nasul îi făceau greață, nu se putea opri din salivat, toate oasele îl dureau — iar apoi se năpustiră vedeniile.

Vedeniile din copilăria sa, de la ultimul mic dejun, din cele douăzeci și șapte de aventuri piraterești... ca și cum toate imaginile și amintirile vieții sale s-ar fi aflat înghesuite într-un balon care, spărgîndu-se, le-a dat drumul la toate, deodată, într-un haos de nedescris. Era prea mult, era o suprasolicitare a simțurilor sau, mai bine zis, a memoriei.

Mulți oameni înnebuneau în aceste prime minute ce urmau revenirii la viață — înnebuneau de-a binelea, fără speranță, fără putința de a mai reorganiza vreodată miliardele de imagini individuale, din care era constituită viața lor, într-un sistem coerent, selectiv.

Solo nu era într-atît de impresionabil. Se ținu pe coama vîltoarei de impresii pînă ce aceasta se domoli, transformîndu-se într-o apă înspumată care acoperi cea mai mare parte a amintirilor sale, lăsînd să plutească la suprafață doar cele mai recente întîmplări: trădarea lui Lando Calrissian, pe care îl considerase prietenul său; nava lui aflată în suferință; ultima privire aruncată spre Leia; capturarea lui de către Boba Fett, vîntătorul de recompense cu mască de fier care...

Unde era acum? Ce se întîmplase? Ultima sa imagine era legată de Bob Fett care îl urmărea în timp ce se transforma în stană de piatră. Revenise acum Fett să-l dezghețe pentru a-l folosi la altceva? Aerul suiera în urechile sale, își simțea respirația neregulată, nefirească. Își dădu cu mîna prin fața ochilor.

Boushh încercă să-l liniștească.

— Ai scăpat cu bine, iar acum suferi de boala hibernării. Vederea îți va reveni în timp. Haide, trebuie să ne grăbim, dacă vrem să scăpăm din locul ăsta.

Din reflex Han întinse mîna după vîntătorul de recompense, îi pipăi masca cu gratii, apoi se retrase.

— Nu mă duc nicăieri — nici măcar nu știu unde sînt! Începu să transpire din abundență în timp ce inima se porni să pompeze sîngele, iar creierul căuta răspuns la noile întrebări. La urma urmei, cine ești? Întrebă el neîncrezător.

Poate că era într-adevăr Fett.

Vîntătorul de recompense își ridică mîna și își trase coiful de pe cap; de sub el ieși la iveală chipul frumos al Prințesei Leia.

— Cineva care te iubește, șopti ea, luîndu-i cu delicatețe fața în mîinile înmănușate și sărutîndu-l îndelung pe buze.

Han se străduia din răspuțeri să vadă, deși percepea lumea cu ochii unui nou-născut.

— Leia! Unde sîntem?

— În palatul lui Jabba. Trebuie să ieșim cît mai repede de aici.

— Totul e confuz..., spuse el ridicîndu-se cu greu în capul oaselor, nu cred că o să-ți pot fi de mare folos...

Timp de mai multe secunde rămase cu privirea ațintită asupra lui — dragostea ei orbită —, călătorise ani lumină ca să-l găsească, își riscase viața, irosise timp prețios, atît de necesar Rebeliunii, timp pe care, de fapt, nu-și putea permite să-l folosească pentru problemele ei personale, pentru dorințele ei intime... ea însă îl iubea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O să reușim noi într-un fel, șopti ea.

Emoționată îl îmbrățișă și îl sărută din nou. Han se simți dintr-o dată asaltat de emoții — se întorse la viață, frumoasa prințesă era în brațele lui, smulgîndu-l din ghearele neantului. Era într-adevăr copleșit. O strînse la piept, incapabil să facă vreo mișcare, cu ochii închiși în fața realităților crude ce aveau să se năpustească mult prea repede asupra lor.

Ba chiar mai repede decît s-au așteptat. Din spatele lor se făcu tot mai limpede auzit un foșcăit și plescăit respingător. Han deschise ochii, dar tot nu vedea nimic. Leia privi în sus spre nișa de deasupra, iar în ochii ei se ivi o expresie de groază. Perdeaua fusese trasă deoparte și întreaga suprafață, de la podea la tavan, era ticsită cu cele mai dezgustătoare creaturi ale curții lui Jabba — ființe nătînge, șuierînd, salivînd, foșnind.

Leia își duse mîna la gură.

— Ce e? voi să știe Han.

Era clar că ceva nu era în regulă. Dar în fața ochilor nu vedea decît beznă. Un chicotit obscen se înalță din cealaltă parte a nișei. Un chicotit huttez.

Han își prinse capul în mîini, închise ochii, ca și cum ar fi vrut să amîne, măcar pentru o clipă, inevitabilul.

— Rîsul ăsta mi-e cunoscut.

Perdeaua de pe latura îndepărtată fu trasă într-o parte pe neașteptate. În spatele ei se aflau Jabba, Ishi Tib, Bib, Boba și mai mulți paznici. Rîdeau cu toții, rîdeau neconținut, rîdeau ca să pedepsească.

— Vai, vai, ce privești înduioșătoare, toarse Jabba. Han, băiete, trebuie să recunosc că ai tot mai mult gust în ceea ce privește femeile, chiar dacă norocul nu-ți surîde.

Deși orb, Solo era oricînd capabil să se aștearnă la vorbă:

— Ascultă, Jabba, să știi că tocmai mă pregăteam să-ți plătesc datoria cînd am fost pus pe linie moartă. Sînt conștient că între noi au existat neînțelegeri, dar sînt sigur că toate astea pot fi rezolvate...

De data aceasta, Jabba se-necă de-adevăratelea.

— E mult prea tîrziu pentru asta, Solo. Ai fost tu cel mai bun contrabandist, dar acum ești un nimic, bun de aruncat la bantha! Zîmbetul îi pieri de pe chip și făcu un semn paznicilor. Luați-l!

Paznicii îi apucară pe Han și Leia. Îl traseră pe piratul corellian afară, în timp ce Leia se zbătea în mîinile lor:

— Am să hotărăsc mai tîrziu în ce fel îl voi uide, mormăi Jabba.

— Am să-ți plătesc întreit, strigă Solo. Jabba nu da cu piciorul la o asemenea avere. Nu fi prost.

Cu aceste cuvinte dispăru.

Din șirul paznicilor se desprinsă iute Lando, o apucă pe Leia de braț, încercînd s-o scoată afară. Fu însă oprit de Jabba:

— Stai! Ad-o încoace.

Cei doi se opriră la jumătatea drumului. Lando era nervos, neștiind încotro s-o apuce. Nu sosise încă momentul să facă mișcarea decisivă. Sorții, nu le erau pe de-a întregul prielnici. Știa că el era asul din mîncă, dar ca să cîștigi trebuie să scoți asul doar la momentul potrivit.

— Las' că mă descurc eu, șopti Leia.

— Nu știi ce să zic, răspunse el.

Dar momentul trecuse; nu le mai rămînea nimic de făcut. El și Ishi Tib, șopîrla-pasăre, o duseră cu forța pe tînăra prințesă în fața lui Jabba.

3PO, care urmărise totul de la locul său din spatele lui Jabba, nu mai rezistă la spectacol. Își întoarse capul îngrozit.

Leia pe de altă parte, stătea dreaptă în fața acestui despot vrednic de dispreț. Era furioasă la culme. Galaxia întreagă era în război, iar ea se vedea reținută pe amărîta asta de planetă prăfuită, de un traficant nenorocit — era mai mult decît putea răbda. Cu toate acestea, vorbi pe un ton calm, căci, la urma urmei, ea era Prințesa.

— Avem prieteni puternici, Jabba. Curînd vei regreta toate acestea...

— Desigur, desigur, hîrîi înveselit bătrînul gangster, între timp însă am să mă bucur de compania ta.

O trase lacom spre el, pînă ce fețele lor se apropiară cît pe-aci să se atingă, iar trupul ei stătea lipit de pielea lui unsuroasă de șarpe. Se gîndi să-l omoare atunci, pe loc. Dar se înfrînă, deoarece toți paraziții aceia din jur ar fi putut s-o prindă înainte ca ea să poată fugi împreună cu Han. Cu siguranță că mai tîrziu avea să se ivească o conjunctură favorabilă. Își înghiți deci mînia, hotărînd ca, pe moment, să se descurce cum putea mai bine cu unsurosul din fața ei.

3PO își săltă capul pentru o clipă, dar și-l retrase cu repeziciune.

— O, nu, nu pot să mă uit.

Ca un animal scîrbos ce era, Jabba își scoase limba băloasă spre Prințesă și îi lipi un sărut ca o ventuză de-a dreptul pe gură.

Han fu aruncat fără milă într-o celulă a pușcăriei; ușa se trînti cu zgomot în urma lui. Căzu pe jos în întuneric, se ridică apoi în capul oaselor și se rezemă de perete. Timp de cîteva secunde bătău cu pumnul în pardoseală, dar se liniști și începu să-și organizeze gîndurile.

Întuneric. Ei bine, fir' ar să fie, asta-nseamnă să fii orb. La ce bun să visezi la stropi de rouă pe un meteorit. Numai că, de neputință, îți venea să urli, nu alta, să scapi din starea aceea de îngheț profund, salvat de singura persoană care...

Leia! Inima căpitanului se strînse la gîndul suferințelor ei. Dacă măcar ar ști unde se află. Ciocăni cu titlu de încercare în peretele din spatele lui. Era de stîncă.

Ce-ar putea să facă? Să se tîrguiască poate. Dar ce avea el ca să se poată tîrgui? Ce întrebare stupidă, își zise el — cînd am *avut* eu ceva înainte de a mă *tîrgui*.

Și totuși, ce-ar avea de oferit, ce? Bani? Jabba avea mai mulți decît putea număra. Plăceri? Nimic nu i-ar putea face mai multă plăcere lui Jabba decît s-o tîrască în mocirlă pe Prințesă și să-l ucidă pe Solo. Nu, lucrurile stăteau rău — de fapt, nici nu vedea cum s-ar mai fi putut înrăutăți.

Atunci auzi mîrîitul. Sunetul acela amenințător ce răzbătea din bezna adîncă dinspre celălalt colț al încăperii, mîrîit de animal mare și supărat ce-și arăta colții.

Lui Solo i se făcu părul măciucă. Se ridică repede în picioare, cu spatele lipit de perete.

— Se vede că nu sînt singur, bîigui el.

— Grrrr!

Animalul scoase un urlat demential și se repezi direct la Solo, strîngîndu-l cu sălbăticie în brațe și ridicîndu-l de cîteva ori în sus, pînă ce scoase sufletul din el.

Timp de cîteva lungi clipe, Han rămase complet nemișcat — nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Chewie, tu ești?

Uriașul wookiee lătră de bucurie.

Pentru a doua oară în acel ceas, Solo fu copleșit de fericire, de data aceasta însă era cu totul altceva.

— Bine, bine, stai o clipă, o să mă zdrobești.

Chewbacca își puse prietenul jos. Han ridică mîna și-l scarpină pe țeastă; Chewie scînci ca un cățeluș.

— O.K., mai bine spune-mi și mie ce se-ntîmplă pe aici? Își reveni Han deîndată.

"Pe aici" însemna un nesperat noroc — "pe aici" însemna cineva cu care putea să facă un plan de bătaie. Și nu era cineva oarecare, ci cel mai devotat prieten al său din toată galaxia.

Chewie îi dădu pe îndelete detalii.

— Arh arhaghg șpahrggh rohr auro vrrrah rah grop raph rah.

— Planul lui Lando? Da' ce caută *el* aici?

Chewie lătră îndelung. Han clătină din cap.

— Ce l-a apucat pe Luke, a-nnebunit? De ce l-ai ascultat? Puștiul ăsta abia își poate purta lui însuși de grijă, cum să mai și salveze pe cineva.

— Roar ahrgh auf chearauu rauh rohngrr grgrff rf rf.

— Cavaler Jedi? Hai las-o baltă. Am lipsit și eu un timp și toată lumea suferă de halucinații...

Chewbacca mormăi insistent. În întuneric Han dădu neîncrezător din cap.

— O să cred cînd o să văd cu ochii mei, comentă el luînd-o hotărît spre perete... Dacă pot să spun așa.

Poarta principală de fier a palatului lui Jabba se deschise scîrțîind, unsă doar de nisip și vreme. În uraganul de nisip de afară, cu ochii țintă spre gura întunecată a intrării, stătea Luke Skywalker.

Era înveșmîntat în roba Cavalerilor Jedi — un fel de sutană, de fapt — și nu avea asupra lui nici o

armă, nici sabie de lumină. Stătea degajat, fără a brava, examinând împrejurimile înainte de a pași înăuntru. Devenise bărbat. Mai înțelept ca un bărbat — mai bătrîn, nu datorită anilor pe care îi adunase, ci a pierderilor pe care le suferise. Pierderea iluziilor, pierderea dependenței. Pierderea prietenilor din pricina războiului. Pierderea somnului din pricina stressului. Pierderea rîsului. Pierderea mîinii.

Dar dintre toate pierderile, cea mai grea era cea pricinuită de cunoaștere; în sinea sa era nevoit să accepte faptul că nicicînd nu va mai putea să necunoască ceea ce cunoștea. Existau atîtea lucruri pe care ar fi preferat să nu le știe. Îmbătrînise pe măsură ce acumulase știință.

Cunoașterea are și părțile ei bune, firește. Era mai puțin impulsiv acum. A fi bărbat însemna să vezi lucrurile în perspectivă, să fii capabil să plasezi evenimentele vieții într-un cadru, într-un fel de grilă, pe ale cărei coordonate spațiale și temporale era cuprinsă întreaga sa existență, de la cele mai timpurii amintiri pînă la sutele de alternative ale viitorului. O grilă cu profunzimi, cu șarade, cu interstiii, prin care Luke putea să privească la orice moment din viața sa, să-l urmărească în perspectivă. O grilă de umbre și unghere, derulîndu-se înapoi pînă ce pieureau dincolo de linia de orizont a minții lui Luke. Și toate aceste acumulări de umbre care confereau *perspectivă* lucrurilor... ei bine, această grilă dădea vieții sale o anumită întunecime.

Nimic serios, desigur — de altfel se și găseau mulți care să spună că aceste umbre îi conturau mai bine personalitatea, acolo unde înainte fusese subțire, fără adîncime — deși asemenea sugestii veneau cer mai probabil de la niște critici istoviți, ce exprimau opiniile unor epoci sleite.

Oricum, exista o anumită întunecime.

Existau însă celelalte avantaje ale cunoașterii: rațiune, eficiență, opțiuni. Dintre toate, opțiunile reprezentau în primul rînd o sabie cu două tăișuri; dar nici acesta nu era lucrul cel mai rău.

Apoi cîștigase de-acum iscusința Cavalerilor Jedi în locul precocității dinainte.

Era mult mai conștient acum.

Toate acestea reprezentau, firește, însușiri demne de laudă, iar Luke știa foarte bine că în viață lucrurile trebuie să evolueze. Cu toate acestea, exista și o anume tristețe. O umbră de regret. Dar cine și-ar fi putut permite să rămîină un băiețandru cînd timpurile erau așa cum erau?

Luke pași hotărît pe sub bolțile intrării.

Imediat se iviră doi gamorreeni, încercînd să-i taie calea. Unul din ei rosti pe un ton ce nu suferea nici o discuție:

— No țșuba!

Luke își ridică mîna, îndreptînd-o spre paznici. Nici unul din ei nu apucă să scoată arma; își duseră mîinile la gît, înnecîndu-se, sufîind din greu. Amîndoi căzură în genunchi.

Luke lăsă mîna jos și își văzu de drum. Paznicii, recăpătîndu-și dintr-o dată suflarea, se prăbușiră pe scările de nisip lustruit. Nici unul din ei nu-l urmă.

La următorul colț îi ieși în cale Bib Fortuna. Fortuna începu să vorbească în timp ce se apropia de tînarul Jedi, dar Luke nici măcar nu-și încetini pașii, încît Bib fu nevoit să se întoarcă în mijlocul vorbeii și s-o ia pe urma lui Skywalker pentru a continua discuția.

— Pesemne că ești cel ce-și zice Skywalker. Excelenta Sa nu dorește să te vadă.

— Am să vorbesc cu Jabba acum, rosti Luke pe un ton egal, văzîndu-și în continuare de drum.

Trecură pe lîngă paznicii postați la următoarea întretăiere de coridoare, care căzură cu toții la pămînt în urma lor.

— Marele Jabba doarme, explică Bib. Mi-a indicat să-ți spun că nu va negocia.

Luke se opri dintr-o dată, uitîndu-se țintă la Bib. Își încrucișa privirile cu majordomul, ridică ușor mîna, se concentrează asupra propriei sale persoane.

— Mă vei duce chiar acum la Jabba.

Bib rămase locului, își înclină capul o fracțiune. Oare ce indicații promise? O, da, acum își amintea.

— Te voi duce chiar acum la Jabba.

Se întoarse pe călcîie și porni în jos pe coridorul șerpuit, îndreptîndu-se spre sala tronului. Luke îl urmă prin semiobscuritate.

— Îți slujești cum trebuie stăpînul, șopti el în urma lui Bib.

— Îmi slujesc cum trebuie stăpînul, repetă Bib convins.

— Cu siguranță că vei fi răsplătit, adăugă Luke.

Bib zîmbi cu îngîmfare.

— Cu siguranță că voi fi răsplătit.

Cînd Luke intră cu Bib în sala tronului, tumultul se potoli brusc, ca și cum prezența lui Luke ar fi avut un efect paralizant. Fiecare simți schimbarea.

Locotenentul și Cavalerul Jedi se apropiară de tron. Luke o văzu pe Leia sezînd acolo, aproape de pîntecele lui Jabba. Era prinsă cu un lanț de gît și îmbrăcată sumar, într-un costum de dansatoare. Îi simți îndată durerea — dar nu spuse nimic, nu mai privi spre ea, scoțîndu-și complet din minte suferința ei. Fiindcă el trebuia să-și concentreze toată atenția asupra lui Jabba.

Leia, la rîndul ei, înțelese îndată cum stau lucrurile. Își opri gândurile îndreptate spre Luke, ca să nu-i distragă atenția, dar în același timp rămase cu mintea deschisă, pregătită să recepționeze orice informație de care avea nevoie pentru a acționa. Întrevedea o sumedenie de posibilități.

3PO răsări din spatele tronului, în timp ce Bib înainta spre estradă. Pentru prima oară după multe zile trecu în revistă programul speranței: Aha! În sfîrșit, stăpînul Luke a venit să mă ia de aici! străluci el de bucurie.

Bib se postă plin de mîndrie în fața lui Jabba.

— Stăpîne, ți-l prezint pe Luke Skywalker, Cavalerul Jedi.

— Ți-am spus să nu-l lași să intre, răcni căpetenia gangsterilor în hutteză.

— Trebuie să mă lași să vorbesc, rosti calm Luke, iar cuvintele sale răsunară în toată sala.

— Trebuie să-l lași să vorbească, îl susținu prompt Bib.

Furios, Jabba îl plesni pe Bib peste față, trimițîndu-l la podea.

— Nebun fără minte ce ești! Nu-ți dai seama că folosește o veche șmecherie a Cavalerilor Jedi ca să-ți sucească mințile?

Luke se concentra, făcînd să dispară în străfundurile conștiinței sale tot restul acelei hoarde bălțate, lăsîndu-și loc în minte numai și numai pentru Jabba.

— O să mi-i aduci aici pe căpitanul Solo și pe uriașul wookie.

Jabba zîmbi strîmb.

— Puterea minții tale nu are efect asupra mea, băiete. Modelul vostru de gîndire umană nu mă atinge! și adăugă după o pauză: Eu ucideam de alde voi pe vremea cînd a fi Jedi mai însemna ceva.

Luke își schimbă întrucîtva atitudinea, pe dinafară și pe dinăuntru.

— Cu toate astea, ara să-i iau cu mine pe căpitanul Solo. și prietenii lui. Poți să tragi foloase de pe urma acestui lucru... ori să fii distrus. De tine depinde, dar te avertizez să nu-mi subestimezi puterile. Vorbi pe limba sa, pe care Jabba o înțelegea prea bine.

Jabba rîse cu rîsul unui leu amenințat de un șoarece.

3PO, care urmărise acest interludiu cu multă atenție, se aplecă înainte, șoptindu-i lui Luke:

— Stăpîne, stai pe...

Un paznic se repezi la îngrijoratul droid și-l trase înapoi la locul său. Jabba se opri din rîs, încruntîndu-se.

— Nu vom negocia nimic, tinere Jedi. O să-mi facă multă plăcere să te văd murind.

Luke ridică mîna. Un pistol ieși din teaca unui paznic aflat în apropiere și ateriza ușor în palma cavalerului Luke îndreptă arma spre Jabba.

— Boșca, scuipe Jabba.

Trapa din podea se deschise brusc, trimițîndu-l pe Luke și pe paznic în groapa adîncă de dedesubt. Trapa sa închise imediat în urma lor. Creaturile curții se repeziră toate la grilajul din podea și priviră în jos.

— Luke, țipă Leia. Avea senzația că o parte din ea se rupsesese, prăbușindu-se o dată cu el în groapă. Se repezi înainte, dar fu oprită de lațul din jurul gîtului. Rîsete vulgare se abătură din toate părțile asupra ei, punîndu-i răbdarea la grea încercare. Cumpăni dacă să evadeze sau nu.

Un paznic îi atinse umărul. Privi spre el. Era Lando. Clătină imperceptibil din cap. Nu. Mușchii ei se relaxară imperceptibil. Nu, nu era momentul potrivit, dar era mîna potrivită. Cărțile erau acum toate laolaltă — Luke, Han, Leia, Chewbacca... și imprevizibilul Lando. Care nu voia ca Leia să dea pe față cărțile pînă ce nu ieșeau și ceilalți cu ceva. Miza era mult prea mare.

În groapa de dedesubt, Luke se adună de pe podea. Se găsea într-o închisoare mare, ca o peșteră, cu pereți bolovănoși și povîrniți, plini de crăpături întunecate. Pe jos zăceau risipite oase pe jumătate roase, împrăștiind duhoarea cîrnii putrezite și a spaimei. Deasupra capului său, la douăzeci și cinci de picioare, vedea trapa cu grilaj prin care se holbau la el curtenii respingători ai lui Jabba.

Paznicul de lîngă el începu să țipe ca scos din minți în momentul în care o ușă de pe o latură a peșterii se deschise încet. Cu nesfîrșit calm, Luke cercetă împrejurimile, în timp ce-și scotea roba lungă pentru a rămîne în tunica de Jedi, care-i oferea mai multă libertate de mișcare. Se retrase iute cu spatele spre perete, așezîndu-se la pîndă.

Din coridorul lateral își făcu apariția uriașul Rancor. De mărimea unui elefant, avea ceva de reptilă, ceva la fel de nedefinit ca un coșmar. Gura imensă, din care ieșea un sunet strident, era așezată asimetric pe chip, ghearele și cleștii erau cu totul disproporționați. Era limpede că era vorba de un mutant, sălbatic ca lipsa de rațiune însăși.

Paznicul ridică pistolul din mizeria unde căzuse și se porni să lanseze fascicule laser înspre monstru, incitînd în acest fel și mai mult fiara care se prăvăli asupra lui.

Paznicul continua să tragă. Ignorînd fasciculele laser, bestia îl apucă pe paznicul isterizat, îl puse între falcile sale atotdevoratoare și-l înghiți într-o clipă. Publicul de deasupra lor izbucni în urale și rîsete și azvîrli monezi în groapă.

Apoi monstrul se întoarse și se îndreptă spre Luke. Dar tînrul cavaler sări la o înălțime de opt

metri, apucându-se de grilajul de deasupra capului său. Mulțimea începu să-l huiduie. Înaintă, ținându-se cu mâinile, de la o bară la alta de-a curmezișul grilajului spre un colț al peșterii, luptându-se să se mențină acolo sus în timp ce spectatorii își băteau joc de eforturile sale. O mână îi alunecă pe bara unsuroasă și iată-l bălăbănindu-se în mod periculos deasupra mutantului care îl urmărea lătrind.

Doi jawa alergau peste grilaj, zdrobindu-i degetele cu paturile puștilor: mulțimea își manifestă o dată în plus entuziasmul.

Rancor întinse laba spre Luke, dar cavalerul se afla mai sus decât putea el ajunge. Dintr-o dată, Luke dădu drumul barei și căzu direct pe ochiul monstrului, care se porni să urle, iar apoi sări jos.

Rancor urla de durere și se împleticea, pocnindu-se peste față ca să-și alunge chinul. Alergă de câteva ori în cerc, apoi îl localizează din nou pe Luke și se duse spre el. Luke se aplecă să ridice un os lung al unei victime de mai de mult. Îl agită prin fața monstrului. Galeria de deasupra se amuza copios, considerând acest gest ridicol.

Monstrul îl apucă pe Luke și îl duse spre gura sa băloasă. În ultima clipă, Luke vîrî osul adînc între fălcile uriașului și sări jos, în timp ce fiara încerca să-și închidă botul rămas căscat. Rancor mugea și se agita, intră cu capul de-a dreptul în zid, dislocînd stîncile, care se porniră să cadă în avalanșă, cît pe aci să-l îngroape pe Luke. Acesta se ghemui într-o crăpătură din apropierea pardoselii. Mulțimea aplauda la unison.

Luke încercă să-și limpezească gîndurile. Frica e ca un nor mare, obișnuia să spună Ben. Frigul e mai rece și întunericul mai întunecat atunci cînd îți este frică, dar las-o să se ridice și se va topi de la sine. Așa că Luke o lăsă să se ridice, dincolo de larma ce o făcea fiara de deasupra lui, și cumpăni pe ce căi să întoarcă agitația nefericitei creaturi împotriva ei înșiși.

Nu era un animal cu adevărat rău, lucrul acesta era limpede. Dacă ar fi fost pur și simplu rău, răutatea sa ar fi putut fi lesne întoarsă împotriva sa — deoarece răul pur era întotdeauna autodistructiv, după cum spunea Ben. Dar monstrul acesta nu era rău — doar prost și înrăit. Înfometat și chinuit, se repezea la orice îi ieșea în cale. A vedea în el răul însemna să proiectezi asupra lui propriile tale laturi negative — iar lucrul acesta ar fi fost greșit și nu l-ar fi ajutat pe Luke să iasă din situația în care se afla.

Nu, trebuia să aibă mintea limpede — asta era tot — și să-l ducă de nas pe uriașul ațîțat, ca să-l scoată din propria sa nenorocire.

Cel mai bine ar fi fost dacă i-ar fi putut da drumul asupra curții lui Jabba, dar lucrul acesta era puțin probabil. Se gîndi apoi să-i ofere creaturii mijloacele de a-și pune singur capăt chinurilor. Din păcate, creatura era mult prea furioasă ca să înțeleagă alinarea ce o putea afla autoanihilîndu-se. În cele din urmă, Luke începu să cerceteze atent relieful peșterii, pentru a-și face un plan pe măsura condițiilor.

Rancor izbutise între timp să scuipe osul din gură și, furios la culme, își croia drum printre pietroaiele căzute, căutîndu-l pe Luke. Luke vedea acum dincolo de monstru — deși priveliștea îi era parțial obturată de grămada după care se adăpostea — o nișă ascunsă și, dincolo de ea, o ușă. Dacă ar fi putut ajunge pînă acolo!

Rancor dădu la o parte un bolovan și-l zări pe Luke ghemuit în crăpătura peretelui. Întinse laba cu lăcomie spre băiat. Luke însă apucă o piatră mare și o trînti cît putu de tare peste degetele fiarei. Cînd Rancor sări în sus de durere, urlînd, Luke o luă la goană spre nișa ascunsă.

Ajunse într-un suflet la coridorul de intrare și pătrunse prin el în nișă. În fața lui, blocîndu-i trecerea, se afla o poartă cu gratii groase. În spatele porții ședeau cei doi îngrijitori ai uriașului Rancor și își luau masa. Ridică ochii cînd Luke își făcu apariția, apoi se sculară în picioare și porniră spre poartă.

Luke făcu stînga împrejur ca să-l vadă pe monstru venind furios în urma lui. Apoi se întoarse din nou spre poartă, încercînd s-o deschidă. Îngrijitorii îl împungeau printre gratii cu sulitele lor cu doi dinți, îl izbeau rîzînd și mestecîndu-și mîncarea în timp ce uriașul se apropia tot mai mult.

Luke se lipi de un perete lateral, în timp ce uriașul Rancor întinse laba în încăpere după el. Dintr-o dată văzu, la jumătatea celui alt perete, panoul de comandă al ușii de intrare în nișă. Rancor începuse să-și croiască drum spre nișă, adulmecîndu-și prada, cînd Luke luă un craniu de pe jos și îl azvîrlî în panou.

Panoul explodă într-o cascadă de scînteii, iar uriașa ușă metalică coborî cu forță peste capul lui Rancor, zdrobindu-l ca un satîr care pătrunde într-un pepene copt.

Spectatorii de deasupra scoaseră un strigăt de uimire, apoi amuțiră. Erau realmente uluiți de această întorsătură neașteptată a evenimentelor. Cu toții priveau spre Jabba care scrîșnea de furie. Nici cînd nu se adunase în el atîta supărare. Leia încercă să-și ascundă bucuria, dar nu-și putu stăpîni un zîmbet, ceea ce spori și mai mult furia lui Jabba. Le porunci scurt paznicilor:

— Scoateți-l de acolo. Aduceți-mi-i pe Solo și pe uriașul wookie. O să plătească cu toții pentru această neobrăzare.

În groapa de dedesubt, Luke rămase liniștit, în timp ce mai mulți dintre acoliții lui Jabba

pătrunseră la el, îl puseră în cătușe și îl scoaseră afară.

Îngrijitorul lui Rancor izbucni în hohote de plîns și se aruncă peste trupul favoritului său. De acum înainte, pentru el viața nu mai avea nici un rost.

Han și Chewie fură conduși înaintea lui Jabba, care fierbea de mînie. Han vedea încă neclar și se împiedica la tot pasul. 3PO stătea în spatele Huttezului și era îngrozitor de speriat. Jabba o ținea pe Leia în lanț, foarte aproape și-i mîngîia părul încercînd să se calmeze astfel. Un murmur neîntreput umplea camera, gloata fiind preocupată să speculeze ce și cum se va întîmpla.

Mai mulți paznici — printre care era și Lando Calrissian — îl aduseră pe Luke în mare grabă, tîrîndu-l de-a curmezișul sălii. Ca să le facă loc, curtenii se împărțeau ca apele unei mări. Cînd Luke ajunge și el în fața tronului, îl salută pe Solo, înclinînd capul și zîmbind:

— Mă bucur că te văd, bătrîne.

Fața lui Solo se luminează. Se vede că prietenii veniseră cu toții:

— Luke! Te-ai vîrît acum și tu în încurcătura asta?

— Nu puteam să ratez ocazia, zîmbi Skywalker. Pentru o clipă se simți din nou ca un băiețandru.

— Bun, și ce facem acum? ridică Han din sprîncene.

— Ceea ce facem întotdeauna, spuse Luke.

— Oho, răspunse Solo cu răsuflarea tăiată. Se simțea sută la sută relaxat. Ca pe vremuri — dar o clipă mai tîrziu, îl trecură răcorile la gîndul că Leia... Unde-i Leia?

Ochii ei nu se mai dezlipiseră de pe el din momentul în care intrase în încăpere — ocrotindu-i spiritul. Cînd el îi rosti numele ea răspunse pe loc, chemîndu-l de la locul ei de pe tronul lui Jabba.

— Eu sînt bine, dar nu știu cît timp o să-l mai pot ține la distanță pe prietenul vostru cel bălos. Adoptase intenționat un ton degajat, ca să-l liniștească pe Solo. În plus, apariția tuturor prietenilor ei acolo, dintr-o dată, o făcea să se simtă aproape invincibilă. Han, Luke, Chewie, Lando, chiar și 3PO furișîndu-se pe undeva prin spate, încercînd să se facă uitat — mai-mai să izbucnească în rîs, îi venea să-i dea un pumn în nas lui Jabba, abia se putea abține. Ar fi vrut să-i mîngîie pe toți.

Dintr-o dată Jabba răcni și întreaga încăpere amuți.

— Droidul-interpret!

Timid, 3PO făcu un pas înainte și, cu un gest de stînjeneală, ca și cum ar fi preferat să se facă nevăzut, se adresa prizonierilor .

— Înălțimea Sa, Marele Jabba Huttezul, a hotărît că urmează să fiți lichidați pe loc.

Solo reacționează cu voce tare.

— Prea bine, tot nu-mi place mie să aștept prea mult...

— Ofensa ce i-ați adus-o Maiestății Sale, continuă 3PO, impune cea mai chinuitoare formă de moarte.

— Nici n-are rost să facem lucrurile pe jumătate, cîrîi Solo.

Jabba putea fi atît de bombastic uneori, iar acum și gălbiorul ăsta care le ținea un discurs... 3PO însă *ura* pur și simplu să fie întrerupt. Se reculese și continuă:

— Veți fi conduși la Marea cu Dune unde veți fi azvîrliți în Groapa Mare din Carkoon.

Han ridică din umeri și se întoarse spre Leia.

— Nu sună rău.

3PO se făcu că nu observă întreruperea:

— ...locul de odihnă al atotputernicului Sarlacc. În pîntecele său veți afla o nouă dimensiune a durerii și suferinței, în timp ce veți fi digerați lent, timp de o mie de ani.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, am putea trece peste asta, își revizui Solo părerile.

O mie de ani era cam mult.

Chewie lătră din toată inima, în semn de aprobare. Luke se mulțumi să zîmbească.

— Ar fi trebuit să negociezi, Jabba, spuse el. Aceasta este ultima greșeală pe care o vei mai face vreodată.

Luke era incapabil să-și ascundă satisfacția din glas. În ochii lui, Jabba era o creatură abjectă, o căpușă care sugea viața din ceea ce atingea. Luke dorea să-l nimicească pe nemernic, încît era, de fapt, mulțumit că Jabba refuzase să cadă la învoială — fiindcă acum Luke putea să-și îndeplinească dorința. Firește, obiectivul său principal era să-și elibereze prietenii, la care ținea din toată inima; aceasta era prima lui grijă, mai presus de orice. Dar perspectiva de a elibera totodată universul de ciuma aceasta îl umplea pe Luke de o satisfacție ușor întunecată, ce-i drept. Jabba hohoti răutăcios.

— Luați-i! În sfîrșit, puțină plăcere pură în această zi destul de mohorîtă altfel — a-l hrăni pe Sarlacc era o bucurie la fel de mare ca aceea de a-l hrăni pe Rancor, bietul Rancor.

Mulțimea însoți cu ovații zgomotoase plecarea prizonierilor. Leia privea în urma lor îngrijorată, dar zărînc pentru o clipă expresia lui Luke, văzînd zîmbetul sincer ce-i rămăsese întipărit pe față, se liniști. Oftă adînc, pentru a se elibera de îndoieli.

Uriașa ambarcațiune antigravitațională a lui Jabbs aluneca ușor peste Marea cu Dune. Carena de fier, mîncată de nisip, scîrțîia în briza ușoară, și fiecare pală de vînt se îneca în cele două vele uriașe, ca și cum natura însăși ar fi suferit de o maladie fatală oriunde ar fi intrat în contact cu Jabba. Acesta se afla sub punte acum, împreună cu întreaga curte, ascunzîndu-și parcă depravarea spiritului de soarele purificator.

Velierul era flancat de două ambarcațiuni ușoare, două schifuri în formație — primul avînd la bord escorta, șase soldați zdraveni; al doilea pe răufăcători, prizonierii Han, Chewie, Luke. Erau duși în cătușe și înconjurați de paznici înarmați — Barada, doi frați weequay. Și Lando Calrissian.

Barada era de felul celor care nu înțelegeau de glumă și nici în ruptul capului nu te puteai aștepta să scape lucrurile din mînă. Purta arma în așa fel încît înțelegeai că nu-și dorea nimic mai mult decît s-o audă "vorbind".

Cei doi frați weequay erau o specie ciudată. Aveau pielea tăbăcită și țeste pleșuve, cu excepția unui nod de păr împletit ce pornea din vîrfurile capului într-o parte. Nimeni nu știa cu siguranță dacă weequay era numele tribului sau al rasei lor, dacă toți din tribul lor erau frați, sau dacă toți își ziceau weequay. Se știa doar că cei doi răspundeau la acest nume și că priveau cu indiferență toate celelalte creaturi. Erau însă buni, chiar afectuoși unul față de celălalt; asemenea lui Barada, se dovedeau și ei foarte atenți în a nu permite prizonierilor nici o mișcare greșită.

În ceea ce-l privea, Lando rămăsese tăcut, la datorie — în așteptarea unei ocazii. Își amintea de operațiunea Litiu pe care o condusese împotriva lui Pesmenben IV — presăraseră dunele de acolo cu carbonat de litiu ca să-l convingă pe guvernatorul imperial să concesioneze planeta. Lando, pozînd în paznic de mină nesindicalist îl făcuse pe guvernator să se întindă pe burtă în cala corabiei și să arunce mîta peste bord cînd au descins apoi "reprezentanții sindicatului". Scăpaseră cu fața curată de data aceea, Lando se aștepta ca lucrurile să se desfășoare într-un mod asemănător și acum; doar că de data asta trebuia să arunce peste bord și niște paznici bine înarmați.

Han stătea cu urechile ciulite, fiindcă vederea tot nu-i revenise. Trăncănea cu neobrăzare, ca să-i obișnuiască pe paznici — ca să-i obișnuiască cu felul lui de a se mișca și de-a vorbi, așa încît atunci cînd avea să vină momentul în care trebuia să se miște *cu adevărat*, aceștia să fie o clipă derutați. Și bineînțeles — ca de obicei — vorbea și ca să se audă vorbind.

— Am impresia că îmi revine vederea, spunea el clipind. În loc să văd o tulbureală mare și neagră, văd o tulbureală mare și luminoasă.

— Te rog să mă crezi că nu pierzi nimic, dacă nu vezi ce-i în jur, răspunse Luke zîmbind. În locurile astea am crescut eu.

Luke se gîndea la copilăria sa pe Tatooine, la ferma unchiului său, cînd, împreună cu puținii săi prieteni, fiii altor coloniști, băteau locurile în lung și în lat în vehiculele lor de teren antigravitaționale, păzindu-și posturile lor singuratice. Ca bărbat sau băiat nu aveai ce face în aceste locuri decît să cutreieri dunele monotone, încercînd să-i eviți pe arțăgoșii corsari tuskeni, care păzeau nisipul de parcă ar fi fost de aur. Luke cunoștea locurile.

Aici îl întîlnise pe Obi-Wan Kenobi — bătrînul Ben Kenobi, ermitul care trăia în pustiu de cînd lumea. Omul care îl învățase pentru prima oară pe Luke cîte ceva despre Cavalerii Jedi.

Luke se gîndea acum la el cu mare dragoste și multă tristețe. Căci Ben, mai mult ca oricare altul, a fost cauza descoperirilor și pierderilor lui Luke — a descoperirii pierderilor.

Ben îl dusese pe Luke la Mos Eisley, orașul piraților din partea vestică a planetei Tatooine, la cîrciuma unde îi întîlnise prima oară pe Han Solo și pe Chewbacca, uriașul wookiee. Îl dusese acolo după ce trupele de asalt imperiale aflate în căutarea celor doi droizi evadați, R2 și 3PO îi ucisese pe unchiul Owen și mătușa Beru.

Astfel începuse povestea aventurilor lui Luke, aici pe Tatooine. Cunoștea acest loc ca pe un vis ce revine mereu; și jurase că nu se va mai întoarce niciodată aici.

— Eu am crescut aici, repetă el domol.

— Iar acum o să murim aici, răspunse Solo.

— Nu plănuisem asta, se scutură Luke din visare.

— Dacă ăsta ți-e planul, nu pun mare preț pe el.

— Palatul lui Jabba era mult prea bine păzit, trebuia să vă scot de acolo. Tu ține-te de Chewie și Lando. O să avem noi grijă de toate.

— De-abia aștept.

Solo se simțea descurajat pentru că marea lor evadare depindea de faptul că Luke gîndea și acționa în chip de

Cavaler Jedi — premisa i se părea cel puțin nesigură, avînd în vedere faptul că era vorba de o frăție ce se stinsese și care folosisese o Forță în care el tot nu putea crede cu adevărat. O navă rapidă și un aruncător laser bun — în asta credea Han, și tare și-ar fi dorit să le aibă pe amîndouă acum.

Jabba ședea în cabina principală a velierului înconjurat de întreaga sa suită. Petrecerea de la palat continua pur și simplu pe drum — rezultatul fiind un fel ușor mai clătinat de a cheui, de genul unei celebrări rituale ce precede un masacru. Astfel setea de sânge și răzbunarea atingeau noi cote.

3PO ieșise în față. În acel moment era obligat să traducă o dispută între Ephant Mon și Ree-Yees cu privire la o pricină de război. Ephant Mon, un pahiderm solid, înalt, cu un rîs respingător și colți, adoptase (după părerea lui 3PO) o poziție nerezonabilă. Pe umărul lui se afla însă Fărîma Obscenă, micuța maimuță reptiliană, care avea obiceiul să repete cuvînt cu cuvînt ceea ce spunea Ephant, dublînd în acest fel greutatea argumentelor acestuia.

Ephant își încheie vorbirea cu un jurămînt belicos:

— Uussii jauamba buug!

La care Obscenul dădu din cap și adăugă:

— Uussii jauamba buug!

3PO n-ar mai fi vrut să-i traducă lui Ree-Yees, chip-de-capră-cu-trei-ochi, care era deja beat mort, dar o făcu. Toți cei trei ochi se dilatără de furie.

— Backaua! Backaua!

Fără vreun avertisment, trimise un pumn în rîtul lui Ephant Mon, azvîrlindu-l într-un grup de capete-de-sepia.

3PO consideră că acest răspuns nu mai trebuia tradus și profită de ocazie ca să se furișeze în spate, unde se izbi de un droid mititel care servea băuturi. Băuturile se răsturnară peste tot.

Droidul mititel și îndesat scoase o serie de sunete iritate, piuituri, țîrîituri, fluierături — pe care 3PO le recunoscuse îndată. Privi în jos cuprins de o mare ușurare:

— R2! Ce faci aici?

— VzzzEEErp THR mmn.

— Văd și eu că servești băuturi. Dar locul ăsta e primejdios. O să-l execute pe stăpînul Luke și, dacă nu sîntem prudenți, și pe noi.

R2 fluieră — cam nonșalant, după părerea lui 3PO.

— Aș vrea să fiu și eu la fel de încrezător ca tine, spuse el morocănos.

Jabba chicoti văzîndu-l pe Ephant Mon la pămînt — îi plăcea o bătaie ca lumea. Îi plăcea mai ales să vadă puterea fărîmițîndu-se și mîndria topindu-se.

Trase cu degetul lui butucănos de lanțul prins la gîtul Prințesei Leia. Cu cît întîmpina mai multă rezistență, cu atît mai mult insista — pînă ce, în pofida zbaterilor ei, o trase pe Prințesa sumar îmbrăcată pînă foarte aproape de el.

— Nu te aventura prea departe, drăguța mea. Curînd ai să ajungi să mă apreciezi.

O trase și mai aproape, forțînd-o să bea din paharul lui.

Leia deschise gura, își blocă gîndurile. Era scîrbos, firește, dar existau și lucruri mai rele și, în orice caz, nici asta nu avea să dureze o veșnicie.

Cunoștea și lucruri mai rele. Termenul ei de comparație era noaptea în care fusese torturată de Darth Vader. Aproape că cedase. Lordul Întunecat n-a știut niciodată cît de aproape fusese ca să obțină de la ea informația pe care o dorea: locul unde se afla Baza Rebelilor. O prinsese tocmai cînd izbutise să-i trimită pe R2 și 3PO după ajutor — o capturase, o dusesse pe Steaua Mortii, îi injectase droguri care să-i slăbească forța spiritului... și o torturase.

Mai întîi îi torturase corpul cu droizii lui programați să provoace durere. Ace, puncte de presiune, cuțite de foc, clești electrici. Îndurase aceste dureri, așa cum suporta acum atingerea respingătoare a lui Jabba — cu forța ei interioară ce-i fusese dată de la natură.

Se depărtă cîțiva pași de Jabba în momentul în care atenția acestuia a fost distrasă — și se îndreptă spre hublouri, căuțînd să deslușească prin nisipul ce dansa în lumină conturul schifului care-i purta pe salvatorii ei.

Acesta se opri.

Întregul convoi se opri de fapt deasupra unei gropi uriașe de nisip. Velierul se deplasă într-o parte a uriașei depresiuni, însoțit de schiful escortei. Schiful prizonierilor plutea direct pe deasupra gropii, în aer, la vreo douăzeci de picioare.

În fundul canalului adînc de nisip se vedeau, aproape nemișcate, pliurile unei găuri roz, membranoase, respingătoare, plină de mucozități pe la margini. Gaura avea opt picioare în diametru, iar pe contur trei rînduri de dinți ascuțiți ca niște ace și îndreptați spre interior. Pe mucozitățile din jurul deschizăturii se lipise nisip care din cînd în cînd aluneca în cavitatea neagră de la mijloc.

Aceasta era gura lui Sarlacc.

O trambulină de fier fu lăsată pe o parte a schifului prizonierilor. Doi paznici îl dezlegară pe Luke și îl împinseră cu brutalitate pe trambulină, chiar deasupra orificiului din nisip, care acum începuse să se încrețească în mișcări peristaltice și să secrete din abundență mucozități deoarece simțise mirosul cărnii pe care urma s-o primească.

Jabba se mută cu întreaga sa curte pe puntea de comandă.

Luke își frecă încheieturile ca să-și pună sîngele în mișcare. Arșița pe care o degaja deșertul îi încălzi sufletul — căci, la urma urmei, aceasta era totuși casa lui. Născut și crescut într-o oază Bantha. O văzu pe Leia în dreptul balustradei și îi făcu semn cu mîna. Leia îi răspunse.

Jabba îl chemă pe 3PO lîngă el, apoi îi dădu cîteva ordine mormăite. Droidul auriu urcă treptele spre un microfon. Jabba își ridică brațul și toată adunarea aceea de pirați intergalactici amuți. Vocea lui 3PO răsună amplificată de megafoane.

— Excelența Sa își exprimă speranța că veți muri cu onoare, anunță 3PO.

Lucrurile nu se potriveau deloc. Cineva schimbase programul corect. Cu toate astea, *el* nu era decît un droid, cu funcții clar delimitate. El nu făcea decît să traducă, nu avea păreri *proprii*. Clătină din cap și continuă:

— Dacă vreunul dintre voi dorește să ceară îndurare, Jabba îi va asculta acum cererea.

Han făcu un pas înainte, să-i mai spună o dată, pentru orice eventualitate, umflatului ăla unsuros ce gîndea el.

— Spune-i lui burtă umflată, putregaiului ăsta mîncat de viermi...

Din păcate Han privea spre deșert, stînd cu spatele la velier. Chewie îl apucă pe după umeri și îl întoarse în așa fel încît să stea față în față cu putregaiul mîncat de viermi căruia i se adresa. Han dădu din cap fără să se oprească:

— ...putregaiului mîncat de viermi că n-o să-i facem noi plăcerea asta.

Chewie scoase cîteva sunete de încurajare. Luke era și el gata.

— Jabba, aceasta este ultima ta șansă, strigă el. Eliberează-ne ori vei muri.

Aruncă o privire rapidă spre Lando, care se deplasă discret spre spatele schifului. Asta e, își zise Lando — o să-i arunce pe paznici peste bord și o să decoleze pur și simplu de sub nasul lor.

Monștrii de pe velier hohotiră de rîs. În timpul acestei mișcări, R2 rulă liniștit spre platforma laterală a punții superioare.

Jabba își ridică brațul, iar favoriții săi amuțiră.

— Sînt convinși că ai dreptate, tînrul meu prieten Jedi, zîmbi el. Apoi își îndreptă degetul mare în jos. Dați-i drumul înăuntru.

Spectatorii ovaționară în timp ce Luke era împins spre marginea platformei de frații weequay, Luke privi în sus spre R2, aflat singur la balustradă, și îi trimise micuțului droid un salut vesel. La acel semnal prestabilit, în cupola capului micuțului droid se deschise o fantă din care țîșni un proiectil înălțîndu-se în aer și descriind o boltă largă deasupra deșertului.

Luke sări de pe trambulină; din nou izbucniră urale ale celor însetați de spectacol. Dar în mai puțin de o clipă, Luke se rotise în cădere liberă și se prinsese de trambulină cu vîrfurile degetelor. Metalul subțire se îndoi la maximum sub greutatea sa, cît pe ce să plesnească, apoi îl catapultă în sus. În aer, Luke execută apoi o întoarcere completă și căzu chiar la mijlocul trambulinei — în locul pe care tocmai îl părăsise, doar că de data aceasta în spatele paznicilor derutați. Degajat își întinse brațul într-o parte, cu palma în sus — și dintr-o dată, sabia sa de lumină, pe care R2 o trimisese în zbor spre el, se așeză ușor în palma sa.

Cu iuțeala unui Jedi aprinse spada, atacîndu-l pe paznicul de la capătul dinspre schif al trambulinei, aruncîndu-l peste bord în gura mișcătoare a lui Sarlacc.

Ceilalți paznici se năpustiră asupra lui. Mînios, Luke își croi drum printre ei, fulgerînd cu spada.

Propria sa spadă — nu cea a tatălui său. Pe cea a tatălui o pierduse în duelul cu Darth Vader, în care își pierduse și mîna. Darth Vader care îi spusese lui Luke că *el* este tatăl lui.

Dar această sabie, Luke și-o confecționase de unul singur, în coliba părăsită a lui Obi-Wan Kenobi de pe cealaltă parte a planetei Tatooine — o făcuse cu unelte și piesele bătrînului Maestru, o făcuse cu dragoste și iscusință și dintr-o mare nevoie. O mînuia acum ca și cum ar fi fost contopită cu mîna lui; ca și cum ar fi fost o prelungire a propriului său braț. Această sabie era cu adevărat a sa.

Pătrundea prin cei care dădeau năvală ca o lumină care dizolvă umbrele.

Lando se lupta cu timonierul, încercînd să ia comanda schifului. Timonierul trase cu pistolul său laser, aruncînd în aer panoul din apropiere, schiful se înclină într-o parte, azvîrlind încă un paznic în groapă, făcîndu-i pe cei de pe punte să cadă claie peste grămadă. Luke se ridică și alergă spre timonier cu sabia ridicată. Creatura se dădu înapoi la vederea acelei forțe copleșitoare, se poticni și căzu și el peste bord.

Paznicul înspăimîntat ateriză pe povîrnișul domol și nisipos al gropii și începu să alunece inexorabil spre deschizătura viscoasă, plină de dinți. Se agăța disperat de nisip, urlînd. Dintr-o dată, din gura lui Sarlacc se ivi un tentacul musculos, alunecă în sus pe nisip, se înfășură bine în jurul gleznei timonierului și îl trase în gaură cu un rîgîit grotesc.

Toate acestea se petrecură în cîteva secunde. Cînd realizează ce se întîmpla, Jabba explodează mînios și răcni comenzi furibunde celor din jurul său. Într-o clipă, totul începu să se agite, vedeai creaturi

alergînd prin toate uşile. În acel răstimp de confuzie generală, intră şi Leia în acţiune.

Sări asupra tronului lui Jabba, apucă lanţul care o ţinea captivă şi îl înfăşură în jurul gîtului său bulbos. Apoi se aruncă în partea opusă, trăgînd violent de lanţul aflat în mîinile ei. Zalele mici de metal se afundară în pliurile moi ale gîtului huttez.

Leia trase cu o forţă ce depăşea propria ei forţă. El se opuse cu torsul său uriaş, cît pe-acî să-i rupă braţele, cît pe-acî să-i smulgă braţele. Dar strînsoarea nu cedă, corpul său era mult prea greoi. Deşi numai masa lui ar fi ajuns să frîngă orice forţă fizică.

Dar forţa ei nu era pur fizică. Îşi închise ochii, nu asculta de durerea din mîini, îşi concentra întreaga ei forţă vitală — şi tot ce putea aduna — în a stoarce ultima picătură de viaţă din oribila creatură.

Trăgea, transpira, vedea lanţul afundîndu-se milimetru cu milimetru în traheea lui Jabba — în timp ce acesta se zvîrcolea disperat, învins de acest ultim şi neaşteptat duşman al său.

Cu o ultimă teribilă efortare, Jabba îşi încordă fiecare muşchi şi ţîşni înainte. Ochii săi de reptilă începură să-i iasă din orbite, în timp ce lanţul se strînse, limba unsuroasă îi căzu din gură, coada groasă îi tresălta în spasme pînă ce, în final, rămase nemişcat, mort.

Leia încercă apoi să se elibereze din lanţul prins de gîtul ei, în timp ce afară se pornea bătălia cea mare.

Boba Fett îşi aprinsese racheta purtătoare, se ridică în aer şi dintr-o singură mişcare zbură în jos de pe velier pe schif, tocmai în momentul în care Luke termina să-i elibereze pe Han şi Chewie din cătuşe. Boba îşi aţinti arma laser asupra lui Luke, dar înainte de-a apuca să tragă, tînarul Jedi se întoarse, descriind cu sabia sa laser un arc, retezînd arma vîntătorului de recompense în două.

O serie de detonaţii izbucniră din tunul mare de pe puntea superioară a velierului, lovind schiful într-o parte, înclinîndu-l la patruzeci de grade. Lando fu împins de pe punte şi doar în ultima clipă se prinse de un lonjeron rupt, balansînd disperat deasupra gurii lui Sarlacc. O asemenea întorsătură nu făcea parte din planul său, lucrul acesta era clar şi Lando se jură să nu se mai amestece niciodată în viaţă într-un conflict pe care nu-l conducea el de la cap la coadă.

Schiful luă altă direcţie după o nouă lovitură de tun, lipindu-i pe Han şi Chewie de balustradă. Rănit, wookieul urla de durere. Luke privi înspre prietenul său păros, la care Boba Fett, profitînd de acel moment de neatenţie, aruncă un cablu din mîneca lui blindată.

Cablul se răsuci de mai multe ori în jurul lui Luke, ţintuindu-i braţele de-a lungul corpului, în aşa fel încît mîna cu sabia nu mai avea libertate de mişcare decît de la încheietură. Din încheietură, Luke îşi îndoi mîna cu sabia drept în sus şi apoi se răsuci spre Boba urmînd cablul. Într-o clipă, sabia atinse capătul lassoului, Luke se eliberă de cablu chiar în momentul în care o nouă detonaţie lovi schiful, iar Boba căzu jos, pierzîndu-şi cunoştinţa. Din păcate, aceeaşi explozie dislocă şi lonjeronul de care aţîrna Lando, trimiţîndu-l direct spre povînişul gropii lui Sarlacc.

Luke fu zgîlţit de explozie, dar nu păţi nimic. Ajuns pe nisipul alunecos, Lando strigă după ajutor, încercînd în acelaşi timp să se caţere în sus. Dar nisipul îl trăgea tot mai adînc spre gura căscată a lui Sarlacc. Lando închise ochii, gîndindu-se la toate posibilităţile pe care le avea. Încît să-i producă lui Sarlacc o indigestie de o mie de ani. Parie cu sine că era în stare să reziste mai mult decît oricare altă creatură din stomacul monstrului. Poate că reuşea să-l convingă pe paznicul ăla să-i dea uniforma...

Nu te mişca, ţipă Luke, dar atenţia îi fu îndată captată de cel de-al doilea schif, plin de soldaţi, care se apropia trăgînd neînterupt.

Era o regulă elementară a Cavalerilor Jedi, dar pe soldaţii din cel de-al doilea schif îi luă prin surprindere. Această regulă spunea că atunci cînd duşmanul te domină numeric, ataci. Astfel forţa inamicului se întoarce asupra lui însuşi. Luke sări de-a dreptul în mijlocul schifului şi începu să-i ucidă cu loviturile ca de trăsnet ale sabiei sale laser.

În cealaltă barcă, Chewie se străduia să se elibereze din sfărîmături, în timp ce Han se lupta orbeşte la picioarele lui. Chewie lătră la el, încercînd să-l îndrume spre o sulită ce rămăsese aruncată pe punte.

Lando ţipa pe măsură ce se apropia tot mai mult de fălcile rînjite. Era un aventurier din fire, dar acum n-ar mai fi pariat pe şansele lui de a scăpa.

— Nu te mişca, Lando strigă Han. Vin la tine! apoi i se adresă lui Chewie: Unde-i, Chewie?

Îşi agita frenetic braţele peste punte, în timp ce Chewie îi indica direcţia, îndrumîndu-i mişcările. În cele din urmă Han dădu peste sulită.

Chiar atunci Boba Fett se ridică împleticindu-se, încă ameţit de pe urma obuzului ce explodase. Privi spre celălalt schif unde Luke era prins în lupta corp la corp cu cei şase paznici. Cu o mîna Boba se sprijini de balustradă; cu cealaltă îşi îndreptă arma asupra lui Luke.

Chewie lătră spre Han.

— Încotro? strigă Solo. Chewie lătră.

Piratul orb îndreptă sulita sa lungă în direcţia lui Boba. Instinctiv Fett pară lovitura cu antebraţul; din nou îşi aţinti arma spre Luke.

— Piei din calea mea, nebun orb ce ești, îl blestemă el pe Solo.

Chewie lătră frenetic. Han avîntă din nou sulița, de data aceasta în direcția optimă, plasînd lovitura de-a dreptul în racheta purtătoare a lui Boba.

În urma impactului, racheta se aprinse. Boba fu aruncat în aer pe neașteptate, zburînd ca un proiectil pe deasupra celui de-al doilea schif și ricoșînd în groapă. Corpul său blindat alunecă iute pe lîngă Lando și se rostogoli fără oprire în gura lui Sarlacc.

— Rrgrrraurrbruu fro bu, mîrîi Chewie.

— E gata? zîmbi Solo. Mi-ar fi plăcut să văd spectacolul.

O lovitură puternică dinspre puntea velierului întoarse schiful pe o parte, trimițîndu-l pe Han împreună cu tot ce era în jur peste bord. Piciorul său se prinse însă în balustradă, încît rămase suspendat într-un echilibru precar, ce-i drept, deasupra gurii lui Sarlacc.

Wookieul rănit se ținea cu tenacitate de grămada de fiare răsucite și sfărîmate de la pupa navei.

Luke își terminase tocmai adversarii de pe cel de-al doilea schif, evaluă cu rapiditate situația și făcu un salt peste prăpastia de nisip spre peretele vertical din metal al uriașului velier. Încetul cu încetul se cățăra pe corpul navei în sus, spre tunul de pe punte.

Între timp, pe puntea de comandă, Leia se lupta să se elibereze din lanțul care o ținea legată de gangsterul mort,

întrerupîndu-se ca să se ascundă în spatele trupului masiv al acestuia ori de cîte ori trecea vreun gardian. Se întinse acum cît era de lungă încercînd să apuce un pistol laser părăsit — dar fără succes. Din fericire apăru în sfîrșit R2, s-o salveze, după ce mai întîi își pierduse direcția și o luase pe o pistă greșită.

Ajunse în cele din urmă la ea, scoase o unealtă de tăiat dintr-o parte a carcasei sale și îi reteză cătușele.

— Mulțumesc, R2, ai făcut o treabă bună. Acum, hai să plecăm de aici.

O luară la goană spre ușă. În drum, trecură pe lîngă 3PO care zăcea pe podea țîpînd, în timp ce o matahală ca un tubercul, numită Hermi Odle, îl încălecase și nu-i mai dădea drumul, iar Fărîmă Obscenă, gangsterul maimuță, cățărat pe capul lui 3PO, încerca să-i scoată ochiul drept.

— Nu! Nu! Nu te-atinge de ochi! țipa 3PO.

R2 trimise o încărcătură explozivă în spatele lui Hermi Odle, aruncîndu-l pe geam afară. O lovitură similară îl azvîrli pe Fărîmă în tavan, de unde nici nu mai reveni. 3PO se ridică iute, cu ochiul bălăbănindu-i-se de un mănunchi de fire; apoi cei doi o luară grăbiți pe urmele Leiei.

Tunul de pe punte lovi din nou schiful înclinat, năruind practic tot ce mai rămăsese pe el, cu excepția lui Chewbacca. Supărat, acesta se ținea cu brațul rănit, în timp ce restul trupului se întinsese peste balustradă, apucînd glezna lui Solo care, la rîndul lui, întindea brațele în jos, căuțîndu-l orbește pe Calrissian. Lando izbutise să se oprească din alunecare stînd nemișcat. Acum, de fiecare dată cînd se întindea după brațul lui Solo, se mai ducea cîte puțin spre gaura flămîndă din nisipul mișcător. Spera din toată inima ca Solo să nu-i mai poarte pică pentru povestea aceea tîmpită de pe Bespin.

Chewie îi indică lătrînd o altă direcție lui Han.

— Da, da, înțeleg. Văd de-acum mult mai bine — pesemne că din cauza sîngelui care mi-a coborît în cap.

— Bravo, strigă Lando de jos. Ar fi bine dacă acum ai putea să mai crești vreo cîțiva țoli.

Trăgătorii de pe puntea velierului luaseră în vizor acest lanț uman pentru a-i da lovitura de grație, cînd Luke își făcu apariția în fața lor, rîzînd ca un rege al piraților. Își aprinse sabia înainte ca ei să apuce să apese pe trăgaci, iar o clipă mai tîrziu nu mai erau decît niște leșuri fumegînde.

O companie de gardieni năvăli dintr-o dată pe scări, venind dinspre punțile inferioare și trăgînd de zor. Una din împușcături îi smulse lui Luke sabia din mînă. O luă la fugă pe punte în jos, dar fu îndată înconjurat. Doi dintre soldați armară din nou tunul de pe punte. Luke își privi mîna: mecanismul era acum vizibil — o construcție completă de oțel și circuite care îi înlocuia mîna adevărată, pe care Vader i-o retezase în cursul ultimei lor întîlniri.

Flectă mecanismul; iată că funcționa încă.

Trăgătorii de pe punte țintiră asupra schifului de dedesubt. Nimeriră în coasta micuței ambarcațiuni. Unda de șoc aproape că îl smulse pe Chewie din loc, dar înclină și mai mult barca, încît Han izbuti să apuce încheietura mîinii lui Lando.

— Trage, urlă Solo spre wookie.

— M-a prins! țipă Calrissian. Privi înspăimîntat în jos, văzînd cum unul din tentaculele lui Sarlacc se înfășură încet în jurul gleznei lui. Asta era o mișcare pe care nu o prevăzuse — dar în jocul ăsta regulile se schimbau din cinci în cinci minute. Tentacule! Ce șanse de izbîndă mai existau?

Mari, hotărî el cu un mormăit fatalist, mari și lipicioase.

Trăgătorii de pe punte se realiniară pentru o ultimă salvă ucigașă, dar pentru ei totul se sfîrși înainte de a apuca să tragă — Leia luase comanda asupra celui alt tun de pe punte, aflat la capătul opus al navei. Din prima lovitură distruse greementul dintre cele două tunuri. Din cea de-a doua

lovitură mătură primul tun de pe punte.

Exploziile scuturară velierul, captînd pe moment atenția celor cinci gardieni care îl înconjuraseră pe Luke. În acea clipă el întinse mîna, iar sabia, aflată pe punte la o distanță de zece picioare, veni în mîna lui. Sări drept în sus în momentul în care doi paznici traseră asupra lui — cei doi se uciseră reciproc. Luke își aprinse spada în zbor și, spintecînd aerul cu ea, îi răni de moarte pe ceilalți.

— Țintește în jos! strigă el apoi spre Leia, peste punte.

Ea înclină cel de-al doilea tun înspre punte și îi făcu semn cu capul lui 3PO care se afla lîngă balustradă.

Alături de el, R2. piui disperat.

— Nu pot, R2! țipă 3PO, e prea departe ca să pot sări... aaah!

R2 îi dădu brînci droidului auriu peste marginea balustradei și trecu și el pe deasupra, poticnindu-se și căzînd cu capul înainte în nisip.

În acest răstimp se dădea o bătălie pe viață și pe moarte între Sarlacc și Solo, cu Lando Calrissian la mijloc, de care trăgeau amîndoi din răzputeri. Chewbacca care ținea piciorul lui Han sprijinindu-se de balustradă reușise să extragă un pistol laser din dărîmăturile din jur. El aținti arma asupra lui Lando, apoi o coborî, lătrînd îngrijorat.

— Are dreptate, strigă Lando. E prea departe!

Solo privi în sus.

— Chewie, dă-mi mie arma.

Chewbacca i-o dădu. Han o luă cu o mînă în timp ce cu cealaltă continua să-l țină pe Lando.

— Nu, stai o clipă, băiete, protestă Lando, parcă erai orb.

— Mi-e mai bine acum, crede-mă, îl liniști Solo.

— Parcă am de ales! Ei! Puțin mai sus, te rog! zise el strîngîndu-și capul între umeri.

Han clipi din ochi... apăsă pe trăgaci... și nimeri direct în tentacul. Viermele dădu imediat drumul la strînsoare, retrăgîndu-se în propria sa gură.

Chewbacca se opinti din răzputeri, urcîndu-l mai întîi pe Solo, iar apoi pe Lando înapoi în barcă.

Între timp, Luke o prinse pe Leia cu brațul stîng, cu cel drept se apucase de capătul unei frînghii ce atîrna din velatura catargului pe jumătate căzut, iar cu piciorul acționă declanșatorul celui de-al doilea tun — făcînd un salt în aer în timp ce tunul explodă în punte.

Cei doi parcurseră în aer o traiectorie care îi duse direct pe schiful escortei, care plutea liniștit, părăsit de paznici. O dată ajunși acolo, Luke își conduse ambarcațiunea spre schiful prizonierilor, ce continua să stea înclinat într-o parte. Acolo îi ajută pe Chewbacca, Han și Lando să urce la bord.

În spatele lor, uriașul velier continua să explodeze. Jumătate din el luase foc.

Luke conduse schiful pînă pe cealaltă parte a velierului, unde răsăreau din nisip picioarele lui 3PO. Lîngă ele, periscopul lui R2, singura parte vizibilă din anatomia acestuia. Schiful se opri chiar deasupra lor și un electromagnet mare fu lăsat în jos din compartimentul cîrmei. Se auzi un zgomot metalic și iată-i pe cei doi, smulși din nisip și lipiți de placa magnetică.

— Ooo, oftă 3PO.

— Biiip Duu iit! încuviință R2.

În cîteva minute se adunaseră cu toții pe schif, mai mult sau mai puțin întregi, și pentru prima oară se uitară unul la altul, realizînd că erau cu toții laolaltă, mai mult sau mai puțin întregi. A urmat o clipă lungă, lungă, de mîngîieri, rîsete, plînsete și piuituri. Apoi, cineva îl atinse din greșeală pe Chewie de brațul rănit, iar el urlă de durere; ca la un semnal se puseră cu toții în mișcare, asigurînd ambarcațiunea, verificînd, punînd la adăpost rezervele — și pornind la drum.

În acest răstimp, uriașul velier se clătina sub un lanț de explozii și focuri violente și — în timp ce micuțul schif își urma cursul liniștit de-a curmezișul deșertului — velierul dispăru în cele din urmă într-un incendiu orbitor, acoperit doar parțial de lumina pîrjolitoare a celor doi sori de pe Tatooine.

III

Furtuna de nisip acoperea totul — vederea, respirația, gîndirea, mișcarea. Numai vuietul ei era de ajuns pentru a-ți pierde orientarea; părea să vină dintr-o dată, din toate părțile, ca și cum universul întreg s-ar fi compus din zgomot, iar acesta era centrul său haotic.

Cei șapte eroi înaintau pas cu pas prin uraganul întunecat, ținîndu-se unul de altul ca să nu se piardă. R2 era primul, urmînd semnalele instrumentului său de ghidare ce-i vorbea într-o limbă pe care vîntul nu o denatura. În urma lui venea 3PO, apoi Leia care îl conducea pe Han, și în sfîrșit Luke și Lando care îl susțineau pe wookieul cel șchiop.

R2 piui cît putu de tare și cu toții priviră în sus: forme vagi, întunecate se iviseră în fața lor.

— Nu știu ce să zic, strigă Han. Tot ce pot să văd e nisipul ăsta blestemat care suflă peste tot.

— Asta-i ce vedem și noi; îi răspunse Leia strigînd.

— Înseamnă deci că vederea mi-e tot mai bună.

După cîțiva pași, contururile întunecate deveniră și mai întunecate; iar apoi, din întunecime se ivi *Șoimul Mileniului*, flancat de interceptorul lui Luke cu aripi în X și de un alt interceptor cu două locuri și aripi în Y. De îndată ce grupul se adăposti sub corpul navei, vîntul slăbi în intensitate, transformîndu-se în ceva ce s-ar putea numi condiții meteorologice nefavorabile. 3PO atinse un comutator, se auzi un zumzet și rampa de acces se lăsă în jos.

Solo se întoarse spre Skywalker.

— Tu ai fost capul răutăților, băiețaș, ai fost al naibii de tare.

— Am avut și ajutoare, ripostă Luke și porni spre aparatul său.

Han însă îl opri, devenise dintr-o dală mai așezat, chiar grav.

— Îți mulțumesc din suflet, Luke, că m-ai scos de acolo.

Fără să știe de ce, Luke se simți jenat. Nu-i veneau în minte decît răspunsuri în doi peri, învățate de la bătrînul pirat.

— N-ai pentru ce, spuse el în cele din urmă.

— Nu, e mult mai important decît crezi tu. Congelarea aia în carbon seamănă cel mai mult cu moartea. Nu-i ca un somn, e o stare de veghe mare și goală. Un hău.

Un hău din care Luke și ceilalți îl scosese — își pusese viața în joc pentru el, neavînd alt motiv decît acela că... era prietenul lor. Iată un lucru complet nou pentru fălosul Solo — minunat și totodată îngrozitor. Lucrurile luaseră o întorsătură primejdioasă. Într-un fel îl făceau să se simtă mai orb ca înainte, dar parcă și vedea mai bine. Totul era confuz. Pînă acum fusese mereu singur; acum făcea parte dintr-un grup.

Lucrul acesta îl făcea să se simtă dator, o senzație pe care o urîse de cînd se știa; doar că de data asta recunoștința era un jug cu totul nou, jugul frăției, pe care, în chip cu totul ciudat, îl simțea ca pe o eliberare.

Nu mai era atît de singur. Nu mai era singur.

Luke văzu că se petrecea ceva cu prietenul său, era ca o mare care se schimbase. Trăia o clipă de duioșie, pe care nu voi s-o tulbure. Așa că se mulțumi să dea din cap.

Chewie mîrîi plin de afecțiune spre tînărul războinic Jedi, zbîrlindu-i părul ca un unchi mîndru de nepotul lui. Iar Leia îl mîngîie cu căldură.

Îl îndrăgeau cu toții pe Solo, dar, nu se știe de ce, le era mai ușor să-și manifeste sentimentele față de Luke.

— Ne vedem mai tîrziu la flotă, strigă Luke, îndreptîndu-se spre interceptorul său.

— De ce nu lași baltă rabla aia să vii cu noi? Îl șicană Solo.

— Am făcut o promisiune, și mai întîi trebuie să mă țin de cuvînt... față de un vechi prieten! Un prieten tare *vechi*, adăugă el zîmbind gîndului său.

— Bine, să te grăbești, îl îndemnă Leia. Cred că Alianța e deja adunată și ne așteaptă.

Văzu ceva pe chipul lui Luke care o speria dar în același timp o făcea să-l simtă și mai aproape de ea.

— Să te grăbești, repetă ea.

— Așa voi face, promise el. Hai, R2.

R2 rulă spre interceptorul X, transmițîndu-i piuituri de rămas bun lui 3PO.

— La revedere, R2, răspunse 3PO emoționat. Ziditorul să te binecuvînteze. Să ai grijă de el, stăpîne Luke!

Dar Luke și micuțul droid se aflau deja de partea cealaltă a aparatului.

Ceilalți rămaseră timp de cîteva secunde nemișcați, încercînd parcă să-și citească viitorul în nisipul ridicat în vîrtejuri.

Lando îi trezi la realitate.

— Haideți mai repede, să scăpăm o dată de pe planeta asta mizerabilă.

Norocul nu fusese de partea lui, spera să se descurce mai bine în partida viitoare. Pînă una alta, trebuia să respecte regula casei; pe drum însă se putea ivi vreo ocazie prielnică, cine știe. În acea clipă Solo îl bătu pe umăr.

— Îți rămîn dator, bătrîne.

— Păi dacă te lăsăm așa înghețat, mi-ai fi purtat ghinion tot restul vieții, așa că mai devreme sau mai tîrziu tot trebuia să te scot de acolo.

— Cu alte cuvinte, zîmbi Leia, sîntem cu toții bucuroși că te-ai întors printre noi. Fii bine venit! Apoi îl sărută pe Han pe obraz, făcîndu-i o urare personală.

Cu toții se îndreptară spre rampa de acces în navă. Solo se opri o clipă înainte de-a intra înăuntru, punînd mîna ușor pe corpul navei, mîngîind-o parcă.

— Ești neschimbată, păpușico, nu credeam că o să apuc să te mai văd vreodată.

Intră ultimul, închizînd trapa după el.

Luke făcea aceleași manevre în aparatul său. Se vîrî în carlingă, își prinse centurile, porni motoarele, simțind vuietul lor. Își privi mîna distrusă — sîrme de-a curmezișul oaselor de aluminiu ca spițele unei roți rupte — întrebîndu-se ce era de făcut! Pentru început își trase o mînușă neagră peste infrastructura expusă, reglă comenzile aparatului, și, pentru a doua oară în viața lui, decolă de pe planeta sa natală spre stele.

Superdistrugătorul imperial plana în spațiu deasupra Stelei Morții și a vecinei ei Endor, luna verde. Distrugătorul era o navă masivă, însoțită de numeroase nave de luptă mai mici, care roiau în jurul navei mamă ca niște copii de diferite vîrste și temperamente: crucișătoare de capacitate medie, cargouri încăpătoare, interceptoare TIE.

Hangarul principal al distrugătorului se deschise fără zgomot. O navetă imperială se ivi din el și acceleră în direcția Stelei Morții, însoțită de patru escadrile de interceptoare.

Darth Vader le urmărea traiectoria pe ecranul din camera de comandă a Stelei Morții. În momentul cînd urmau să acosteze, ieși din centrul de comandă, urmat de comandantul Jerjerrod și o falangă de soldați imperiali, îndreptîndu-se spre locul de acostare. Se pregătea să-și salute stăpînul.

Pulsul și respirația lui Vader erau reglate electromecanic și nu se puteau iuți; ceva însă din interiorul său se electrizase parcă la gîndul întîlnirii cu Împăratul, nu-și putea explica în ce fel. Un sentiment de plenitudine, de putere, de stăpînire a celor întunecate și demonice — de poftă ascunse, patimi dezlănțuite, supunere oarbă — toate acestea se amestecau în inima lui Vader în timp ce se apropia de Împăratul său. Acestea și altele.

Cînd păși în docul de acostare, mii de trupe imperiale luară poziția de drepți, bățînd din călcîie. Naveta se opri pe podiu. Rampa fu lăsată jos, deschizîndu-se precum falcile unui dragon, și garda regală a Împăratului ieși în fugă afară, cu robele roșii fluturînd ca limbile unei flăcări ce țîșnesc din gura dragonului înaintea răgetului de supărare. Se postară în două rînduri amenințătoare, de-a lungul rampei. Peste hangarul uriaș se lăsă liniștea. La capătul rampei își făcu apariția Împăratul.

Porni agale în jos. Era un bărbat mic de stat, smochinit de bătrînețe și răutate. Își sprijinea statura împovărată într-un toiag noduros și și-o acoperise cu o robă lungă cu glugă — foarte asemănătoare cu roba Cavalerilor Jedi, doar că era neagră. Fața acoperită era atît de descărnată, încît semăna mai mult cu un craniu; ochii săi galbeni, arzători păreau să penetreze lucrurile asupra cărora se opreau.

Cînd Împăratul ajunse la piciorul rampei, comandantul Jerjerrod, generalii săi, Lordul Vader, cu toții îngenuncheară în fața lui. Supremul Conducător al întunericului făcu un semn spre Vader și porni înainte prin fața nesfîrșitului șir al trupelor.

— Ridică-te, prietene. Am să-ți vorbesc.

Vader se ridică, însoțindu-și stăpînul. Erau urmați în procesiune de curtenii Împăratului, garda regală, Jerjerrod, garda de paradă a Stelei Morții, cuprinși cu toții de un sentiment amestecat de spaimă și respect.

Vader se simțea împlinit alături de Împărat. Deși golul din străfundul lui nu-l părăsea nici o clipă, în lumina rece a împăratului se transforma într-un vid glorios, ce putea cuprinde întregul univers. Și o dată și o dată *avea* să cuprindă universul... cînd Împăratul va fi mort.

Căci acesta era visul ultim al lui Vader. După ce va fi învățat de la acest geniu al răului tot ce se putea ști despre puterea întunecată, avea să-i ia puterea, să-i o smulgă și să închidă lumina ei rece în ființa sa — avea să-l ucidă pe Împărat, să-i devoreze întunecimea și să conducă universul. Să conducă, avîndu-l pe fiul său alături.

Căci acesta era alt vis al său — să-și redobîndească fiul, să-i arate lui Luke măreția forței sale întunecate: de ce era atît de puternică, de ce făcuse alegerea cea bună, urmînd calea pe care i-o arăta această forță. Și Luke avea să-l urmeze, de data asta era sigur. Sămînța fusese sădită. Aveau să conducă împreună, tatăl cu fiul.

Visul său era foarte aproape de împlinire, simțea asta; nu mai era mult. Fiecare eveniment se petrecea la momentul oportun, așa cum îl declanșa el, cu subtilitate de Jedi; cum îl impunea el, cu puterea delicată a forței întunecate.

— Steaua Morții va fi gata conform planificării, stăpîne, rosti Vader.

— Da, știu, replică Împăratul. Ai făcut un lucru bun, Lord Vader... și înțeleg că acum ai dori să continui căutările pentru a-l afla pe tînărul Skywalker.

Vader zîmbi sub armura măștii sale. Împăratul știa întotdeauna încotro îl trăgea inima, chiar dacă nu cunoștea detaliile.

— Da, stăpîne.

— Răbdare, prietene. Îl avertiză Supremul Conducător. De cînd te știu, ți-a fost greu să-ți strunești nerăbdarea. Cu timpul, te va găsi *el pe tine*... iar atunci cînd o va face, trebuie să-l aduci în fața mea. A devenit puternic. Numai împreună vom fi în stare să-l deturnăm spre fața întunecată a Forței.

— Da, stăpîne.

Împreună aveau să-l corupă pe băiat. Măreață și întunecată glorie. Curînd bătrînul împărat avea să moară — și chiar dacă întreaga galaxie avea să se încovoie sub povara acelei pierderi, Vader va rămîne la cîrmă, avîndu-l alături pe tînărul Skywalker. Așa cum trebuia să fie.

Împăratul ridică ușor capul, scrutînd posibilitățile viitoare.

— Toate își urmează cursul prevăzut.

Ca și Vader, avea și el planuri de viitor — planuri de subjugare spirituală, de violare și manipulare a unor vieți și destine. Rîse în sinea lui, savurînd iminența următoarei sale victorii; subjugarea tînărului Skywalker.

Luke își lăsa interceptorul parcat la marginea apei și începu să-și croiască cu grijă calea prin mlaștina învecinată. Straturi de ceață groasă se lăsau în jurul lui. Aburii junglei. O insectă ciudată veni în zbor spre el dintr-o încrengătură de liane, bătînd din aripi nebunește, înconjurîndu-l de cîteva ori, ca apoi să dispară. În desîșul de la picioare se auzi ceva mîrîind. Luke își concentra deîndată atenția în acea direcție. Mîrîitul încetă. Luke își văzu de drum.

Avea sentimente contradictorii legate de acel loc: Dagobah. Locul unde fusese pus la încercări și antrenat ca să devină un Jedi. Aici învățase cu adevărat să folosească Forța, s-o lase să treacă prin el și s-o conducă spre direcția dorită de el. Astfel învățase cît de grijuliu trebuie să fie pentru a folosi Forța în bine.

Era ca și cum ai călca pe lumină, dar pentru un Jedi aceasta era la fel de fermă ca pămîntul.

Tot felul de creaturi primejdioase te pîneau din mlaștină; dar nici una nu-i făcea rău unui Jedi.

Nisipuri mișcătoare și vorace așteptau la tot pasul ca niște ape liniștite; tentacule care se amestecau printre liane. Luke le știa pe toate acum, făceau parte din planeta vie, fiecare din ele, o parte integrantă a Forței, el însuși fiind unul din aspectele ei, pulsînd de viață.

Dar mai existau aici și lucruri întunecate — neînchipuit de întunecate, reflexe ale ungherelor întunecate ale sufletului său. Le văzuse în jur, le urmărise, luptase cu ele, le și înfruntase. Pe unele din ele le învinsese chiar.

Altele însă continuau să stea la pîndă. Lucrurile acestea întunecate.

Se cățăra peste o baricadă de rădăcini noduroase, acoperite de licheni lunecoși. De cealaltă parte se iveau o cărare netedă care ducea în direcția pe care voia el s-o apuce; dar el nu o luă în direcția aceea. Dimpotrivă, se afundă din nou în desîș.

Sus, deasupra capului, ceva negru se apropia filfîind, apoi viră îndepărtîndu-se. Luke nu dădu nici o atenție, își văzu numai de drum.

Jungla se mai luminase puțin. Dincolo de altă mlaștină, Luke văzu în sfîrșit sălașul acela mic, de formă ciudată, cu geamuri mici, caraghioase, din care se revărsa o lumină galbenă, caldă peste jungla umedă. Traversă smîrcul și, aplecîndu-se adînc, intră în colibă.

Yoda îl întîmpină zîmbind, sprijinindu-se cu mînuța sa verde într-un toiag.

— Pe tine te așteptam, dădu el din cap.

Îi făcu semn lui Luke să se așeze într-un colț. Băiatul observă cu durere cît de slăbit era Yoda — tremurul mîinii, glasul stins. Îi venea greu să spună ceva, să nu se trădeze, arătînd cît de tulburat era de starea bătrînului său Maestru.

— Ce față ai, spuse Yoda vesel, încrețindu-și fruntea. Arăt oare atît de rău în ochii tăi tineri?

Încercă să-și ascundă expresia îndurerată, schimbîndu-și poziția.

— Nu, Maestre... bineînțeles că nu.

— Ba da, ba da! chicoti micuțul Maestru Jedi. Uite că sînt bolnav. Da. Bătrîn și slab. Arată cu degetul încovoiat spre tînărul său discipol. Cînd nouă sute de ani ai împlinit, bine n-ai cum să arăți.

Ființa aceea mică porni șontîc-șontîc spre patul său, continuînd să chicotească, și cu mare trudă se întinse pe pat.

— Curînd voi adormi. Da, somnul de veci voi dormi. Pe deplin l-am meritat.

— N-ai voie să mori, Maestre, clătină Luke din cap. N-am să te las.

— Bine antrenat și puternic cu Forța ești tu — dar nu pe deplin! Amurgul se lasă peste mine și murind vine noaptea. Acesta-i mersul lucrurilor... calea Forței.

— Dar am nevoie de ajutorul tău, insistă Luke. Vreau să-mi închei ucenicia.

Marele său dascăl nu putea să-l părăsească tocmai acum — mai avea încă multe de învățat. Iar el luase deja atît de mult de la Yoda, și pînă acum nu-i dăduse nimic înapoi. Erau atîtea lucruri pe care ar fi vrut să le împartă cu bătrînul magistrul.

— De-nvățătură nu mai ai nevoie, îl asigură Yoda. Tu știi tot ce trebuie.

— Deci sînt și eu un Jedi? insistă Luke.

— Nu încă. A mai rămas un lucru. Vader... Cu Vader trebuie să te confrunți. Numai atunci vei fi un Jedi adevărat. Și mai devreme ori mai tîrziu cu el te vei confrunta.

Luke înțelese că aceasta avea să fie piatra de încercare pentru el, că nu avea altă cale. Orice

căutare avea un punct de convergență, iar Vader se afla, de neclintit, în miezul luptei pe care o dădea Luke. Îi venea nespuse de greu să rostească întrebarea, dar în cele din urmă i se adresă bătrînului Yoda:

— Maestre Yoda, spune-mi, Darth Vader e într-adevăr tatăl meu?

Ochii lui Yoda exprimau acum compasiune și îngrijorare. Băiatul acesta nu era încă bărbat. Un zîmbet trist se furișă pe chip, se făcu parcă și mai mic în patul său:

— De odihnă am nevoie. De odihnă. Da.

Luke se uită ținută la firavul său dascăl, încercînd să-i insuflă viață bătrînului cu puterea dragostei și voinței sale.

— Yoda, trebuie să știu, șopti el.

— Tatăl tău este el, spuse Yoda simplu.

Luke își închise ochii, gura, inima, să țină la distanță adevărul.

— Ți-a spus el, nu-i așa? Întrebă Yoda.

Luke dădu din cap a încuviințare, dar nu spuse nimic. Clipa aceasta trebuia să rămînă suspendată în timp și spațiu, adăpostită de acest loc, de această încăpere, încît să nu iasă niciodată afară, în univers, trimițînd teribila veste, acest adevăr neiertător.

O expresie de îngrijorare se întipări pe chipul lui Yoda.

— Neașteptat acest lucru, și nenorocit...

— Nenorocit fiindcă am aflat adevărul?

În glasul lui Luke răsună o undă de amărăciune, dar nimeni nu știa împotriva cui era îndreptată: împotriva lui Vader, a lui Yoda, împotriva universului întreg.

Yoda își adună forțele cu un ultim efort.

— Nenorocit fiindcă te-ai grăbit să-l întilnești — cînd ucenicia ta nu era încheiată... cînd pregătit nu erai pentru asemenea povară. Obi-Wan ți-ar fi spus de mult, dacă eu l-aș fi lăsat — acum o mare slăbiciune porți în tine. Mă tem pentru tine. Da. Mă tem.

Încordarea îl părăsi deodată și închise ochii.

— Yoda, îmi pare rău. Era dureros pentru Luke să-l vadă pe atotputernicul Jedi atît de slăbit.

— Știu, dar pe Vader să-l înfrunți din nou va trebui, și păreri de rău nu-ți folosesc la nimic.

Se aplecă înainte și cu un semn îl chemă pe Luke lîngă el. Luke se tîrî spre el, așezîndu-i-se alături. Yoda continuă să vorbească în timp ce glasul îi devenea tot mai slab.

— Ține minte, puterea unui Jedi derivă din Forță. Cînd te-ai dus să-ți salvezi prietenii, în inima ta era război. Ferește-te de supărare, spaimă și agresiune. Ele sînt latura întunecată. Lute apar să te mîne în luptă. Dar o dată ce-ai pornit pe calea întunecată în jos, ea îți va domina pe vecie soarta.

Se lăsă din nou pe spate. Respirația lui era tot mai anevoioasă. Luke aștepta liniștit, prea speriat ca să mai facă vreo mișcare, pentru a nu-l distrage în nici un fel pe bătrîn, ca nu cumva să-i abată atenția de la ceea ce avea de făcut: să țină la distanță vidul ce amenința să-l înghită.

După cîteva minute, Yoda se mai uită la băiat o dată și cu mare efort zîmbi blînd, măreția spiritului său fiind singurul lucru care îi mai ținea în viață trupul.

— Luke — de împărat să te ferești. Nu-i subestima puterea, căci altfel, de soarta tatălui tău vei avea parte. Cînd eu voi fi plecat... ultimul Jedi vei fi tu. Luke, Forța e puternică în familia ta. Du mai departe... ce-ai... învățat... Mai e... și... alt cer...

Puterile îl părăseau, închise ochii.

Își ținu răsufierea, expiră, spiritul său îl părăsi asemenea unui vînt însoțit ce pornea spre alte zări. Trupul său fu cuprins de un tremur, și dispăru.

Luke rămase lîngă pătuțul gol mai mult de un ceas, încercînd să sondeze adîncimea pierderii pe care o suferise. Era de neaflat.

Primul său sentiment — o nesfîrșită jale. Pentru el, pentru întregul univers. Cum se putea ca Yoda să plece pentru totdeauna? Era ca și cum o gaură neagră, fără fund, i-ar fi pătruns în inimă acolo unde își avea locul Yoda.

Luke știa ce înseamnă dispariția unor bătrîni mentori. Era un lucru nespuse de trist, legat inexorabil de propria-i maturizare. Oare acesta era prețul pe care trebuie să-l plătească adultul? Să-și vadă prietenii dragi cum îmbătrînesc și mor? Deducînd o nouă dimensiune a puterii și maturității lui din trecerea lor în neființă?

Un sentiment greu de deznădejde îl năpădi în clipa cînd luminile din micuțul adăpost se stinseră toate. Rămase în continuare pe loc cu senzația că totul se sfîrșise, că toate luminile universului se schimbaseră. Ultimul Jedi ținut într-o mlaștină, în timp ce galaxia întreagă pune la cale ultimul război.

Îl cuprinse frigul, dar izbuti să alunge starea aceea de nimicnicie în care căzuse. Se scutură, privi în jur. Întunericul era de nepătruns.

Se tîrî pînă afară și se ridică în picioare. Aici, în mlaștină, nimic nu se schimbă. Aburii se condensau, picurînd de pe rădăcinile aeriene înapoi în smîrc, într-un ciclu pe care îl repetau de milioane de ani și aveau să-l repete la nesfîrșit. Poate că acolo era lecția lui. Dacă așa era, nu-i ostoia

defel tristețea.

Căzut pe gânduri, porni înapoi spre locul unde se afla interceptorul său. R2 se năpusti înaintea lui, piuind fericit, Luke însă era neconsolat și nu putea decât să-l ignore pe micuțul și credinciosul său droid. R2 transmisă scurte condoleanțe, apoi rămase într-o tăcere respectuoasă.

Luke ședea pierdut pe un buștean, își pusese capul în palme și vorbea încet cu el însuși:

— Nu pot s-o fac. Nu pot continua de unul singur. O voce coborî prin ceața întunecată, în jos, spre el:

— Yoda și cu mine vom fi mereu alături de tine.

Era vocea lui Ben.

Luke se întoarse repede pentru a vedea imaginea neclară a lui Obi-Wan Kenobi în spatele lui.

— Ben! șopti el.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, îi năvăliră în minte ca un taifun, ca încărcătura unei nave prinsă de furtună. O întrebare însă se ridică iute la suprafață, deasupra celorlalte:

— De ce, Ben? De ce nu mi-ai spus?

Nu era o întrebare goală.

— Urma să-ți spun după ce aveai să-ți închei ucenicia, răspunse năluca lui Ben. Tu însă ai găsit de cuviință să pornești la atac nepregătit. Te-am avertizat în privința nerăbdării tale.

Vocea lui era neschimbată. Îl certa, dar o făcea cu dragoste.

— Mi-ai spus că Darth Vader l-a trădat și l-a ucis pe tata.

Amărăciunea, pe care mai devreme o simțise față de Yoda, se concentrează acum asupra lui Ben.

Ben absorbi, fără să se apere, vitriolul reproșului, apoi reveni povestind:

— Tatăl tău, Anakin, a fost sedus de fața întunecată a Forței. El a încetat să mai fie Anakin Skywalker și a devenit Darth Vader. Când s-a întâmplat acest lucru, el l-a trădat pe Anakin Skywalker în tot ce crezuse el până atunci. Omul bun care fusese tatăl tău a fost distrus. Așa că ce ți-am spus a fost adevărat... dintr-un anumit punct de vedere..

— Dintr-un anumit punct de vedere! interveni Luke batjocoritor.

Se simțea trădat — de viață în primul rînd, deși nu-l avea decât pe bietul Ben la dispoziție pentru a-și vărsa focul.

— Luke, spuse Ben blînd, ai să vezi că multe adevăruri de care sîntem legați depind în mare măsură de punctul nostru de vedere.

Luke îi întoarse spatele fără să răspundă. Voia să-și pună la adăpost mînia, s-o păstreze ca pe un giuvaer. Era tot ce mai avea și nu voia să-i fie furată și ea, așa cum îi fusese luat totul. Dar simțea cum furia luneca din el la atingerea mîngîietoare a vocii lui Ben.

— Nu te învinovățesc că ești furios, vorbe Ben. Dacă am greșit în ceea ce te privește, cu siguranță n-am făcut-o pentru înfrîna oară. Fiindcă ce s-a întâmplat cu tatăl tău a fost din vina mea...

Luke își ridică privirea, dintr-o dată interesat la culme. Nu auzise pînă acum una ca asta și simțea cum îi piere supărarea și în locul ei apare fascinația și curiozitatea — căci cunoașterea este un drog și cu cît iei mai mult cu atît vrei mai mult.

Stătea acolo, pe ciotul acela de lemn, ascultînd vrăjit în timp ce R2 se apropie de el în liniște, numai pentru a-i oferi prezența sa reconfortantă.

— Când l-am întîlnit prima oară pe tatăl tău, continuă Ben, acesta era deja un mare pilot. Dar m-a uimit cît de puternică era Forța în el. Am luat asupra mea pregătirea lui Anakin pentru a face din el un Jedi. Greșeala mea a fost aceea că mi-am închipuit că aș putea fi un dascăl la fel de bun ca Yoda. Dar nu am fost. Iată unde m-a dus mîndria mea prostească. Împăratul a sesizat puterea lui Anakin și l-a tras de partea întunericului.

Se opri întristat și privi ținută în ochii lui Luke, ca și cum i-ar fi cerut iertare băiatului. Continuă:

— Mîndria mea a avut urmări teribile pentru galaxie.

Luke căzuse într-o stare de transă. Hybrisul lui Obi-Wan fusese cauza căderii tatălui său. Lucrul acesta era îngrozitor. Îngrozitor din cauză că tatăl său fusese sacrificat fără rost, îngrozitor fiindcă Obi-Wan nu era perfect, nu era nici măcar un Jedi desăvîrșit, îngrozitor fiindcă fața întunecată putea lovi atît de aproape de casă, putea preschimba binele în rău. Darth Vader mai avea însă cu siguranță o scînteie din Anakin Skywalker în adîncul ființei sale.

— Binele mai există încă în el, declară Luke.

Ben își clătină capul în semn de regret.

— Și eu am crezut că poate fi adus înapoi, de partea bună. Dar n-a fost chip. E mai mult o mașină decât om acum — deformat și rău.

Luke sesiză înțelesul ascuns al cuvintelor lui Kenobi și îl recepționează ca pe un ordin. Clătină din cap.

— Nu pot să-miucid propriul tată.

— Nu trebuie să te gîndești la acea mașină ca la tatăl tău! Din nou vorbea magistrul. Când am văzut ce-a ajuns, am încercat să-l conving, să-l trag înapoi. Ne-am bătut... Tatăl tău a căzut într-o groapă cu metal topit. Când a ieșit la suprafață din lichidul arzător, transformarea îi fusese imprimată

pe veci — era Darth Vader, fără nici o urmă din Anakin Skywalker. Cel pe veci întunecat. Stigmatizat. Ținut în viață de o mașinărie și propria sa voință întunecată...

Luke privi spre propria sa mână mecanică.

— Am încercat să-l opresc o dată. N-am reușit.

Nu avea de gând să-și provoace din nou tatăl la luptă. Nu era în stare.

— Vader te-a umilit când l-ai întâlnit prima oară, Luke — dar acea experiență a făcut parte din pregătirea ta. Te-a învățat, printre alte lucruri, să apreciezi valoarea răbdării. Dacă n-ai fi fost atât de nerăbdător să-l învingi pe Vader, atunci ți-ai fi putut încheia ucenicia aici, cu Yoda. Ai fi fost instruit.

— Dar trebuia să-mi ajut prietenii.

— Și i-ai ajutat? Până la urmă, ei au fost cei care te-au salvat *pe tine*. N-ai realizat mare lucru, grăbindu-te să te întorci mai devreme înapoi. Din păcate.

Indignarea lui Luke se topi, lăsînd în urmă doar tristețe.

— Am descoperit că Darth Vader e tatăl meu, șopti el.

— Pentru a fi un Jedi, Luke, trebuie să te confrunți, iar apoi să treci dincolo de partea întunecată — peste care tatăl tău nu a izbutit să treacă. Nerăbdarea e calea cea mai facilă — pentru tine, ca și pentru tatăl tău. Doar că tatăl tău s-a lăsat ispitit de ceea ce îi oferea această cale, iar tu ai rezistat. Acum nu mai ești la fel de temerar, Luke. Ești puternic și răbdător. Și ești pregătit pentru confruntarea finală.

Luke clătină iarăși și iarăși din cap pe măsură ce i se limpezeau implicațiile cuvintelor rostite de bătrînul Jedi.

— Nu pot s-o fac, Ben.

Descurajat Obi-Wan Kenobi își lăsa umerii să atîrne...

— Atunci împăratul a și cîștigat. Tu erai unica noastră speranță.

Luke căută alternative.

— Yoda mi-a spus că aș putea instrui pe altcineva care...

— Acel cineva de care vorbea e sora ta geamănă, spuse bătrînul Ben cu un zîmbet sec. Nici ei nu-i va fi mai ușor să-l distrugă pe Darth Vader.

Luke fu vizibil tulburat de această veste. Se ridică în picioare pentru a înfrunta spiritul.

— Soră? Eu nu am nici o soră.

Din nou Obi-Wan își îndulci glasul, pentru a potoli furtuna ce bîntuia în sufletul tînrului său prieten.

— Pentru a vă proteja pe amîndoi de Împărat, ați fost despărțiți de la naștere. Împăratul știa, așa cum știam și eu, că, într-o bună zi, avînd Forța de partea lor, urmașii lui Skywalker puteau deveni o amenințare pentru el. Din acest motiv, sora ta a rămas anonimă.

Luke rezistă mai întîi în fața acestei vești. Nici nu dorea și nici nu avea nevoie de un geamăn. El era unic. Nu-i lipsea nimic — cu excepția mîinii al cărei înlocuitor mecanic se încleșta acum cu putere. Zălog într-o conspirație de palat? Leagăne amestecate, frați schimbați, despărțiți și conduși cu iuțeală spre vieți diferite? Cu neputință. Doar știa prea bine cine era! Era Luke Skywalker, fiul Lordului din Sith — devenit Jedi, crescut într-o fermă de pe Tatooine de unchiul Owen și mătușa Beru, obișnuit cu viața fără ifose, un sărman cinstit și muncitor — deoarece mama sa... mama sa... Da, ce era oare cu mama? Ce-i spusese, cine era ea? Ce-i spusese oare? Se întoarse cu mintea în urmă, spre locuri și timpuri foarte depărtate de solul umed din Dagobah, în camera mamei, mama lui și... sora lui. Sora lui...

— Leia! Leia e sora mea, exclamă el, cît pe ce să se împiedice de ciotul pe care șezuse.

— Introspecția te servește bine, încuviință Ben și deveni din nou grav, dur. Îngroapă-ți sentimentele cît mai adînc, Luke. Ele îți fac cinste, dar ar putea fi folosite pentru a te subjugă.

Luke încercă să înțeleagă ce spunea bătrînul său dascăl. Atîtea informații, atît de repede, atît de vitale, aproape că îl lua cu leșin.

Ben își continuă povestirea.

— Când tatăl tău a plecat, el nu știa că mama ta rămăsese însărcinată. Mama ta și cu mine am știut că pînă la urmă va afla, dar am vrut să vă ținem pe amîndoi cît mai în siguranță pentru un timp cît mai îndelungat. Așa că eu te-am luat pe tine să locuiești cu fratele meu Owen pe Tatooine..., iar mama ta a dus-o pe Leia în Alderaan, unde a crescut ca fiica senatorului Organa.

Luke se așezase să asculte această poveste, în timp ce R2 venise lîngă el și, ca să-l consoleze, emitea un sunet într-un registru subaudibil.

Ben vorbea și el pe un ton egal, în așa fel incit tonul să liniștească acolo unde cuvintele nu o făceau.

— Familia Organa era de viță nobilă și destul de puternică din punct de vedere politic. Leia a devenit Prințesă — moștenind acest titlu — căci nimeni nu știa că ea fusese de fapt adoptată. Dar titlul nu-i conferea prea multă putere, deoarece Alderaan era de multă vreme o democrație. Chiar și așa însă, familia continua să aibă putere politică, iar Leia, mergînd pe urmele tatălui ei adoptiv, a devenit și ea senator. Dar asta n-a fost tot, bineînțeles, — a devenit conducătoarea celulei ei din Alianța împo-

triva Imperiului corupt. Și fiindcă se bucura de imunitate diplomatică, a fost o legătură vitală pentru transmiterea informațiilor necesare cauzei rebelilor. Asta făcea și atunci când drumurile voastre s-au încrucișat — deoarece părinții ei adoptivi îi spusese întotdeauna să mă caute pe *mine*, în Tatooine, dacă avea probleme mari.

Luke încerca să descâlcească ghemul de sentimente — dragostea pe care o simțise față de Leia, chiar și de departe, avea acum o cauză clară. Dar dintr-o dată simți și un fel de responsabilitate față de ea, ca un frate mai mare — deși, din câte știa el, ea era mai bătrână cu vreo câteva minute decât el.

— Dar n-o poți amesteca pe ea acum, Ben, stăruie el.

Vader o va distruge... Vader. Tatăl lor. Poate că Leia ar fi în stare să reînvie binele din el.

— N-a fost instruită precum ai fost tu, Luke, — dar Forța e puternică în ea, așa cum e în toată familia voastră. De aceea drumul ei s-a încrucișat cu al meu — deoarece Forța din ea trebuie hrănită de un Jedi. Tu ești acum ultimul Jedi, Luke... dar ea s-a întors la noi — la mine — să învețe și să crească. Poate că soarta ei a fost să învețe și să crească, iar a mea să-i învăț pe ceilalți.

Continuă să vorbească tot mai rar, rostind răspicat fiecare cuvânt, făcând pauze lungi.

— Nu ai cum să-ți eviți destinul, Luke! Își aținti ochii în ochii lui Luke, încercând să-i transmită cât mai mult prin această privire, s-o imprime pe veci în mintea băiatului. Identitatea surorii tale trebuie să rămână secretă, căci dacă tu vei da greș, ea va fi, cu adevărat, ultima noastră speranță. Uită-te acum la mine, Luke — lupta ce va veni îți aparține, dar de rezultatul tău depind multe și poate că amintirea mea îți va da putere. Lupta nu poate fi însă evitată — n-ai cum să-ți eviți destinul. Va trebui să-l înfrunți pe Darth Vader, din nou...

IV

Darth Vader ieși din ascensorul lung și cilindric în fosta cameră de comandă a Stelei Morții, transformată acum în sală a tronului. Cei doi gardieni regali stăteau de pază pe cele două flancuri ale ușii, înveșmîntați în robe roșii de la gît pînă la picioare, cu coifuri roșii acoperind totul cu excepția celor două fante pentru ochi care, în realitate, erau vizoare comandate electronic. Armele le purtau întotdeauna scoase din teacă.

Camera era întunecată, cu excepția cablurilor de lumină trase de-a lungul tunelului ascensorului, transmițînd putere și informații în stație.

Vader păși pe pardoseala neagră de oțel, pe lîngă uriașele motoare convertoare, urcă cele câteva trepte pînă la platforma pe care se afla tronul împăratului. Dincolo de platformă, spre dreapta, se afla gura tunelului care cobora în adîncimea stației, pînă jos la unitatea de putere. O prăpastie neagră, emanînd miros de ozon, răsunînd de nesfîrșite ecouri, măcinînd sunete grave și sparte.

La capătul platformei suspendate se afla un zid, iar în zid, un uriaș vizor circular. Împăratul era așezat în fața vizorului, într-un fotoliu de comandă sofisticat, scrutînd spațiul.

Jumătatea neterminată a Stelei Morții putea fi văzută imediat dincolo de geam, înconjurată de nave și cargouri, oameni în salopete și cu rachete transportoare care executau construcții exterioare sau lucrări de suprafață. La oarecare distanță de toată această agitație se vedea Endor, luna cea verde, odihnind asemenea unui giuvaer pe catifeaua neagră a spațiului — și mai departe, împrăstiate în infinit, diamantele strălucitoare care erau stelele.

Împăratul ședea contemplînd această priveliște în timp ce Vader se apropia din spate. Lordul din Sith îngenunche în așteptare. Împăratul îl lăsa să aștepte. Trecea în revistă priveliștea din fața sa cu un sentiment al triumfului care întrecea orice imaginație: toate acestea erau ale lui. Ba mai mult: cu mîna lui le obținuse.

Fiindcă lucrurile nu fuseseră întotdeauna așa. Pe vremea cînd el nu era decât senatorul Palpatine, galaxia era o republică a stelelor, călăuzită și protejată de secole de Ordinul Cavalerilor Jedi. Dar republica aceasta ajunsese prea mare, și se născuse o birocrăție mult prea numeroasă, chemată să mențină ordinea în interior. Astfel se instalase corupția.

Cîțiva senatori lacomi declanșaseră reacția în lanț a nenorocirilor, spuneau unii, dar cine putea ști? Cîțiva birocrati pervertiți, aroganți, urmărindu-și propriile interese — și dintr-o dată stelele fuseseră cuprinse de febră. Guvernatorii se succedau cu rapiditate, valorile se erodau, legămintele se rupeau — spaima se instalase ca o molimă în acei ani, cu repeziciune și fără vreo cauză vizibilă, și nimeni nu știa ce se întîmplă sau de ce.

Și astfel senatorul Palpatine profită de ocazie. Prin fraudă, promisiuni viclene și manevre politice inteligente, reușise să fie ales în fruntea Consiliului. Iar apoi, prin subterfugii, mită și teroare, se proclamase Împărat.

Împărat! Asta însemna ceva. Republica se destrămă, Imperiul strălucea din plin și avea să strălucească în continuare, deoarece Împăratul știa ceea ce alții refuzau să creadă: că forțele

Întunecate sînt cele mai puternice.

Știuse acest lucru dintotdeauna, în străfundul ființei sale, dar îl afla în fiecare zi din nou: de la locotenenții trădători care își vindeau superiorii pentru favoruri, de la funcționarii fără principii care îi vindeau secretele unor guverne din fruntea unor sisteme stelare locale, de la proprietari lacomi și gangsteri sadici, de la politicieni avizi de putere. Nici unul nu era imun la energia întunecată ce zăcea în inima lor. Împăratul fusese cel care recunoscuse acest adevăr simplu, și îl folosise — pentru, propria-i mărire, firește.

Căci sufletul său era centrul întunecat al Imperiului.

Contempla spațiul dens, adînc, de nepătruns de dincolo de fereastră. Negru intens, precum sufletul său — ca și cum el însuși ar fi fost, în chip real, această beznă, ca și cum spiritul său ar fi fost însuși vidul asupra căruia domnea. Zîmbi acestui gînd: el *era* Imperiul, el *era* Universul.

Îl simți în spatele lui pe Vader, așteptînd în genunchi. Oare de cît timp se afla acolo Lordul întunecat? De cinci minute? Zece? Împăratul nu era sigur. Dar nu conta, împăratul nu-și încheiase încă meditațiile.

Pe Lord Vader nu-l deranja așteptarea, nici nu era conștient de ea. Căci era o onoare și o preanobilă îndeletnicire să îngenunchezi la picioarele conducătorului. Își îndreptase privirea spre interior, căutînd imagini în propriile sale străfunduri. Puterea sa era mai mare acum, mai mare decît fusese vreodată. Emană din el și intra în rezonanță cu undele de întuneric ce porneau de la împărat. Simțea preaplinul acestei puteri care se înălța ca un foc negru, electroni demonici căutînd să-și facă loc... el însă avea să aștepte. Căci nici el și nici fiul său nu erau gata, și nici nu sosise clipa. Așa că aștepta.

În cele din urmă, fotoliul se roti încet pînă cînd împăratul ajunse cu fața spre Vader.

Vader vorbi primul.

— Care îți este dorința, stăpîne?

— Trimite flota la celălalt capăt al lui Endor. Acolo va aștepta pînă ce va fi chemată.

— Ce facem cu rapoartele privind masarea flotei rebele lîngă Sullust?

— Nici o problemă. Cît de curînd Rebeliunea va fi zdrobită, iar tînărul Skywalker va fi al nostru.

Lucrul tău aici s-a terminat, prietene. Du-te la nava de comandă și așteaptă-mi ordinele.

— Da, stăpîne.

Spera să primească el comanda în acțiunea de distrugere a Alianței Rebelilor. Spera ca acest lucru să se petreacă curînd. Se ridică și ieși, în timp ce Împăratul se întoarse la panorama galactică de dincolo de fereastră, pentru a-și contempla domeniul.

Într-un vid îndepărtat și-n miez de noapte, dincolo de marginea galaxiei, se adunase flota rebelă, de la detașamentul de avangardă pînă la cel din urmă eșalon, depășind orice închipuire a minții omenești. Nave de lupta coreliene, crucișătoare, distrugătoare, transportoare, bombardiere, cargouri sullustiene, cisterne calamariene, nave tun alderaniene, spărgătoare de blocadă kesseliene, avioane bestinieni, interceptoare cu aripi în X, Y și A, navete, vehicule de transport, cuirasate. Fiecare rebel din galaxie, soldat și civil, în nava sa, aștepta încordat instrucțiunile. Erau conduse de cel mai mare crucișător spațial al rebelilor, *Fregata de Stat Major*.

Sute de comandanți ai rebelilor, de toate speciile și formele, se adunaseră în sala de stat major al gigantului crucișător spațial, așteptînd ordine de la înaltul Comandant. Circulau fel de fel de zvonuri și atmosfera de așteptare tensionată se răspîndi de la un pluton la altul.

În mijlocul sălii de conferințe se afla o masă circulară de lumină deasupra căreia fusese proiectată imaginea holografică a Stelei Morții, încă neterminată, alături de Luna Endor, de la care pornea un scut deflector de protecție ce le înconjura pe amîndouă.

Mon Mothma intră în sală. O femeie impozantă și frumoasă, de vîrstă mijlocie, ce părea să pășească pe deasupra murmurului mulțimii. Purta veșminte albe țesute cu aur, iar severitatea ei nu era lipsită de teame — căci ea era conducătoarea aleasă a Alianței Rebelilor.

Precum tatăl adoptiv al Leiei — precum Palpatine, Împăratul însuși — Mon Mothma fusese unul din senatorii de frunte ai rebelilor, membră a Înaltului Consiliu. Cînd Republica începuse să se destrame, Mon Mothma rămăsese senator pînă la sfîrșit, opunîndu-se, stabilizînd guvernul tot mai ineficient.

Spre sfîrșit începuse și ea să organizeze celule. Puncte de rezistență, care nu știau una de alta — fiecare din ele fiind răspunzătoare pentru a incita la revoltă împotriva Imperiului cînd acesta a fost proclamat în cele din urmă.

Mai fuseseră și alți conducători, dar mulți dintre ei au fost uciși cînd Imperiul, dispunînd de Steaua Morții, într-o primă variantă, a anihilat planeta Alderaan. Tatăl adoptiv al Leiei a pierit în acea catastrofă.

Mon Mothma și-a continuat activitatea în ilegalitate. A unit celulele politice cu miile de gherile și de insurgenți pe care dictatura crudă a Imperiului îi stîrnise. Alte mii s-au alăturat apoi acestei Alianțe

Rebele. Mon Mothma a devenit conducătoarea recunoscută a acestor ființe ale galaxiei, pe care Împăratul le alungase din locurile lor, lăsându-le fără adăpost. Fără adăpost, dar nu fără speranță.

Mon Mothma traversă acum sala spre acel display holografic, schimbînd cîteva replici cu cei doi consilieri principali ai ei, generalul Madine și amiralul Ackbar. Madine era un corellian dîrz, cu putere de rezistență, chiar dacă era un pic zbir. Ackbar era calamarian pur — o creatură blîndă, de culoarea somonului, cu ochi uriași și triști, cu cap prelung și mîini ca de liliac, care-l făceau să se simtă mai bine în apă sau spațiu liber decît la bordul unei nave. Dacă însă umanoizii erau brațul Rebeliunii, calamarienii erau sufletul ei — ceea ce nu însemna că nu erau în stare să lupte laolaltă cu cei mai buni atunci cînd se întrecea măsura. Iar Imperiul cel malign întrecuse măsura.

Lando Calrissian își croia drum prin mulțime, scrutînd chipurile. Îl văzu pe Wedge care urma să fie pilotul său secund — se salută din cap, făcîndu-și semn cu degetul mare ridicat în sus; apoi Lando își văzu de drum. Nu pe Wedge îl căuta el. Se îndreaptă spre un loc mai liber în centru, privi în jur, în sfîrșit își văzu prietenii adunați lîngă o ușă laterală. Zîmbi și porni spre ei.

Han, Chewie, Leia și cei doi droizi salută apariția lui Lando cu un cor de urări, rîsete, piuituri și lătrături.

— Ia te uită, glumi Solo, trăgînd de tunică nouă a uniformei lui Calrissian, scoțînd în evidență însemnele. E general!

Lando rîse afectuos.

— Sînt un om cu multe fețe și multe costume. Cineva le-a povestit probabil despre acțiunile mele în bătlăia de pe Taanab.

Taanab era o mică planetă agrară pe care bandiții din Nomler o jefuiau periodic. Calrissian — înainte de-a fi încorsetat în postul de guvernator al Orașului Norilor îi bătuse pe bandiți în condiții total nefavorabile, folosind manevre de zbor incredibile și o strategie nemaipomenită. Și o făcuse în urma unui pariu.

Han căscă ochii.

— Hei, nu te uita la mine. Eu nu le-am spus decît că ești un pilot bunicel. Habar n-aveam că ei caută pe cineva care să conducă alaiul ăsta.

— Bine, bine, eu am cerut comanda. Vreau să conduc acest atac.

Întîi, pentru că îi plăcea să fie îmbrăcat ca un general. Oamenii îi arătau respectul cuvenit și de asemenea putea să se învîrtă cît voia în jurul vreunui caraghios de polițist militar imperial. Apoi mai era și altceva: în sfîrșit avea să le-o înfigă ăloră din flota imperială, să le-o înfigă încît să-i doară, pentru toate cîte i le făcuseră. Să le-o înfigă și să-și lase semnătura: *General* Calrissian, cu mulțumiri.

Solo privi spre vechiul său prieten cu un amestec de admirație și neîncredere:

— Ai văzut vreodată *Steaua Morții*? Nu te așteaptă o carieră prea lungă, generale.

— Sînt uimit că nu te-au solicitat pe tine, zîmbi Lando.

— Poate că au făcut-o, dădu Han să se înțeleagă. Doar nu-s nebun, la urma urmelor. Tu ești cel cu titlurile, nu-i așa? Baron-administrator al Orașului Norilor.

Leia se apropie de Solo și îl prinse de braț.

— Han va rămîne pe nava de comandă cu mine... și noi amîndoi îți sîntem foarte recunoscători pentru ceea ce faci, Lando. Și mîndri...

Dintr-o dată, din mijlocul camerei, Mon Mothma se făcu auzită. În sală se lăsă tăcerea. Așteptau plini de speranțe imense.

— Datele pe care mi le-au adus spionii bothani au fost confirmate, anunță Conducătorul Suprem. Împăratul a comis o eroare serioasă, astfel că s-a ivit prilejul să atacăm.

Vestea aceasta fu primită cu multă emoție. Ca și cum mesajul ei ar fi produs deschiderea unei valve de suprapresiune, aerul se umplu de zumzetul comentariilor. Se întoarse spre holograma Stelei Morții, continuînd.

— Cunoaștem acum poziția exactă a Stelei Morții, cea mai nouă stație de luptă a Împăratului. Sistemele ei de luptă nu sînt încă în stare de funcționare. Avînd în vedere că flota imperială, aflată în căutarea noastră, este răspîndită în întreaga galaxie, Steaua Morții a rămas relativ neprotejată — aici făcu o pauză, pentru ca următoarea ei frază să-și atingă din plin efectul: Cel mai important lucru este că, potrivit informațiilor noastre, Împăratul însuși se află la bordul stației pentru a inspecta personal lucrarea.

Vestea păru să însuflețească întreaga adunare. Asta era. Șansa cea mare. Speranța în care nu mai sperau să poată spera. Un atac direct asupra Împăratului.

Mon Mothma continuă după ce agitația se potoli.

— Călătoria a fost întreprinsă în cea mai mare taină, dar el a subestimat rețeaua noastră de spionaj. Au murit mulți bothani pentru ca noi să intrăm în posesia acestor date.

Vocea ei devenise dintr-o dată gravă, pentru a le aminti de prețul acestei acțiuni.

Amiralul Ackbar păși în față. Era specialistul în probleme de apărare ale inamicului. Ridică brațul arătînd spre modelul holografic al cîmpului de forțe emanat de Endor.

— Deși neterminată, Steaua Morții nu e cu totul lipsită de un sistem de apărare, îi informă el cu vocea blîndă a calamarienilor. Ea este protejată de un cîmp energetic generat, după cum se vede, de luna Endor. Nici o navă nu poate zbura prin el și nici o armă nu-l poate penetra.

Tăcu un răstimp. Voia ca informația pe care le-o furnizase să fie bine asimilată. Apoi continuă într-un ritm și mai lent.

— Scutul trebuie dezactivat pentru a putea întreprinde vreun atac. O dată ce scutul a fost coborît, crucișătoarele vor forma un perimetru în timp ce nave de vînătoare vor pătrunde în suprastructură, aici... încercînd să lovească reactorul principal... — arătă spre porțiunea neterminată a stației —... undeva pe aici.

Se iscă din nou un murmur ce străbătu ca un val sala de comandă.

— Generalul Calrissian va conduce atacul, conchise Ackbar.

— Mult noroc, bătrîne, spuse Han întorcîndu-se spre Lando cu un sentiment de îndoială amestecat cu respect.

— Mulțumesc, spuse Lando simplu.

— O să ai nevoie!

Amiralul Ackbar cedă locul generalului Madine, care răspundea de operațiile secrete.

— Am intrat în posesia unei mici nave imperiale, declară Madine cu mîndrie. Un grup de comandă va ateriza sub acest acoperămint pe Endor și va dezactiva generatorul scutului. Buncărul generatorului este bine păzit, dar o escadrilă mică ar trebui să reușească pătrunderea prin sistemul de siguranță...

Știrile acestea provocară din nou vervă generală. Leia se întoarse spre Han, spunînd încetișor:

— Mă-ntreb pe cine au găsit să facă treaba asta?

— Generale Solo, grupul de comandă e pregătit? se auzi atunci vocea lui Madine.

Leia privi spre Han, șocul transformîndu-se rapid în bucurie și admirație. Știa ea că exista un motiv pentru care îl iubea — în ciuda aparenței sale lipsite de sensibilitate și a bravadei de-a dreptul prostești. Dincolo de toate, avea de fapt o inimă mare.

În plus, se produsese cu el o transformare de cînd revenise din starea de împietrire în carbonit. Nu mai era un singuratic, interesat doar de bani. I se tocise acel ascuțit egocentric și, într-un fel abia perceptibil, devenise o parte a întregului. Acum făcea cu adevărat ceva pentru ceilalți, iar lucrul acesta o tulbură nespus pe Leia. Madine îl numise *generale*; asta însemna că Han admisesese să devină în mod oficial membru al armatei lor. O parte a întregului.

Solo îi răspunse lui Madine:

— Escadrila mea este pregătită, domnule, dar am nevoie de un echipaj de comandă al navei — privi întrebător spre Chewbacca și continuă pe un ton mai coborît: O să fie a naibii de greu, bătrîne. N-aș vrea să iau hotărîri în numele tău.

— Rrau rauff, clătină Chewie din cap cu dragoste și ridică laba.

— Avem deja unul, strigă Han.

— Doi! se repezi Leia străpungînd aerul cu brațul — apoi, mai încet spre Solo: N-am de gînd să te mai pierd o clipă din ochi, generale.

— Și eu sînt cu voi! răsună o voce din fundul sălii.

Cu toții întoarseră capetele pentru a-l vedea pe Luke în capul scării. Ultimul dintre Cavalerii Jedi fu salutat, cu urale. Și cu toate că nu-i stătea în fire, Han nu fu capabil să-și ascundă bucuria.

— Iată-l și pe-al treilea, zîmbi el.

Leia alergă în întîmpinarea lui Luke, și-l îmbrățișă cu căldură. Dintr-o dată simți o mare apropiere, pe care o puse pe seama gravității situației, a importanței misiunii lor. Dar apoi realizează că și el era schimbat; o schimbare de substanță care părea să vină din adîncul ființei sale — un lucru pe care numai ea putea să-l vadă.

— Ce e, Luke? șopti ea.

Dintr-o dată simți nevoia să-l cuprindă cu brațele, nici ea n-ar fi putut spune de ce.

— Nimic, am să-ți spun într-o bună zi, murmură el calm.

Cu toate astea era clar că era ceva important.

— Bine, spuse ea, nevrînd să stăruie. Am să aștept.

Se întreba ce putea fi. Poate faptul că era altfel îmbrăcat — asta era. Îmbrăcat tot în negru — părea mai bătrîn. Mai bătrîn — da, asta era.

Han, Chewie, Lando, Wedge și mulți alții se îmbulziră în jurul lui Luke, salutîndu-l și sporovăind de zor. Adunarea se despărți în numeroase grupuri mici de acest fel. Era clipa despărțirii și a urărilor de bine.

R2 piui o mică observație către 3PO, de data aceasta mai puțin iritat ca de obicei.

— N-aș zice că "grozav" e tocmai termenul potrivit, răspunse droidul auriu (fiind traducător în programul principal, cel mai mult îl preocupa găsirea cuvîntului care să descrie cel mai corect situația prezentă).

Șoimul Mileniului se afla în hangarul principal al crucișătorului spațial al rebelilor, unde i se făceau reparații de întreținere și i se încărcau rezervoarele. Chiar deasupra lui era așezată naveta imperială, avînd un aspect cu totul neobișnuit printre interceptoarele cu aripi în X ale rebelilor.

Chewie supraveghea transferul de arme și provizii spre navetă și verifica amplasarea echipei de șoc. Han se opripe împreună cu Lando între cele două nave, luîndu-și, după cum credea, rămas-bun pentru totdeauna.

— Vorbesc serios, ia-o! insistă Solo, arătînd spre *Șoimul Mileniului*. O să-ți poarte noroc. Știi doar că e cea mai rapidă navă din toată flota.

Han îi făcuse într-adevăr îmbunătățiri substanțiale după ce o cîștigase de la Lando. Fusesse întotdeauna rapidă, dar acum era mult mai rapidă. Prin modificările pe care i le făcuse, *Șoimul* devenise o parte din el. Investise dragoste și sudoare în nava sa. Și spirit. Așa că, dîndu-i-o acum lui Lando, Han dovedea că într-adevăr era altul — capabil de altruism cum nu fusese niciodată. Iar Lando înțelese.

— Îți mulțumesc, bătrîne. Am să-i port de grijă. Doar știi că întotdeauna am condus-o mai bine decît tine. N-o să capete nici măcar o zgîrietură cît timp am eu manșa în mîină.

Solo se uită cu căldură la bătrînul corsar.

— Vezi că te cred pe cuvînt — nu admit nici o zgîrietură.

— Hai, ia-o din loc — că altfel ești în stare să-mi ceri vreo asigurare grasă.

— Pe curînd, bătrîne.

Se despărțiră fără să-și exprime adevăratele sentimente, ca doi bărbați de acțiune ce aveau de înfruntat timpuri grele; fiecare din ei urcă pe rampa ce ducea la nava lui.

Han pătrunse în cabina de comandă a navei imperiale în timp ce Luke mai făcea niște reglaje la unul din panourile de navigație din spate. Chewbacca, în scaunul copilotului, încerca să se familiarizeze cu comenzile navei imperiale. Han se așează în scaunul pilotului; iar Chewie mîrîi ceva despre designul bordului.

— Da, da, făcu Solo, nu cred că imperialii s-au gîndit la un wookie ca tine cînd l-au proiectat.

Leia intră și ea, așezîndu-se lîngă Luke.

— Noi sîntem gata, aici în spate.

— Rrrrrf, făcu Chewie, manevrînd primul șir de comutatoare.

Privi spre Solo, dar Han ședea nemișcat, uitîndu-se țintă prin geam la ceva. Chewie și Leia îi urmăriră privirea pînă la obiectul asupra căruia se fixase toată atenția sa — *Șoimul Mileniului*.

Leia îl îmboldi ușor pe comandant:

— Hei, trezește-te, da?

— Am un sentiment tare curios, murmură Han. De parcă n-am s-o mai văd niciodată.

Se gîndea la momentele cînd îl salvase cu viteza ei; la momentele cînd o salvase cu viclenia, sau priceperea sa.

Se gîndea la universul pe care îl văzuseră împreună, la adăpostul pe care ea i-l oferise; la felul în care o cunoștea, pe dinăuntru și pe dinafară. La orele cînd dormiseră unul în brațele celuilalt, plutind ușor, liniștiți ca un vis în liniștea și bezna spațiului adînc.

Simțind toate acestea, Chewbacca aruncă și el o privire nostalgică spre *Șoim*. Leia își puse mîna pe umărul lui Han. Știa că avea sentimente cu totul deosebite pentru nava lui și îi părea rău să intervină în această clipă de despărțire. Dar timpul era prețios, și devenea tot mai prețios.

— Hai, căpitane, șopti ea, hai să plecăm.

Han își reveni pe loc.

— Bun. Chewie, hai să vedem de ce-i în stare bebelușul ăsta.

Ambalară motoarele navei, se desprinseseră de pe loc și porniră în noaptea nesfîrșită.

Lucrările pe Steaua Morții mergeau înainte. În zonă se aglomerau nave de transport, nave de vînătoare și navete cu echipament. La intervale regulate, superdistrugătorul imperial supraveghea zona, urmărind desfășurarea operațiilor.

Puntea de comandă a distrugătorului era ca un stup în plină activitate. Mesagerii veneau și plecau urmăriți pe ecrane de controlorii care înregistrau toate intrările și ieșirile prin scutul deflector. Se transmiteau și recepționau coduri, se dădeau ordine, se proiectau diagrame. În operațiuni erau implicate mii de nave și totul se desfășura cu maximă eficiență. Pînă cînd controlorul Jhoff luă legătura cu o navetă ce se apropia de scut din sectorul șapte.

— Naveta către puntea de control, vă rog răspundeți, răsună cu intensitate obișnuită o voce în casca lui Jhoff.

— Vă vedem pe ecran acum, răspunse controlorul în microfonul său. Vă rog să vă prezentați.

— Sîntem naveta *Tydirium* și solicităm deschiderea scutului deflector.

— Către naveta *Tydirium*, transmiteți, codul de trecere prin scut.

Sus în navetă, Han aruncă o privire îngrijorată spre ceilalți și rosti în microfonul său:

— Începem transmisia.

Chewie acționează un șir de comutatoare, producând o serie sincopată de semnale de înaltă frecvență.

Leia își mușcă buzele, pregătindu-se de luptă sau fugă.

— Acum o să vedem dacă a meritat prețul pe care l-am plătit pentru codul acesta.

Chewie scoase câteva sunete de jale.

Luke privea ținută la superdistrugătorul imperial care plutea undeva în fața lor. Îi captă privirea cu bezna sa strălucitoare, i se așternu peste ochi asemenea unei cataracte maligne — dar nu-i acoperea doar privirea. Îi cufunda și mintea și inima în întuneric. Spaima cea mai neagră și un sentiment special: Vader e pe nava aceea!

— Ești emoționat, Luke, asta-i tot! Încercă Han să-i liniștească pe toți. În fond sînt o mulțime de nave de comandă. Dar ai grijă, Chewie, să stăm la distanță fără să observe că stăm la distanță.

— Auruiif rrrgh rrrruuh?

— Nu știu — zboară și tu ca și cum nu ți-ar păsa, se răsti Han la Chewie.

— Le ia cam mult timp descifrarea codului, interveni Leia încordată. Dacă nu merge?

Alianța nu mai putea face nimic dacă scutul deflector al Imperiului nu se deschidea și pentru ei. Leia încercă să-și limpezească gândurile, să se concentreze asupra generatorului scutului, să îndepărteze orice sentimente de îndoială sau frică pe care le-ar fi putut transmite.

— Eu sînt cel care pune misiunea în pericol, rosti atunci Luke, răspunzînd parcă gândurilor surorii lui secrete. Se gîndea însă la Vader, tatăl lor. N-ar fi trebuit să vin.

Han încercă să calmeze spiritele.

— Hei, ce-ar fi s-o luăm acum pe panta optimismului.

Se simți însă înconjurat de un perete opac la sugestia lui.

— Cu siguranță că știe că sînt aici, își reluă Luke ideea.

Rămăsese cu ochii ațintiți la nava de comandă. Parcă își bătea joc de el. Îl aștepta.

— Hai, lasă, astea sînt închipuiri.

— Ararh gragh, mormăi Chewie.

Pînă și el era supărat.

Lord Vader stătea nemișcat, contemplînd printr-un vizor uriaș Steaua Mortii. Era emoționat de priveliștea acestui monument, zămislit de fața întunecată a Forței. Își plimba privirea glacială peste el, mîngîindu-l din ochi.

Strălucea pentru el ca o bijuterie. Un glob magic. Pete de lumină se rostogoleau pe suprafața navei, vrăjindu-l pe Lordul Întunecat, ca și cum ar fi fost un copil mic acaparat de o jucărie deosebită. Era într-o stare transcendentă, într-un moment de intensitate a percepțiilor.

Chiar atunci, dintr-o dată, în mijlocul contemplării sale liniștite, deveni ca o stană de piatră, nici o mișcare, nici o răsuflare, nici o bătaie de inimă care să perturbe atenția. Își concentră toate simțurile înspre eter. Ce simțise? Își înclină capul, ca să asculte. Ceva ca un ecou, o vibrație percepută numai de el trecuse — nu, nu trecuse. Un vârtej care schimba însăși forma lucrurilor. Lucrurile nu mai erau ceea ce au fost.

Păși de-a lungul șirului de controlori pînă cînd ajunse în locul unde amiralul Piett stătea aplecat deasupra ecranului controlorului Jhoff. Auzindu-l pe Vader apropiindu-se, Piett se îndreaptă de spate, apoi își îndoi brusc gîtul.

— Încotro se îndreaptă naveta? întrebă Vader liniștit, fără vreo altă introducere.

Piett se întoarse spre ecran și vorbi în microfon:

— Către naveta *Tydirium*, care vă este încărcătura și destinația?

Vocea filtrată a pilotului navetei răsună în receptor:

— Piese și personal tehnic pentru Luna Sanctuar.

Comandantul punții privi spre Vader, așteptînd o reacție. Spera să nu fie vreo greșeală: Lord Vader nu-ți ierta ușor greșelile.

— Au cod de trecere? vru Vader să știe.

— E un cod mai vechi, dar verificat, replică Piett pe loc. Tocmai mă pregăteam să le dau drumul.

N-avea rost să-l minți pe Lordul din Sith. Știa întotdeauna cînd mințea; minciunile i se arătau deîndată Lordului Întunericului.

— Am un sentiment ciudat în legătură cu nava asta, spuse Vader mai mult pentru sine.

— Să-i opresc? se grăbi Piett să întrebe, dornic să-și mulțumească stăpînul.

— Nu, lasă-i să treacă. Am să mă ocup personal de ei.

— Cum doriți, milord.

Piett se înclină, parțial pentru a-și ascunde surpriza. Făcu un semn din cap spre controlorul Jhoff,

care rosti în microfon indicațiile cuvenite navei *Tydirium*.

Între timp în navetă, tensiunea așteptării era tot mai mare. Cu cât le puneau mai multe întrebări despre încărcătură și destinații, cu atât mai mare era pericolul să se deconspire.

Han privi sever spre partenerul său, bătrînul wookiee.

— Chewie, dacă ăia nu înghit nada, o să trebuiască s-o luăm din loc cam repejor. Făcea haz de necaz, zău așa, fiindcă știau cu toții că naveta asta demodată nu avea nici o șansă să fie mai rapidă decît cele din jur.

Vocea controlorului se auzi ca un gîjîit, apoi limpede, răsunînd din microfon.

— Către naveta *Tydirium*, dezactivarea scutului începe chiar acum. Urmați cursul prezent.

Cu toții o dată, în afară de Luke, respirară ușurați, ca și cum necazurile lor s-ar fi terminat aici, pe cînd ele abia începeau. Luke continua să se uite țintă spre nava de comandă, angajat parcă într-un dialog tăcut și complicat.

Chewie lătră tare.

— Hei, ce v-am zis eu? rînji Han. Nici o problemă.

Leia zîmbi afectuos.

— Oare asta ne-ai spus?

Solo accelerează și naveta furată își continuă zborul lin spre Luna Sanctuar.

Vader, Piett, Jhoff urmăreau ecranul din camera de comandă, văzînd cum liniile de energie ale scutului deflector se despărțeau pentru a-i face loc navei *Tydirium*, care se îndrepta încet spre centrul acelei rețele — luna Endor.

Vader se întoarse spre ofițerul de comandă și vorbi pe un ton nerăbdător, cu care cei din jurul lui erau mai puțin obișnuiți.

— Pregătiți-mi naveta, trebuie să mă duc la Împărat.

Fără a mai aștepta un răspuns, Lordul Întunericului se depărta, mînat după cum vedeau cu toții de un gînd întunecat.

V

Copacii de pe Endor erau înalți de o mie de picioare. Trunchiurile lor, acoperite cu o coajă zgrunțuroasă, ruginie, se înălțau ca niște coloane, unele din ele mari cît o casă, altele subțiri ca un picior. Frunzele lungi și înguste, dar pline de sevă, răsfireau lumina soarelui în modele delicate, albastre verzui.

Printre acești uriași străvezii creștea flora obișnuită de pădure — tot felul de specii, forme variate și înșelătoare, noduroase și răsucite, foarte înfrunzite. Terenul de sub picioare era în general ferm, pe alocuri însă vegetația era atît de deasă, încît semăna cu o mare verde și blîndă care unduia în briza pădurii.

Aceasta era Luna Endor: verde, de-a pururi primăvărată, tăcută. Lumina filtrată se revărsa prin acoperișul crengilor, ca o sevă divină, ca și cum aerul însuși ar fi avut viață. Era cald și răcoros. Aceasta era Endor.

Naveta imperială furată coborî într-un luminiș aflat la multe mile depărtare de portul de aterizare imperial și fu camuflată cu un acoperiș de crengi uscate, frunze și mușchi. La drept vorbind, aparatul de proporții reduse se pierdea cu totul printre coloanele uriașe ale copacilor. Carcasa de oțel ar fi putut părea nepotrivită în acest decor, dacă nu ar fi fost atît uzată.

Contingentul rebelilor începu să urce cărarea abruptă ce ducea pe vîrfurile dealului din apropierea luminișului. În frunte erau Leia, Chewie, Han și Luke, urmați în șir indian de plutonul pestriț și bine blindat al echipei de asalt. Grupul era compus din luptătorii de elită ai Alianței Rebelilor. O adunătură de duri, într-un anume fel, fuseseră selectați individual, pe baza spiritului de inițiativă, vicleniei și ferocității de care dădeau dovadă. Unii făceau parte din trupele de comando, alții erau criminali eliberați pe cuvînt — dar cu toții urau Imperiul cu o intensitate care depășea instinctul de autoconservare. Și cu toții știau că operația la care participau era crucială. Dacă nu izbuteau să distrugă generatorul scutului, Rebeliunea era condamnată. Altă șansă nu mai exista.

Drept urmare, nimeni nu trebuia să le atragă în vreun fel atenția în timp ce înaintau în tăcere pe poteca de pădure. Erau, fiecare în parte, de o mie de ori mai alerți decît fuseseră vreodată.

R2-D2 și C-3PO încheiau coloana. Cupola lui R2 se rotea neîncetat în timp ce înaintau, clipind cu senzorii săi spre copacii înalți din jurul lor.

— Biii — duuup! comentă R2.

— Nu, n-aș zice că e frumos aici, replică sentențios companionul său auriu. Norocoși cum sîntem, o să descoperim că e locuit numai de monștrii mîncători de droizi.

Soldatul din fața lui 3PO se întoarse spre ei atenționîndu-i cu duritate:

— Ssst!

3PO se întoarse spre R2 și șopti:

— Liniște, R2!

Cu toții erau cam nervoși.

Cei din frunte, Leia și Chewie ajunseră pe coama dealului. Se lăsară la pămînt și se tîrîră pe ultima porțiune ca să se uite peste margine. Chewbacca ridică laba semnalizînd celor din urma lor să se oprească. Dintr-o dată pădurea păru să devină și mai tăcută.

Luke și Han se apropiară pe burtă să vadă ce se întîmpla. Făcînd semn printre ferigi, Chewie și Leia le atraseră atenția să rămînă ascunși. Puțin mai jos, într-o vale îngustă, lîngă un lac limpede, poposiseră doi cercetași imperiali. Își preparau o masă din rația primită, preocupați fiind s-o încălzească deasupra unui reșou portabil. Lîngă ei, parcate, se aflau două hiperbiciclete antigravitaționale.

— Să încercăm oare să-i ocolim? șopti Leia.

— O să ne ia cam mulțisor, clătină Luke din cap.

Han își iți capul din spatele unei stînci.

— Da, și dacă ne vîd cumva și raportează mai sus, toată expediția a fost degeaba.

— Oare să nu fie decît ei doi?

Leia părea în continuare sceptică.

— Hai să vedem, zîmbi Luke cu un oftat, dornic să scape de tensiune; și toți îi răspunseră cu un rîs forțat: începea dansul.

Leia făcu semn celorlalți să rămînă pe loc; apoi ea, Luke, Han și Chewie porniră să se furișeze spre tabăra cercetașilor.

Cînd ajunseseră destul de aproape de luminiș, fiind încă acoperiți de tufișuri, Solo o luă înainte de unul singur.

— Stați aici. De ăștia mă ocup eu cu Chewie, zise el și le aruncă un zîmbet șmecheresc.

— Ușor, îl avertiză Luke, s-ar putea...

Dar înainte să apuce să termine vorba, Han împreună cu prietenul său păros se și năpustiseră spre luminiș.

— ... să mai fie și alții pe acolo, termină Luke ce avea de spus.

Privi spre Leia. Ea ridică din umeri. Ce să-i faci? Unii nu pot fi schimbați nici în ruptul capului.

Înainte ca Luke să mai zică ceva, din vîlcea izbucniră zgomote de luptă. Se lipiră de pămînt așteptînd.

Han se angajase într-o luptă cu pumnii cu unul dintre cercetași — de mult nu mai fusese atît de furios ca acum. Celălalt însă o luase spre hiperbiciclete încercînd să scape. Dar tocmai cînd pornise motoarele, Chewie trase cîteva săgeți din laserul arbaletă. Nefericitul cercetaș se zdrobi pe loc de unul din copacii giganți din apropiere; urmă o explozie scurtă, înăbușită.

Leia își trase pistolul laser și se avîntă spre cîmpul de bătaie, urmată îndeaproape de Luke. De cum ieșiră însă din luminiș, asupra lor se abătu o ploaie de scurte descărcări laser, aruncîndu-i la pămînt. Leia își pierdu arma.

Uluți, priviră amîndoi în sus tocmai în momentul în care alți doi cercetași imperiali se iviră pe latura îndepărtată a luminișului, îndreptîndu-se spre bicicletele lor, ascunse în frunzișul de la margine. Cercetașii își scoaseră pistoalele în timp ce încălecau pe biciclete și porneau motoarele.

— Uite, acolo, alți doi! strigă Leia și sări în picioare.

— I-am zărit, răspunse Luke ridicîndu-se. Stai aici.

Dar Leia avea ideile ei. Se repezi la bicicleta liberă, o încercă și porni în urmărirea celor doi cercetași. Cînd ajunse în dreptul lui Luke, acesta sări pe bicicletă, în spatele ei și împreună se făcură nevăzuți.

— Repede, comutatorul din centru, strigă el peste umărul ei, blochează-le legăturile.

În timp ce Luke și Leia părăseau luminișul, Han și Chewie tocmai îl biruiseră pe ultimul cercetaș.

— Hei, așteptați-ne! strigă Solo; dar ei plecaseră deja.

Han își trînti cu năduf arma de pămînt, iar restul echipei de comando pătrunse și ea în luminiș.

Luke și Leia străbăteau în mare viteză frunzișul des, zburînd doar la cîteva picioare deasupra pămîntului. Leia conducea, Luke în spate. Cei doi fugari imperiali aveau un avans considerabil, dar la o viteză de două sute de mile pe oră, Leia era mai bună la pilotat — talentul îl avea din familie.

Periodic trăgea cîte o rafală din aruncătorul de grenade laser montat pe bicicletă. Dar cei doi fugari imperiali erau încă prea departe pentru ca lovitura să atingă acele ținte mișcătoare. Exploziile loveau copacii din care săreau așchii, pîrjoleau tufișurile, în timp ce bicicletele se strecurau printre

crengile masive, impunătoare.

— Apropie-te de ei! strigă Luke.

Leia deschise clapeta de accelerație, reducând tot mai mult distanța. Cei doi cercetași simțiră că următorul lor câștigă teren și începură să vireze când într-o parte, când într-alta, strecurându-se prin spațiul îngust dintre copaci. Una din biciclete se atinse de trunchiul unui copac, făcându-l pe conducător să piardă aproape cu totul controlul asupra vehiculului, obligându-l să încetinească destul de mult.

— Treci paralel cu el, strigă Luke în urechea Leiei.

Leia ajunse cu bicicleta ei atât de aproape de cea a cercetașului încât ghidoanele se hîrjiau unul de altul. Dintr-o dată Luke sări din spatele bicicletei Leiei în spatele cercetașului, îl prinse pe acesta de gît și îl azvîri de pe bicicletă. Soldatul în armura sa albă se izbi cu zgomot de un trunchi gros și rămăsese pe veci culcat între ferigi.

Luke trecu pe scaunul conducătorului hiperbicicletei, timp de cîteva clipe manevră comenzile și apoi țîșni înainte pe urmele Leiei. Cei doi îl vîneau acum împreună pe cercetașul rămas în cursă.

Trecură în zbor peste un deal și pe sub un pod de piatră, atenți să evite coliziunea, lăsînd în urmă limbi de foc. Vînătoarea se îndrepta acum spre nord, trecînd pe lîngă albia unui rîu unde se odihneau alți doi cercetași imperiali. O clipă mai tîrziu aceștia porniră la rîndul lor în urmărirea lui Luke și a Leiei, trăgînd de zor din armele lor cu laser. Luke rămase în continuare în spatele Leiei aruncînd o privire înapoi.

— Ține-te de el! strigă el spre Leia, indicîndu-i-l pe cercetașul din față. Eu am să mă ocup de cei doi din spate!

Leia zbură înainte. În același timp, Luke își puse în funcțiune retrorachetele, intrînd cu bicicleta în decelerație rapidă. Cei doi cercetași din urma lui trecură cu viteză pe lîngă el, incapabili să-și încetinească mersul. Luke ambală și porni imediat cu viteză mare înainte, trăgînd cu arma; se transformase în următorul următorilor.

La cea de-a treia tentativă își atinse ținta: unul din soldați pierdu controlul vehiculului, începu să se rotească și intra din plin într-un bloc de piatră unde bicicleta explodă.

Tovarășul lui aruncă doar o scurtă privire spre limbile de foc ale exploziei, își conectă dispozitivul de forță, sporindu-și viteza. Luke îl urma îndeaproape.

În față, Leia și primul cercetaș își continuau slalomul amețitor printre baricadele trunchiurilor impasibile și ale crengilor îmbîrligate. Leia trebuia să frîneze la atîtea cotituri încît îi era cu neputință să se apropie mai mult de soldatul imperial. Dintr-o dată țîșni în aer, într-un unghi incredibil de abrupt și se făcu nevăzută.

Cercetașul se întoarse nedumerit, neștiind ce să facă, să se liniștească ori să se pitească, după dispariția neașteptată a următorului său. Se lămură însă destul de repede. Din vîrfurile copacilor Leia plonjă asupra lui, trăgînd din plin. Bicicleta cercetașului se clătină sub forța undei de șoc a unei lovituri foarte apropiate. Leia venea cu o viteză mai mare decît anticipase și într-o clipă ajunse să zboare paralel cu el. Dar, înainte de-a ști ce se întîmplă, acesta scoase o armă de mînă dintr-o teacă aflată undeva mai jos și trase înainte ca ea să mai poată reacționa.

Pierdu controlul bicicletei, dar apucă să sară de pe ea —în clipa următoare bicicleta explodă izbindu-se de un copac uriaș în timp ce Leia se rostogoli într-o apă mică plină de frunze veștejite și bușteni putreziți. Ultimul lucru pe care îl văzu fu mînea de foc portocalie printr-un nor verzui de fum, apoi totul se întunecă.

Rînjind satisfăcut, cercetașul se uita în urmă la focul exploziei. Când își întoarse din nou privirea înainte, veselia i se șterse de pe chip deoarece se afla în plin curs de coliziune cu un copac căzut la pămînt. Peste o clipă totul se sfîrși; nu se mai vedeau decît flăcările.

Între timp Luke se apropia iute de ultimul cercetaș. Pe cînd se strecurau printre copaci, Luke îl ajunse din urmă, mergînd apoi alături de pilotul imperial. Pe neașteptate, soldatul viră scurt izbindu-și bicicleta de cea a lui Luke — amîndoi se clătinară într-un mod periculos, evitînd în ultimul moment un trunchi mare care bloca poteca. Cercetașul zbură pe sub el, Luke pe deasupra — iar atunci cînd coborî pe cealaltă parte, nimeri direct peste vehiculul cercetașului. Ghidoanele celor două biciclete se prinseră unul într-altul.

Bicicletele semănau ca formă cu boburile de-o persoană, avînd de o parte și alta a boturilor lor lungi cîte două ghidoane subțiri cu aripioare de ghidaj la capete. Avînd ghidoanele încălecate, cele două biciclete înaintau ca una singură, deși fiecare pilot putea conduce.

Cercetașul trase tare spre dreapta, încercînd să-l împingă pe Luke într-un crîng de arbori tineri. În ultima clipă însă, Luke se lăsă cu toată greutatea pe stînga, izbutind să răstoarne cele două biciclete pe verticală, cu Luke deasupra și cercetașul dedesubt.

Brusc acesta din urmă nu mai opuse rezistență manevrei lui Luke, ba dimpotrivă, se lăsă și el cu toată greutatea spre stînga, ceea ce avu drept urmare o întoarcere cu 360° a celor două biciclete care ajunseră exact în aceeași poziție... doar că în fața lui Luke se ivise un copac enorm.

Fără să stea pe gînduri, el sări de pe bicicletă. O fracțiune de secundă mai tîrziu, cercetașul vira

abrupt spre stînga — cele două ghidoane se despărțiră — iar vehiculul lui Luke, rămas fără conducător, se lovi de uriașul sequoia și explodă.

Luke se rostogoli pe o pantă acoperită cu mușchi. Cercetașul țîșni în sus, dădu roată și apoi se năpusti direct asupra lui.

Luke ieși împleticindu-se din tufișurile în care se oprise în timp ce soldatul imperial se apropia accelerînd la maximum, trăgînd neîncetat, cu aruncătorul de grenade, Luke își aprinse sabia laser și se propti bine pe picioare. Sabia respingea loviturile pe care cercetașul le trimitea spre Luke, dar bicicleta se apropia neîncetat. În cîteva clipe cei doi aveau să se întîlnească; bicicleta accelerează și mai mult, pilotul ei intenționînd, se vede, să-l taie în două pe tînărul Cavaler Jedi. În ultima clipă însă, Luke făcu un pas lateral — perfect cronometrat, ca cel mai vestit toreador ce înfruntă un taur furios — și taie cu o singură și sigură lovitură de sabie bicicleta.

Bicicleta începu să vibreze, să se incline, iar apoi se răsturnă. Într-o clipă scăpă de sub controlul celui care o conducea, iar în următoarea se transformase într-o minge de foc ce se rostogolea peste patul de frunze de pe jos.

Luke își stinse sabia și porni înapoi spre ceilalți.

Naveta lui Vader întoarse în dreptul porțiunii neterminate a Stelei Morții și se lăsă lin în jos în locul principal de acostare. Rampa fu coborîtă fără zgomot pentru Lordul Întunecat; picioarele lui alunecară tot fără zgomot pe oțelul rece. Rece cu bună știință, așa era el, și iute.

Coridorul principal era plin de curteni ce așteptau o audiență la Împărat. Vader își încreți buzele la vederea lor — proști, cu toții. Tot felul de caraghioși în robele lor de catifea și cu fețe sulemenite; episcopi parfumați ce-și înmînau note și rosteau sentințe — ei între ei — fiindcă nu interesau pe nimeni: neguțători alunecoși, cerșind favoruri, îndoindu-se sub greutatea bijuteriilor ce mai purtau căldura cărnii muribunde a fostului proprietar; bărbați și femei, dezmățați, dornici de a se amesteca în joc.

Vader nu avea răbdare cu viermuiala asta mărunță. Trecu pe lîngă ei fără să miște măcar din cap, deși mulți ar fi dat orice să prindă o privire a înaltului Lord.

Cînd ajunse la ascensorul ce ducea în turnul Împăratului, găsi ușa închisă. Gardieni înveșmîntați în roșu, înarmați pînă în dinți, flancau intrarea, fără să pară a lua în seamă prezența lui Vader. Din umbră se ivi un ofițer, tăindu-i calea, oprindu-i înaintarea.

— Nu aveți voie să intrați, spuse ofițerul pe un ton egal.

Vader nu rosti nici un cuvînt. Își ridică mîna, cu degetele întinse spre gîtul ofițerului. Ofițerul începu să se sufocă, îl lăsară genunchii, fața îi deveni cenușie.

Respirînd sacadat, vorbi din nou:

— E ordinul Împăratului...

Ca un arc, Vader îi dădu drumul omului din strînsoarea invizibilă. Ofițerul se lăsă la pămînt, recăpătîndu-și respirația, frecîndu-și gîtul.

— Am să aștept pînă ce va binevoi să mă primească, spuse Vader.

Se întoarse și privi afară, prin geamul vizorului: Endor cel proaspăt și verde plutind în spațiul întunecat, iradiind parcă de la o sursă ascunsă de energie. Simțea atracția planetei ca un magnet, ca un vid, ca o forță în noaptea nesfîrșită.

Han și Chewie stăteau întinși în luminișul din pădure, liniștiți și tăcuți. Ceilalți membri ai plutonului se relaxau — pe cît posibil — în grupuri de cîte doi sau trei împrăstiate în jurul lor. Cu toții așteptau.

Pînă ce și 3PO era tăcut. Neavînd altceva mai bun de făcut ședea lîngă R2 lustruindu-și degetele în timp ce lumina după-amiezii se stingea încetul cu încetul.

R2 ședea nemișcat, cu excepția micuțului ecran robot ce răsărea din vîrfurile cupolei sale argintii și care se rotea neîncetat, sondînd pădurea. Degaja liniște și calm, ca unul care avea de deslușit un program.

Dintr-o dată piui.

3PO se opri din lustruit și privi speriat spre pădure.

— Vine cineva, traduse el.

Restul plutonului începu să cerceteze din priviri împrejurimile, armele fură pregătite. Se auzi o creangă trosnind undeva în dreapta. Nimeni nu mai respira.

Din desișul pădurii se ivi Luke, apropiindu-se de ei cu un pas obosit. Se liniștiră cu toții, lăsară armele în jos. Luke era prea obosit ca să-i mai pese de ceva. Se trînti pe jos lîngă Solo și se întinse pe spate cu un oftat.

— Timpuri grele, puștiule, comentă Han.

Luke se ridică. Într-un cot, zîmbind. Cît zgomot și cît efort ca să învingi cîțiva cercetași imperiali; și

încă nu dăduseră de greu. Han însă reușea să-și păstreze umorul. Era o binecuvîntare, o parte a farmecului său. Luke spera din toată inima ca astfel de ființe să nu dispară niciodată din univers.

— Și să vezi ce-o să mai urmeze cînd ajungem la generator, răspunse și el pe același ton.

Solo privi în jur, spre pădurea din care Luke tocmai venise.

— Unde-i Leia?

— N-a venit înapoi? se îngrijoră deodată Luke.

— Credeam că e cu tine, ripostă Han pe un ton ridicat.

— Ne-am despărțit, explică Luke.

Han și Luke se uitară supărați unul la altul și apoi se ridicară încet în picioare.

— Hai mai bine s-o căutăm.

— N-ai vrea să te odihnești un pic? întrebă Han.

Vedea pe fața lui Luke cît era de obosit și ar fi vrut să-l cruțe pentru confruntarea finală, ce avea să fie cu siguranță mai grea decît își puteau închipui,

— Aș vrea s-o găsesc pe Leia, spuse el blînd.

Han dădu din cap fără să-l mai contrazică. Făcu semn spre locțiitorul său de la comanda plutonului. Ofițerul se apropie în grabă și salută.

— Ia-o cu plutonul înainte, îi ordonă Solo. Ne întîlnim la generator la 0.30.

Ofițerul salută din nou și imediat dădu ordin trupei. Într-un minut porniră la drum, strecurîndu-se în tăcere prin pădure, fericiți că în sfîrșit se mișcau din loc.

Luke, Chewbacca, generalul Solo și cei doi droizi o luară în direcția opusă. R2 mergea în frunte, scannerul său rotitor sondînd în căutarea stăpînei sale, iar ceilalți îl urmară, afundîndu-se împreună în pădure.

Primul lucru pe care Leia îl simți fu cotul ei stîng. Era ud. Îmbrăcămîntea se îmbibase de apa din băltoaca în care nimerise.

Își scoase cotul din apă cu o mișcare care provocă altceva: durere — o durere ascuțită în întregul braț atunci cînd îl mișca. Hotărî deci să nu-l mai miște.

Apoi în conștiința ei pătrunseră sunete. Clipocitul apei cînd își mișcase cotul, foșnetul frunzișului și din cînd în cînd cîte un ciripit de pasăre. Zgomotele pădurii. Inspiră scurt, cu un oftat, și se auzi oftînd.

Apoi nările îi fură invadate de mirosuri: mirosuri umede, de mușchi, de oxigen degajat de frunze, mirosul mierii undeva la distanță, parfumul unor flori rare.

Gustul veni o dată cu mirosul — gustul sîngelui pe limbă. Deschise și închise gura de cîteva ori, să vadă de unde venea sîngele; dar nu descoperi. În schimb tentativa îi aduse revelația altor dureri — în cap, la ceafă, în spate. Începu să-și miște din nou brațele, dar iată că durerile nu-i dădeau pace; așa că, din nou, se odihni.

Apoi se făcu simțită temperatura. Soarele îi încălzea degetele mîinii drepte, în timp ce palma, aflată la umbră, rămase rece. O adiere trecu peste picioare. Mîna stîngă, lipită de pîntecul dezgolit, era caldă.

Se simțea... trează.

Încet — cu reticență de fapt, de teama lucrurilor pe care ar fi putut să le descopere, căci, văzîndu-le, lucrurile deveneau reale, iar a vedea propriul ei corp zdrobit era o realitate pe care nu voia s-o constate — încet deschise ochii. Lucrurile erau neclare aici la nivelul solului. Cafeniuri și cenușiuri șterse în prim-plan, devenind mai strălucitoare și mai verzi pe măsură ce se depărtau, încetișor, lucrurile începură să capete contur.

Încet, văzu un ewok. O creatură ciudată, mărunță, cu blană, stătea la o distanță de trei picioare de fața ei și nu avea mai mult de trei picioare în înălțime. Avea ochi mari, întunecați, curioși și lăbuțe boante cu degetele. Era acoperit din cap pînă în picioare cu o blană moale, cafenie și arăta întocmai ca păpușa wookie de cîrpă cu care se juca Leia pe cînd era copil. De fapt, în prima clipă cînd o văzuse stînd în fața ei, și-a zis că era doar o închipuire, o amintire din copilărie iscată de creierul ci tulburat.

Dar nu era o închipuire. Era un ewok. Iar numele lui era Wicket.

Și nu era chiar o jucărie nevinovată — fiindcă pe măsură ce Leia îl privea mai bine, descoperi că purta un cuțit la brîu. Alte veșminte nu mai avea, cu excepția unui capișon de piele subțire care-i acoperea doar partea din spate a capului.

Se urmăriră unul pe celălalt, nemișcați, timp îndelungat. Ewokul părea uimit de apariția Prințesei, neștiind cine era, ori ce intenții avea. Pe moment, Leia voia să afle dacă putea să se ridice în capul oaselor.

Se ridică gemînd.

Zgomotul păru să-l sperie pe micuțul ewok care se dădu iute înapoi, se împiedică și căzu.

— Iep! chițăi el.

Leia se cercetă atent, pentru a descoperi cît de grave erau urmările accidențului. Își sfîșiasc

hainele, avea tăieturi, vîntăi și zgîrieturi peste tot, dar nimic nu părea a fi rupt, ori ireparabil distrus. Pe de altă parte însă, habar n-avea unde se afla. Gemu din nou.

Asta fu însă prea mult pentru ewok. Sări în sus, apucă o sulită lungă de patru picioare și o îndreptă spre ea. Prudent începu să-i dea tîrcoale întepînd-o cu vîrful ascuțit al lancei, mai mult speriat decît agresiv.

— Hei, încetează, făcu Leia un gest cu mîna dîndu-l la o parte.

Asta-i mai trebuia — s-o sîcîie un ursuleț. Adăugă cu blîndețe:

— N-am să-ți fac nici un rău.

Se ridică vioaie în sus, cercetîndu-și picioarele. Precaut ewokul se dădu înapoi.

— Nu trebuie să-ți fie frică! Leia încerca să vorbească pe un ton cît mai liniștitor. Vreau doar să văd ce s-a întîmplat cu bicicleta.

Știa că vorbindu-i pe acest ton îl va liniști pe micuț. Apoi mai știa că dacă vorbea era bine.

Se simțea puțin nesigură pe picioare, dar era în stare să se ducă pînă la rămășițele carbonizate ale bicicletei, împrăștiate la poalele unui copac înnegrit parțial de foc.

Faptul că se depărtă de el avu darul să-l liniștească pe ewokul care se luă acum după ea ca un cățeluș speriat. Leia ridică de pe jos pistolul laser al cercetașului imperial: atît mai rămăsese din el.

— Cred că am ieșit din scenă la momentul potrivit, murmură ea.

Ewokul o cercetă tăcut cu ochii lui mari, strălucitori, încuviință, apoi clătină din cap și chițăi supărat vreo cîteva secunde.

Leia privi în jurul ei spre pădurea deasă, apoi se așeză, oftînd, pe un buștean. Se afla acum la nivelul ewokului și din nou se măsurară din priviri, puțin uimiți, puțin îngrijorați.

— Necazul e că sînt blocată aici și că nici măcar nu știu unde sînt, se confesa ea.

Își propti capul în mîini, în parte pentru a medita la situația ei, în parte pentru a-și freca tîmplele ca să-și îndepărteze durerea. Wicket se așeză lîngă ea în exact aceeași poziție — cu capul proptit în lăbuțe, cu coatele sprijinite pe genunchi — și apoi scoase un mic oftat de simpatie.

Leia rîse recunoscătoare și-l scarpină în vîrful capului, între urechi. Micuța făptură toarse ca un pisoi.

— N-ai cumva din întîmplare vreun mijloc de comunicare la tine? glumi Leia.

Nu-și punea nici o nădejde, dar spera ca vorbind despre asta să-i vină vreo idee. Ewokul clipi din ochi de cîteva ori — și îi trimise o privire lungă și uimită. Leia zîmbi:

— Nu, presupun că n-ai.

Dintr-o dată Wicket se încordă tot; își ciuli urechile și își înclină capul într-o atitudine de atenție concentrată.

— Ce-i? șopti Leia.

Era limpede că ceva nu era în ordine. Apoi auzi și ea: un țăcănit în tufișurile de dincolo, un foșnet ușor.

Dintr-o dată ewokul scoase un țipăt puternic, înspăimîntat. Leia își trase pistolul, sărind în spatele bușteanului. Wicket veni repede lîngă ea și se vîrî dedesubt. Urmă o tăcere prelungă. Încordată, nesigură, Leia își concentră simțurile spre tufișul din apropiere, fiind pregătită să tragă.

Cu toate astea, nu se aștepta ca lovitura să vină din direcția din care veni — de foarte sus, de undeva din dreapta. Explodă chiar în fața bușteanului, într-o trombă de lumină și ace de pin. Leia trase iute două focuri în acea direcție — apoi, la fel de iute simți ceva în spatele ei. Se întoarse încet pentru a descoperi un cercetaș imperial în picioare chiar deasupra ei, ținînd arma îndreptată spre capul ei. Întinse mîna după pistolul pe care ea îl ținea în mînă.

— Dă-mi-l, ordonă el.

Fără vreun avertisment, de sub buștean țîșni o mînă păroasă care împlîntă un cuțit în piciorul cercetașului. Omul urlă de durere și începu să sară într-un picior.

Leia plonjă după pistolul pe care el îl scăpase din mînă. Se rostogoli, trase și îl lovi pe cercetaș drept în piept, descărcîndu-și focul drept în inima lui.

Imediat pădurea se liniști din nou, înghițind zgomotul și lumina ca și cum n-ar fi existat niciodată. Leia rămase în continuare culcată, respirînd precipitat, așteptînd un alt atac. Dar nu se întîmplă nimic.

Wicket își iți capul zbîrlit de sub buștean și privi în jur.

— Iiip rrp scrp oooh, mormăi el pe un ton îngrozi.

Leia sări în sus, alergă încolo și încoace, se aplecă pe sub bușteni, cercetă din ochi împrejurimile. Pe moment locul, părea sigur. Dădu din cap spre noul ei prieten.

— Hai mai bine să plecăm de aici.

În timp ce se afundau în desiș, Wicket preluă conducerea. La început Leia era nesigură, dar el scoase cîteva țipete stridente în direcția ei și o trase de mîneacă. Așa că se lăsă în voia creaturii aceleia mici și ciudate și o urmă.

Dădu frîu liber gîndurilor pentru un timp, pe cînd picioarele o purtau iute printre copacii gigantici. Dintr-o dată realiză nu atît dimensiunile reduse ale ewokului care o conducea, ci propriile ei dimensiuni

În comparație cu acești copaci. Aveau vârste de zeci de mii de ani, unii din ei erau înalți de nu le zărea vîrfurile: temple ale forței vieții pentru care lupta ea; își întindeau ramurile înspre restul universului. Simțea că face și ea parte din măreția lor, dar în același timp se simțea mărunță.

Și singură. Se simțea singură aici, în această pădure de giganți. Toată viața trăise printre giganți: tatăl ei, marele senator Organa; mama ei, pe atunci ministru al educației; prietenii și tovarășii ei, cu toții erau giganți...

Dar copacii aceștia erau ca niște semne uriașe de exclamare, vestind propria lor proeminență. Erau aici! Mai bătrîni decît timpul! Aveau să fie aici și după ce Leia se va fi dus de mult, după ce Rebeliunea, după ce Imperiul...

Și atunci nu se mai simți singură, ci parte din aceste ființe echilibrate, magnifice. O parte din ele, prin timp și spațiu, legată de acea forță vitală pulsîndă, care...

Era tulburător. O parte și totuși aparte. Nu reușea să înțeleagă. Se simțea mare și mică, curajoasă și timidă, se simțea ca o scînteie mărunță ce dansa în focurile vieții..., dansînd în spatele unui ursuleț pufos de jucărie, care o trăgea tot mai adînc după el în pădure.

Deci asta era, pentru salvarea lor lupta de fapt Alianța — pentru niște fapte mici și păroase, trăind în păduri mamut și ajutînd prințese să iasă la liman. Leia ar fi dorit ca părinții ei să mai fie în viață ca să le poată povesti toate acestea.

Lord Vader ieși din ascensor și se opri la intrarea sălii tronului. Cablurile de lumină zumzăiau de ambele părți, ale ascensorului, aruncînd o strălucire ciudată asupra gărzilor regale care stăteau acolo. Porni hotărît înainte urcă cele cîteva trepte și se opri supus în spatele tronului îngenuche și rămase nemișcat.

Imediat apoi auzi glasul Împăratului:

— Ridică-te. Ridică-te și vorbește, prietene.

Vader se ridică în timp ce tronul se roti și Împăratul apără în fața lui. Stabiliră contactul vizual.

De la distanță de ani lumină și peste prăpastia dintre sufletele lor, Vader îi răspunse:

— Stăpîne, o navă mică a rebelilor a pătruns prin scut și a aselenizat pe Endor.

— Da, știu.

Nici o urmă de surpriză nu răzbătea din glasul lui mai degrabă, satisfacție. Vader observă asta, apoi continuă:

— Fiul meu e cu ei.

Fruntea Împăratului se ridică imperceptibil. Glasul îi rămase nepăsător, rece, ușor curios.

— Ești sigur?

— L-am simțit, stăpîne.

Era ca o provocare. Știa că Împăratul se temea de tînărul Skywalker, de puterea lui. Numai împreună puteau ei spera să-l poată atrage pe tînărul Cavaler Jedi de partea întunecată a Forței. Repetă cuvintele, scoțînd în evidență unicitatea poziției sale:

— *Eu* l-am simțit.

— Ciudat însă că *eu* nu, murmură Împăratul, în timp ce ochii i se îngustau, transformîndu-se în două fante.

Amîndoi simțeau că Forța nu era atotputernică — și nimeni nu era infailibil. Forța se însoțea cu limpezimea minții și intuiția. Firește, Vader și fiul său erau mai intim legați decît Împăratul cu tînărul Skywalker — dar, în plus, Împăratul sesiza acum un contracurent pe care nu-l mai simțise niciodată, o buclă în linia Forței pe care nu o putea înțelege.

— Mă-ntreb dacă sentimentele tale în această chestiune sînt clare, Lord Vader.

— Sînt clare, stăpîne.

Știa de prezența fiului său, îl chinuia și îl biciuia, și îl atrăgea, și îl striga cu un glas numai de el auzit.

— Atunci trebuie să te duci la Luna Sanctuar și să-l aștepți, spuse sec Împăratul.

Atîta timp cît lucrurile erau clare nu existau probleme.

— Va veni el la mine? Întrebă Vader cu scepticism.

El nu simțea astfel. El se simțea atras.

— Din proprie inițiativă, îl asigură Împăratul.

Trebuia s-o facă din proprie inițiativă, altfel riscu să piardă totul. Pentru a-l corupe, un spirit nu putea fi forțat, trebuia sedus. Trebuia să participe activ. Trebuia să-și dorească acest lucru. Luke Skywalker știa toate astea, totuși se învîrtea în jurul focului, ca un motan. Destinele nu puteau fi niciodată descifrate cu certitudine absolută — dar Skywalker avea să vină la ei, lucrul acesta era clar.

— Am prevăzut asta. Compasiunea lui față de tine îi va veni de hac.

Compasiunea fusese întotdeauna punctul slab al Cavalerilor Jedi, și avea să fie mereu așa. Aceasta îi făcea în ultimă instanță vulnerabili. Împăratul nu cunoștea compasiunea:

— Băiatul va veni la tine, iar tu îl vei aduce înaintea mea.

— Cum porunciți!

Vader se înclină adînc.

O undă de maliție stăruie în vorbele cu care Împăratul îl concedie pe Vader. Mînia se simți în pasul lui Vader în timp ce ieșea din sala tronului pentru a se urca în naveta spre Endor.

Luke, Chewie, Han și 3PO păseau metodic prin desiș în urma lui R2, al cărui radar continua să se rotească. Era pur și simplu remarcabil felul în care micuțul droid își croia drum prin junglă, fără să facă defel caz de asta, folosind sculele tăietoare montate pe membrele inferioare și pe cupola capului care croiau drum prin orice se dovedea prea dens pentru a fi dat la o parte.

R2 se opri deodată, provocînd oarecare busculadă printre cei ce veneau în urma sa. Ecranul său radar se rotea mai repede. R2 clipi și bîzîi un timp apoi sări înainte, anunțînd emoționat:

— Vrrr diio dUp buuuu dUii op!

3PO se luă după el.

— R2 spune că hiperbicicletele se află chiar aici — oh, Doamne.

Pătrunse în luminiș în fruntea celorlalți, dar se opriră cu toții odată, unul peste altul. Resturile carbonizate a trei biciclete erau împrăștiate pe toată suprafața — ca să nu mai vorbim de rămășițele unor cercetași imperiali.

Se răspîndiră să cerceteze urmele. Nu găsiră mare lucru, cu excepția unei bucăți din jacheta Leiei. Han o ținea în mîna cu o mină nervoasă, chibzînd.

3PO rosti calm:

— Senzorii lui R2 nu descoperă alte urme ale Prințesei Leia.

— Sper să fie pe aici pe undeva, spuse Han întorcîndu-se spre copaci.

Nu voia să se gîndească la dispariția ei. După cîte se întîmplaseră, nu putea pur și simplu să creadă că ea putea sfîrși astfel.

— Se pare că a dat peste doi din ei, spuse Luke, numai ca să spună ceva.

Nici unul din ei nu voia să tragă vreo concluzie.

— Se pare că s-a descurcat bine, răspunse Han, puțin iritat.

I se adresase lui Luke, dar de fapt vorbea cu sine însuși.

Numai Chewbacca părea prea puțin interesat de luminișul în care se aflau. Stătea întors spre frunzișul des, apoi își încreți nasul, amușinînd.

— Rahrr! urlă el, aruncîndu-se în desiș. Ceilalți se năpustiră în urma lui.

R2 fluiera ușor, nervos.

— Ce anume să ia? se răsti 3PO. Nu vrei să fii mai explicit?

Copacii deveneau tot mai înalți pe măsură ce grupul înainta. Nu că ar fi putut ei vedea mai sus ca înainte, dar circumferința copacilor sporise vizibil. Restul pădurii se mai rărise puțin, lăsîndu-i să treacă mai ușor, dar făcîndu-i să se simtă și mai mici în comparație cu natura din jur. Era un sentiment neplăcut.

Pe neașteptate, desișul se deschise spre alt luminiș. În centrul lui se afla un țăruș înfipit în pămînt de care *atîrnav* cîteva hălci de carne crudă. Rămaseră cu ochii țintă la el, apoi se apropiară prudenți.

— Ce-i asta? rosti 3PO cu glas tare ceea ce se întrebau în gînd cu toții.

Nasul lui Chewbacca înnebunise, cuprins de un fel de delir olfactiv. Se abținu cît putu de tare, dar în cele din urmă cedă: întinse laba după una din bucățile de carne.

— Nu, așteaptă! strigă Luke. Nu...

Dar era prea tîrziu. În clipa în care carnea a fost trasă de pe băț, o plasă mare sări în jurul celor cinci aventurieri, ridicîndu-i în sus, într-o zbatere de picioare și brațe.

R2 fluiera supărat — era programat să urască poziția cu capul în jos — în timp ce wookieul lătra cu regret.

Han scoase o labă păroasă din gura sa, scuipînd resturi de blană.

— Bravo, Chewie. Bună treabă. Întotdeauna să gîndești mai întîi cu stomacul.

— Hai, liniștește-te, interveni Luke. Mai bine să ne gîndim cum putem ieși de aici.

Încercă, dar îi fu imposibil să-și elibereze brațele; unul era prins în spate de ochiurile plasei, celălalt ținut de piciorul lui 3PO.

— Ajunge vreunul din voi la sabia mea?

R2 era cel mai la fund. Își scoase sculele tăietoare și se porni să reteze corzile de viță din care era făcută plasa.

Între timp, Solo încerca să-și treacă brațul pe lîngă 3PO ca să ajungă la sabia ce atîrna de cingătoarea lui Luke. Pe neașteptate căzură unul peste altul, în momentul în care R2 mai tăie cîteva ochiuri, încît Han se văzu lipit față în față cu droidul de protocol.

— Fă-mi loc, gălbiorule, că — Înhh — hhha.

— Și eu cum crezi că mă simt? ripostă 3PO.

În asemenea situații, protocolul *nu mai* conta.

— Nu știu, dar — începu Han, când R2 tăie și ultima legătură și întregul grup se prăbuși la pământ.

Pe măsură ce-și veneau în fire, se ridicau în capul oaselor, se uitau la ceilalți să vadă dacă sînt întregi, și unul cite unul realizară că erau încercuiți de douăzeci de făpturi mici și păroase, purtînd capișoane de piele și agițînd cu toții sulite.

Unul se apropie de Han, împungîndu-l cu o sulită lungă în obraz.

— lllll uk! țipă tot el.

Solo dădu arma la o parte cu o mișcare scurtă.

— Hai, termină.

Un al doilea ewok se alarmă și se năpusti la Han. Din nou fu nevoit să dea sulita la o parte, dar făcînd acest gest Han se tăie la braț.

Luke își pipăi sabia, chiar atunci însă un al treilea ewok ieși în față, împingîndu-i cît colo pe cei agresivi și adresîndu-le pe un ton strident și certăreț un șir lung de invective. Cel puțin așa li se păru lor. Drept urmare, Luke hotărî să nu facă uz de sabia sa.

Han însă era rănit și furios.

Se pregătea să-și scoată pistolul, Luke îl opri cu o privire.

— Nu, spuse el apoi, o să fie bine.

Niciodată să nu confunzi priceperea cu aparența, obișnuia Ben să-i spună — ori acțiunile cu motivațiile. Luke nu era sigur în privința ursuleților ăștia, dar avea o anume reținere. Han se ținea de braț și rămase liniștit în timp ce micuții roiau în jurul lor, confiscîndu-le toate armele. Luke le cedă și sabia lui de lumină. Chewie mîrîi suspicios.

R2 și 3PO tocmai se extrăgeau din resturile plasei în timp ce micuții se porniseră să sporovăiască vizibil emoționați.

— 3PO, ia zi, înțelegi cumva ce spun? se întoarse Luke spre droidul auriu.

3PO se ridică dintre lujerii plasei, pipăindu-se să vadă dacă mai era întreg.

— Au, capul meu, se plînse el.

La vederea droidului postat acum în fața lor, ursuleții începură să chițcăie și mai abitir, arătînd spre el și gesticulînd.

3PO se adresă unuia din ei care părea a fi conducătorul:

— Tșrii briib a șurr du.

— Tiloh vrii d bleoop uii ș hriii! răspunse animalul flocos.

— Du uii šiiss?

— Reepp gluah nrriș.

— Sriii?

Dintr-o dată unul dintre ei își azvîrli sulita cu un țipăt scurt și căzu la pământ în fața droidului strălucitor. În următoarea clipă, toții micuții îi urmară exemplul. 3PO privi spre prietenii lui, ridicînd jenat din umeri.

Chewie latră nedumerit, R2 zumzăia speculativ. Luke și Han contemplau cu uimire batalionul prosternat la picioarele droidului.

Apoi, la un semnal invizibil al unuia din grupul lor, micuțele făpturi începură să intoneze la unison:

— Eekee uoh, eeke uoh, Rheakee iheekke uok... Nevenindu-i să-și creadă ochilor și urechilor, Han se uită la 3PO:

— Ce le-ai spus?

— "Bună ziua", cred, răspunse 3PO pe un ton de parcă și-ar fi cerut scuze, și se grăbi să adauge: Poate că am greșit, folosesc un dialect foarte primitiv... Cred că-și închipuie că sînt un fel de zeități.

Pe Chewbacca și R2 ideea îi amuză teribil. Timp de cîteva secunde nu mai conteniră să latre și să fluiera isteric. Chewbacca își șterse chiar o lacrimă. Han clătină doar din cap cu o expresie de om plictisit.

— Bun, ce-ai zice dacă ți-ai folosi influența divină ca să ne scoți de aici? sugeră el pe un ton plin de solitudine.

3PO se îndreptă de spate și vorbi pe un ton afectuos:

— Îmi cer scuze, căpitane Solo, dar asemenea lucru nu se cuvine.

— Nu se cuvine? răcnii Solo.

Știa el că droidul ăsta prețios avea să meargă într-o zi prea departe, și iată că ziua aceea sosise.

— Programarea mea nu-mi permite să interpretez rolul unei zeități, îi răspunse el lui Solo, ca și cum ar fi fost un lucru de la sine înțeles.

Han se îndreptă amenințător spre droidul de protocol. Îl mînceau degetele să tragă de fișă.

— Ia ascultă, mă grămăjoară de șuruburi, dacă nu... dar nu apucă să spună altceva, căci cincisprezece sulite ewok se îndreptară amenințător spre fața lui. Glumeam și eu, zîmbi el afabil.

Procesiunea șerpuia prin pădurea tot mai întunecată — făpturi mititele, scunde, înaintînd prin labirintul gigantic. Soarele era la apus, iar umbrele alungite ce se întretăiau făceau ca locul să pară și mai impunător. Cu toate astea, micuții ewok păreau a fi la ei acasă, găsind cu precizie drumul prin hățîșul de lujeri. Purtau pe umerii lor patru prizonieri — Han, Chewbacca, Luke, R2 — legați de niște stîlpi și înfășurați strîns în corzi de viță, ținîndu-i imobilizați, asemenea unor larve ce se șteau din coconul lor de frunze.

În spatele prizonierilor, șezînd într-o lectică — crengi împletite în forma unui scaun —, venea 3PO, purtat pe umerii micuților ewok. Asemenea unui potentat regal își prefira privirea prin pădurea impunătoare prin care îl purtau — apusul magnific de culoarea lavandei, arzînd printre lujerii viței, florile exotice ce își strîngeau petalele, arborii fără vîrstă, ferigile lucitoare —, încredințat că nimeni înainte nu știuse să aprecieze toate aceste lucruri asemenea lui, acum. Nimeni altcineva nu avea senzorii lui, circuitele lui, programele lui, băncile lui de date — așa că, într-un fel, și *era* creatorul acestui mic univers, cu culorile și imaginile sale.

Și era bine așa.

VI

Cerul înstelat părea a fi foarte aproape de vîrfurile copacilor în timp ce Luke și prietenii săi erau duși în satul micuților ewok. La început, Luke nici nu realiză că era vorba de un sat — scînteile de lumină, mici și portocalii pe care le vedea la distanță, ar fi putut fi stele. Acest lucru era cu atît mai adevărat cu cît punctele acelea mici și strălucitoare apăreau chiar deasupra lui în timp ce se legăna pe spate, legat fedeleș cum era de stîlpul purtat de ursuleți.

Dar cînd se văzu urcînd pe scări întortocheate și rampe ascunse aflate în jurul unor trunchiuri imense și cînd, ajungînd tot mai sus, luminile acelea deveniră tot mai strălucitoare și mai puternice, cînd grupul ajunsese cam la o înălțime de o sută de picioare, Luke realiză în cele din urmă că luminile erau ruguri — *printre* vîrfurile copacilor.

În cele din urmă, fură duși peste o punte șubredă de lemn, aflată atît de sus încît nu vedeai pînă jos, ci doar hăul care se deschidea dedesubt, fără să-i vezi fundul. Timp de o clipă, Luke se temu că aveau să le dea drumul pur și simplu peste margine, ca să-i pună la încercare. Dar făpturile acelea aveau alte gînduri.

Pasarela se termina chiar între doi copaci. Prima făptură din șir apucă o liană lungă și se avîntă prin aer pînă la celălalt trunchi, care, văzu Luke răsucindu-și capul, avea o deschizătură ca o peșteră pe suprafața sa. Lianele fură împinse cu repeziciune încolo și încoace pînă ce izbutiră să construiască un fel de grilaj, iar Luke se văzu alunecînd peste el cu stîlp cu tot și trimis prin aer spre copacul cu deschizătură. Mai privi o dată în jos, în neant. Era o senzație neplăcută.

Ajunși pe cealaltă parte, așteptară pe o platformă îngustă și șubredă pînă ce toată lumea traversă. Micuții desfăcură apoi împletitura de crengi și pătrunseră în copac cu prizonierii lor. Înăuntru era întuneric beznă, dar Luke avea senzația că era de fapt mai degrabă un tunel prin lemn decît o peșteră adevărată. Impresia de pereți solizi era peste tot, ca într-un tunel în munte. Cînd ieșiră afară, la cincizeci de iarzi depărtare, se aflau în mijlocul satului.

Se compunea dintr-o serie de platforme de lemn, scînduri și podețe ce uneau un grup de copaci uriași. Pe acest eșafodaj se ridica un sat de colibe alcătuite dintr-o combinație ciudată de piele întărită, chirpici, nuiete împletite, acoperișuri de paie și podele de pămînt. Mici focuri de tabără ardeau în fața colibelor — scînteile erau prinse printr-un sistem complicat de lujere care le purtau într-un loc unde erau înăbușite. Și peste tot erau sute de ursuleți ewok.

Bucătari, tăbăcari, gardieni, bunici. Mame ce-și chemau copiii speriați de apariția prizonierilor, îi duceau în case ori arătau spre ei și murmurau ceva. Aerul era plin de aburii mîncărilor, copiii jucau fel de fel de jocuri, menestrelii intonau o muzică ciudată, răsunătoare cu ajutorul unor bușteni goi pe dinăuntru și a unor bețe de trestie.

Sub ei se întindea beznă nesfîrșită; la fel de nesfîrșită ca cea de deasupra lor, aici însă, în sătucul acesta suspendat, Luke simțea căldură, lumină și o pace cu totul aparte.

Grupul de captivi și vînători se opri în fața celei mai răsărite colibe. Luke, Chewie și R2 fură proptiți de un copac din apropiere. Han fu legat de o frînghie și rămase balansînd deasupra unei gropi acoperite de surcele care semăna suspect de mult cu un grătar. O mulțime de făpturi mititele se adunară în jurul lor, sporovăind cu vioiciune, cercetîndu-i curioși.

Teebo ieși din construcție. Era puțin mai mare decît cei mai mulți și cu siguranță mai aspru. Blana lui era vîrstată în cenușuri mai închise și mai deschise. În locul glugii obișnuite de piele, purta pe vîrfurile capului calota craniană a unui animal pe care o împodobise și cu coarne. Purta o bardă de piatră și,

pentru o ființă atît de mică, era fudul nevoie mare.

Examină grupul în fugă, apoi pronunță, pare-se, un fel de sentință. La aceasta, unul dintre vînători — Paploo, care părea să fi adoptat o atitudine mai protectoare față de prizonieri — făcu un pas înainte.

Teebo conferi cu Paploo o bucată de vreme. Discuția se încinse, transformîndu-se în ceartă, pe de o parte cu Paploo care lua apărarea rebelilor, și pe de altă parte cu Teebo care respingea orice argument. Restul tribului se adunase în jurul lor, urmărind dezbaterea cu mult interes, intervenind din cînd în cînd cu comentarii sau chițăind înfierbîntați.

3PO, a cărui lectică-tron fusese așezată într-un loc de onoare în apropierea țărșului de care fusese agățat Han, urmărea discuția fascinat. Începu să traducă o dată sau de două ori pentru Luke și ceilalți, dar se opri imediat, deoarece discuția se desfășura prea repede, iar el nu voia să piardă nimic din cele ce se spuneau. Drept urmare, nu mai traduse nici un fel de informație în afara numelor celor implicați.

Han aruncă o privire spre Luke cu un rînjit de neîncredere.

— Nu-mi place cum miroase.

Chewie îi ținu partea.

Dintr-o dată, își făcu apariția din coliba cea mare Logray, a cărui simplă prezență îi reduse pe toți la tăcere. Mai scurt decît Teebo, se bucura cu toate astea în mod clar de cel mai mare respect. Și el purta pe cap o calotă craniană — un fel de cap de pasăre mare, cu o singură pană legată de creastă. Blana lui era vîrstată cu cafeniu, iar fața avea o expresie înțeleaptă. Nu purta nici un fel de armă, doar un săculeț mic într-o parte și un toiaș împodobit cu șira spinării unui inamic odinioară puternic.

Îi examină unul cîte unul pe prizonieri, mirosindu-l pe Han, pipăind cu degetele țesătura hainelor lui Luke. Teebo și Paploo îi înșirau punctele lor de vedere contradictorii, el însă pățea total dezinteresat, așa că renunțară destul de repede.

Cînd Logray ajunse la Chewbacca păru de-a dreptul fascinat și îl atinse pe wookie cu toiașul lui. Chewie nu se arătă însă prea încîntat: mîrri primejdios la micuțul ewok. Logray nu avea nevoie de alt avertisment și făcu un pas mare înapoi — vîrînd în același timp mîna în pungă și azvîrlind cîteva fire de iarbă în direcția lui Chewie.

— Atenție, Chewie, răsună glasul lui Han de pe cealaltă parte. Cred că ăsta-i șeful cel mare.

— Nu, îl corectă 3PO, cred că e vrăciul lor.

Luke se pregătea să intervină, apoi hotărî să mai aștepte. Era mai bine dacă această comunitate, mică și serioasă, ajungea la propriile ei concluzii în privința lor. Ewokii păreau neobișnuit de temeinici pentru niște ființe atît de aeriene.

Logray se duse mai departe, să-l examineze pe R2, o creatură atît de uimitoare. Amușină, ciocăni și mîngîie carapacea de metal a droidului, apoi își încreți chipul într-o expresie de consternare. După cîteva clipe de gîndire ordonă ca micuțul robot să fie eliberat.

Mulțimea murmură emoționată apoi se dădu cîteva pași înapoi. Corzile cu care era legat R2 fură rețezate de doi paznici ce purtau cuțite și R2 alunecă la vale pe stîlpul de care fusese legat căzînd cît se poate de neceremonios pe jos.

Paznicii îl așezară în picioare. R2 era supărat foc. Se concentră asupra lui Teebo ca sursă a rușinii sale și se porni să piuie și să trimită fulgere albastre în direcția ewokului care, înspăimîntat, începu să alerge în cerc urmat de R2. Mulțimea îi urmărea încîntată — unii îl susțineau pe Teebo, în timp ce alții îl încurajau pe droidul supărat.

În cele din urmă R2 ajunse aproape de Teebo și trimise asupra lui o încărcătură electrică. Ewokul șocat sări în aer, chițai îngrozitor și o luă la goană cît de repede îl duceau piciorușele lui scurte. Wicket se precipită în coliba cea mare în timp ce spectatorii țipau de indignare sau, dimpotrivă, de bucurie.

3PO era furios.

— R2 oprește-te! Nu faci decît să complici și mai mult lucrurile.

R2 se repezi pînă în fața droidului auriu și se porni să piuie o tiradă vehementă.

— Vriii op duu dhii vrrr gk gdle dh huu dop dhop vrii duu duiit.

Această izbucnire avu darul să-l irite pe 3PO. Cu o expresie arogantă se îndreptă de spate în tronul său:

— Nu se vorbește așa unei persoane de rangul meu. Luke se temea ca situația să nu scape total de sub control. I se adresă credinciosului său droid pe un ton cît mai răbdător:

— 3PO, cred că ar fi timpul să vorbești acum și în numele nostru.

3PO — destul de prost dispus — se întoarse spre adunarea aceea de făpturi flocoase și ținu o scurtă cuvîntare arătînd din cînd în cînd spre prietenii săi legați de stîlpi.

Logray se supără vizibil la auzul celor spuse de 3PO. Își agită toiașul, bătu din picioare, chițai timp de un minut întreg spre droidul auriu. În încheiere făcu semn cu capul spre cîteva din tovarășii lui credincioși, care îi răspunseră dînd și ei din cap și se porniră să umple groapa de sub Han cu lemne de foc.

— Ei bine, ce-a spus? strigă Han oarecum îngrijorat.

3PO dădu îndurerat din cap.

— Mă simt tare încurcat, căpitane Solo, dar se pare că vei constitui felul principal de mâncare la banchetul organizat în cinstea mea. A fost foarte ofensat când i-am sugerat să renunțe.

Nici unul din ei nu mai apucă să spună ceva, căci dintr-o dată răsunară tobele ce băteau un ritm sincopat, rău prevestitor. Toate capetele păroase se întoarseră ca la comandă spre gura colibei principale. Din ea ieși Wicket, iar în urma lui, marele șef Chirpa.

Chirpa avea blana cenușie și o voință puternică. Pe cap purta o coroană împletită din frunze, dinții și coarnele unor animale mari pe care le ucisese la vânătoare. În mîna dreaptă purta un toiag făcut din osul unei reptile zburătoare, în stînga o iguană, care era animalul său favorit și consilierul principal.

Cercetă cu privirea scena din piață, apoi se întoarse în așteptarea musafirului care tocmai ieșea din coliba cea mare.

Musafirul era frumoasa și tînăra Prințesă din Alderaan.

— Leia! exclamă Luke și Han într-un glas.

— Rahrhah!

— Boo diid wii?

— Înălțimea Voastră!

Tresări și porni îndată spre prietenii ei; n-apucă să ajungă însă la ei căci mai mulți ewoki îi tăiară calea cu sulile lor. Se întoarse spre șeful Chirpa, apoi spre robotul interpret.

— 3PO, spune-le că aceștia sînt prietenii mei și că trebuie să fie eliberați.

— Jip sgii rheeh, spuse el pe un ton politic. Sge-eoh roah miip miib eerah.

Chirpa și Logray își clătină capetele în semn de refuz. Logray pronunță un ordin spre ajutoarele sale care reluară cu mai mult zor munca la înălțarea grămezii de lemn de sub Solo.

Han schimbă priviri neajutorate cu Leia.

— Nu știu de ce, dar am impresia că n-am avut succes, glumi el amar.

— Luke, ce putem face? insistă Leia.

Numai la asta nu se așteptase. Crezuse că va primi un ghid care s-o însoțească înapoi la nava sa, în cel mai rău caz, că va lua masa și va petrece noaptea acolo. Aproape că nu le mai înțelegea pe ființele acestea.

— Luke? întrebă ea din nou.

Han se pregătea să facă o propunere când se opri șocat de felul acela plin de afecțiune cu care Leia i se adresă dintr-o dată lui Luke. Era ceva nou, pe care nu-l mai observase pînă acum, acum însă era evident.

Se hotărî totuși să vorbească, dar nu apucă, fiindcă interveni Luke.

— 3PO, spune-le că dacă nu fac cum vrei tu, te vei supăra și-ți vei folosi forțele magice.

— Dar, stăpîne, ce forțe? protestă droidul. N-aș putea.

— Spune-le! îi ordonă Luke ridicînd glasul într-un mod prea puțin caracteristic.

Erau clipe când 3PO izbutea să-l scoată din sărite și pe un Jedi. Droidul-interpret se întoarse spre numeroșii spectatori și le vorbi cu multa demnitate:

— Jimiibllii scriiș oahr aiș ș șeeși niip iip iip.

Ursuleții părură foarte nemulțumiți de această proclamație și cu toții făcură cîțiva pași înapoi. Cu excepția lui Logray, care făcu cîțiva pași înainte. Strigă ceva la 3PO — ceva ce suna foarte tare a amenințare. Luke închise ochii, concentrîndu-se, 3PO începu să se bîtîie într-un fel teribil de necontrolat, ca și cum ar fi fost prins falsificîndu-și programul.

— Nu mă cred, stăpîne Luke, așa cum v-am spus.

Luke nu-l mai asculta însă pe droid, îl vizualiza. Văzîndu-l cum stă strălucitor și auriu pe tronul său de ramuri, dînd din cap într-o direcție și într-alta, sporovăind vrute și nevrute, șezînd acolo în vidul întunecat al conștiinței lui Luke... și începînd ușurel să se înalțe.

Încetișor, 3PO începu să se înalțe.

La început, nici nu observă; la început, nimeni nu observă. 3PO continua să tremure în timp ce lectica cu el cu tot se înălța constant în aer.

— ...v-am spus, v-am spus, v-am spus că ei nu vor. Nu știu de ce — stați o clipă — ce se-ntîmplă aici?

3PO și micuții ewok observară în același timp ce se întîmplă. Micuții căzură pe spate de frica tronului plutitor. 3PO începu acum să se rotească de parcă ar fi fost pe un scaun turnant. Se rotea maiestuos, ușor și grațios.

— Ajutor, șopti el. R2, ajută-mă.

Șeful Chirpa dădu ordin supușilor săi terorizați. Aceștia se repeziră să-i elibereze pe prizonieri din strînsoarea corzilor de viță. Leia, Han, Luke se îmbrățișară prelung și cu putere. Li se părea, tuturor, un decor destul de neobișnuit pentru prima bătălie victorioasă a acestei campanii îndreptată împotriva Imperiului.

Luke era conștient de piuiturile plîngăcioase din spatele lui și se întoarse pentru a-l vedea pe R2 privind țintă în sus la prietenul său care continua să se rotească. Luke îl readuse încet la loc.

— Mulțumesc, 3PO, îi spuse tînărul Jedi bătîndu-l încurajator pe umăr.

3PO era însă destul de buimăcit și primea mulțumirile cu un zîmbet uimit și nesigur.

— Păi — păi — nu știam că eram în stare de una ca asta.

Coliba șefului Chirpa era mare în comparație cu celelalte — dar Chewbacca, șezînd cu picioarele încrucișate sub el, aproape că atingea tavanul cu capul. Wookieul ședea aplecat pe una din laturile încăperii, alături de tovarășii săi, în timp ce șeful împreună cu zece bătrîni ședeau vis-a-vis, pe cealaltă latură. La mijloc, între cele două grupuri, ardea un foc mic ce încălzea aerul nopții, aruncînd umbre efemere pe pereții de lut.

Afară, întregul sat aștepta hotărîrile acestui consiliu. Era o noapte limpede, ce te invita la meditație, încărcată de importanța momentului. Deși era tîrziu, nu dormea nimeni.

Înăuntru, 3PO vorbea. O continuă postprocesare pozitivă și negativă îi îmbunătățise substanțial fluența în această limbă, destul de chinuită; era acum în toiul unei povestiri din istoria Războiului Civil Galactic — împănată cu pantomimă, elocvență, efecte sonore explozive și comentarii marginale. La un moment dat imită chiar un pășitor imperial.

Bătrînii ursuleți ewok ascultau cu atenție, murmurînd ceva unul spre altul. Era o poveste fascinantă și erau pe de-a întregul absorbiți — uneori îngroziți, alteori revoltați. Logray conferi odată sau de două ori cu șeful Chirpa și de mai multe ori puse întrebări, la care droidul auriu răspunse pe un ton mișcător — iar la un moment dat, R2 fluiera pentru sublinieri.

— Șeful Chirpa spune că e o poveste tare mișcătoare, explică droidul. Dar că nu are nimic de-a face cu poporul lui.

O tăcere adîncă și apăsătoare umplu încăperea mică. Doar focul își continua trosnind solilocviul, aruncînd lumini și umbre.

În cele din urmă, dintre toți, Solo fu cel care luă cuvîntul în numele grupului în numele Alianței.

— Spune-le asta, gălbiorule — zîmbi el către droid pentru prima oară cu afecțiune conștientă.

Spune-le că e greu să traduci o rebeliune, așa că poate ar fi mai bine ca nu traducătorul să fie cel care povestește. Am să le povestesc eu. Nu tre' să ne-ajute fiin'că i-am rugat noi. Nu trebuie să ne-ajute nici pen'că ar fi și-n interesu' lor — deși e-n interesu' lor — să-ți dau numa' un exemplu: Imperiu' scoate de aici o groază de energie ca să-și alimenteze scutul deflector, iar asta-i energia fără' de care tipii o să se descurce greu la iarnă și o să sufere... da' nu-i nimic. Zi-le, 3PO.

3PO le spuse. Han continuă.

— Da' nu d-asta ar trebui să ne-ajute. De-asta făceam eu pe vremuri treabă, că era în interesul meu. Da' acum e altfel. Sau, în orice caz, nu mai e la fel. Cel mai mult fac acu' treaba pentru prietenii mei — fiin'că ăsta-i lucru' cel mai important. Banii? Puterea? Jabba le avea și la ce i-au folosit? Bine, bine, treaba e că prietenii sînt... prieteni. Înțelegi?

Aceasta fusese una din cele mai încălcite pledoarii pe care Leia le auzise vreodată, dar ochii i se umplură de lacrimi. De cealaltă parte, micuții ewok rămaseră tăcuți, impasibili. Teebo și mititelul răbdător pe nume Paploo au schimbat cîteva cuvinte; ceilalți rămaseră însă nemișcați, pe fețele lor nu se putea citi nimic.

După o nouă pauză prelungită, Luke își dresе glasul.

— Îmi dau seama că acest concept pare abstract, că e dificil să stabilești legături, începu el domol, pentru întreaga galaxie însă, pentru forțele noastre rebele importantă este acum victoria asupra Imperiului aici, pe Endor. Privești în sus, prin gaura pentru fum din acoperiș. Prin crăpătura aceasta mică puteți număra o sută de stele. Pe tot cerul sînt milioane și milioane, mult mai multe decît vă puteți voi imagina. Și toate au planete, și lumi, și locuitori fericiți ca voi. Iar Imperiul le distruge pe toate. Amețești... te ia cu amețeală dacă stai pe spate și privești în sus spre strălucirea stelelor. Îți vine parcă să te desfaci în mii de bucățele, atît de minunat e uneori. Iar tu ești o pîrticică din această frumusețe, și toate fac parte din aceeași Forță... Iar Imperiul încearcă să stingă toate aceste lumini.

3PO a avut nevoie de timp ca să traducă toate aceste lucruri — căutînd cuvintele cele mai potrivite. Cînd a terminat în cele din urmă, bătrînii începură să chițăie, cînd mai tare, cînd mai încet, tăcînd și luînd-o din nou de la capăt.

Leia înțelese ce voia să spună Luke, dar se temea că micuțele fapte n-o să vadă care e legătura. Cu toate că exista o legătură intrinsecă, numai dacă ar putea să le arunce o punte de înțelegere. Se gîndi la experiența ei din pădure — sentimentul ei de contopire cu copacii, ale căror ramuri întinse în sus păreau să atingă Stelele, a căror lumină se revărsa în jos, magică, într-o cascadă nesfîrșită. Simțea puterea acelei vrăji în ea, era pretutindeni, rezonînd de la o ființă la alta, revenind din nou la ea, făcînd-o mai puternică, și mai puternică; pînă ce se simți una cu micuții ewok, simți că i-ar înțelege, că i-ar cunoaște, că ar conspira cu ei, în sensul primar al cuvîntului: că ar respira împreună.

Discuția se mai stinse, iar în cabană se așternu iarăși liniștea. Respirația Prințesei se mai potolise și cu un aer senin, încrezător le adresă și ea apelul ei:

— Faceți-o de dragul copacilor, spuse ea.

Doar atât. Cu toții se așteptaseră la mai mult, dar nu era mai mult de spus; doar aceste izbucniri scurte, țintite.

De pe margine, Wicket urmărise cu îngrijorare crescândă discuția. Se văzuse bine că în mai multe rînduri făcuse eforturi considerabile să se abțină și să nu se amestece în dezbaterile consiliului — acum însă sări în picioare, pași de cîteva ori prin cabană dintr-o parte într-alta, în cele din urmă se postă în fața bătrînilor și începu propriul său discurs.

— lip, iip, miip iite squii...

3PO traduse pentru prietenii săi.

— Venerabili consilieri, am primit în această noapte un dar vrednic de uimire. Darul libertății.

Acest zeu auriu... — aici 3PO se opri din tradus atît cît să savureze momentul, apoi continuă... acest zeu auriu, a cărui întoarcere ne-a fost prezisă încă de pe vremea Primului Arbore, ne spune acum că nu va fi stăpînul nostru, ne spune că sîntem liberi să alegem — că trebuie să alegem; așa cum toate făpturile vii trebuie să-și aleagă destinul. El a venit, venerabili unchi, și va pleca, nu vom mai fi robii oblăduirii sale divine. Sîntem liberi. Dar cum trebuie să ne comportăm în acest caz? Dragostea unui ewok pentru lemn va fi oare mai mică deoarece îl poate părăsi? Nu, dimpotrivă, dragostea va fi mai mare, fiindcă poate să plece, dar el rămîne. Așa se-ntîmplă și cu vocea zeului de aur: n-avem decît să închidem ochii; urechile noastre vor auzi totuși. Prietenii săi ne povestesc despre o Forță, un spirit al vieții, de care aparținem toți, așa cum fiecare frunză e un lucru separat și cu toate astea o pîrticică a copacului. Noi cunoaștem acest spirit, venerabili sfetnici, deși noi i-am spus altfel. Prietenii zeului auriu ne spun că această Forță se află în mare primejdie, aici și altundeva. Cînd focul ajunge la pădure, cine se mai poate considera în siguranță? Nici măcar Arborele Mare, din care fac parte toate celelalte, nici frunzele sale, nici rădăcinile sale, nici păsările sale. Toate sînt în primejdie, pe vecii vecilor. E un lucru mare să înfrunți asemenea foc, venerabili sfetnici. Mulți vor muri pentru ca pădurea să existe în continuare. Dar poporul ewok este un popor brav.

Micuța făptură își aținti privirea asupra celorlalți din colibă. Nimeni nu spuse un cuvînt, cu toate astea comunicarea era intensă. După un minut, el încheie astfel:

— Venerabili sfetnici, noi trebuie să ajutăm această nobilă cauză, nu atît de dragul copacilor, cît de dragul frunzelor din copaci. Acești rebeli sînt la fel ca noi, care sîntem la fel ca frunzele. Bătute de vînt, pustiite de roiuri de lăcuste care populează lumea — cu toate acestea ne aruncăm noi oare în focul nimicitor pentru ca altul să se bucure de căldura luminii? Cu toate acestea ne transformăm oare într-un culcuș moale, pentru ca altul să afle odihna? Cu toate acestea ne rotim oare ca vîntul care se năpustește asupra noastră, pentru a trezi spaima de haos în inima dușmanilor noștri? Cu toate acestea ne schimbăm oare culoarea atunci cînd însuși vremurile ne cer să ne schimbăm? Așa trebuie să-i ajutăm acum pe frații noștri, rebelii — căci a venit timpul schimbării la noi.

Rămase tăcut în fața lor și doar în ochi îi dansau limbile focului ce ardea în mijlocul încăperii. Timp de o clipă nesfîrșită lumea întregă rămase nemișcată.

Bătrînii erau emoționați. Fără să mai spună vreun cuvînt, ei încuviințară cu un semn al capului. Poate că erau telepatici.

În orice caz, șeful Chirpa se ridică în picioare și, fără vreo altă introducere, făcu un anunț scurt.

Dintr-o dată tobele începură să bată în tot satul. Bătrînii săriră în picioare — fără urmă de solemnitate — și se porniră să alerge încolo și încoace prin încăpere ca să-i mîngie pe rebeli. Teebo încercă chiar să-l îmbuneze pe R2, dar se răzgîndi cînd micuțul droid se dădu înapoi scoțind un fluierat ușor de avertizare, drept care Teebo se repezi spre Chewie și-i sări în cîrcă în semn de simpatie.

— Ce se întîmplă aici? zîmbi Han neîncrezător.

— Nu sînt nici eu sigură, răspunse Leia cu jumătate de gură, dar nu-i rău.

Luke împărțășea împreună cu ceilalți momentele acestea de bucurie cu zîmbete și bunăvoie cînd, dintr-o dată, un nor negru îi umplu inima, se cuibări acolo, împrăștiind o răceală neplăcută în toate colțurile sufletului său. Izbuti să-și șteargă de pe chip urmele acestei senzații, afișă o mască, astfel încît nimeni să nu observe vreo schimbare.

3PO dădu în sfîrșit din cap în semn că înțelesese situația pe care Wicket încercase să i-o explice. Cu un gest expresiv se întoarse spre rebeli:

— De-acum facem și noi parte din trib, replică 3PO.

— Era singurul lucru care-mi lipsea, spuse Solo.

3PO continua să vorbească celorlalți, ignorîndu-l pe sarcasticul căpitan al spațiului.

— Șeful a jurat să ne ajute în orice chip pentru a scăpa țara de ființele acelea rele.

— Ei, ajutorul cît de mărunț tot e mai bun decît nimic, rîse Han.

3PO simți cum i se înfierbîntau din nou circuitele în fața acestui ingrât corellian.

— Teebo spune că cei doi cercetași principali, Wichet și Paploo, ne vor arăta drumul cel mai scurt

spre generator.

— Mulțumește-le, gălbiorule, răspunse Han, căruia îi plăcea grozav să-l enerveze pe 3PO. Nu se putea abține.

Chewie lătră aprobator, fericit că în sfârșit se puneau din nou în mișcare. Unul dintre ewoki crezu că cere de mâncare și-i aduse maimuței wookie o halcă de carne, Chewbacca nu refuză. El înghiți carnea pe nerăsuflăte în timp ce mai mulți ewoki se adunaseră în jurul lui, urmărindu-l uluiți. Li se părea atât de incredibil gestul, încât începură să chicotească strident, iar râsul lor era atât de molipsitor încât îl făcu pe wookie să izbucnească gîlgîind în rîs. Ghigagaurile lui sunau însă într-atît de caraghios în urechile micuților înveseliți la culme încît săriră pe el — după cum le era obiceiul — și se porniră să-l gîdile, în timp ce el răspundea întreit, pînă ce căzură cu toții lați de oboseală. Chewie își șterse ochii și mai apucă o bucată de carne pe care o molfăi cu un aer mult mai degajat.

Între timp Solo începuse să organizeze expediția.

— Cît e de departe? O să avem nevoie de provizii proaspete. Nu prea avem timp, știți. Chewie, dă-mi și mie o bucată...

Chewie mîrîi.

Luke se lăsă împins pînă în fundul colibei în timpul acelei agitații generale, apoi se strecură afară. În piața petrecerea era în toi — micuții dansau, chițăiau, chicoteau —, dar Luke evită toate acestea. Se depărtă de focuri, de veselie, pe un podeț lăturalnic aflat pe partea întunecată a unui copac uriaș.

Leia îl urmă.

Zgomotele pădurii umpleau aerul blînd al nopții, greieri, rozătoare iuți de picioare, tăuni singuratici, bufnițe speriate. Mirosurile de iasomie înflorită se amestecau cu parfumul mai puternic al pinilor; armonia era strict eterică. Cerul era ca un cristal negru.

Luke privi la cea mai strălucitoare stea de pe cer. Părea să ardă în adîncurile ei de vapori elementelor dezlănțuite. Aceasta era Steaua Morții.

Nu putea să-și ia ochii de la ea. Astfel îl găsi Leia.

— Ce se-ntîmplă? șopti ea.

El zîmbi trist. Prea multe, din păcate. Ori poate că nimic. Poate că în final lucrurile vor fi așa cum trebuie să fie.

Simțea prezența lui Darth Vader undeva foarte aproape.

Leia îl prinse de mînă. Se simțea atît de legată de Luke, și totuși... nu știa de ce. Părea atît de pierdut, de singur. De distant. Aproape că nu-i simțea mîna pe care o ținea într-a ei.

— Ce este, Luke?

El privi spre degetele lor împletite.

— Leia, ți-o mai amintești pe mama ta? Pe mama ta adevărată?

Întrebarea o luă prin surprindere. Se simțise întotdeauna atît de legată de părinții ei adoptivi ca și cum ei *ar fi fost* părinții ei adevărați. Aproape că nu se gîndea niciodată la mama ei *adevărată* — aceea era ca un vis.

Totuși, întrebarea lui Luke o tulbură. Frînturi din copilărie o asaltară — viziuni distorsionate ale unei femei frumoase... alergînd... ascunzîndu-se într-o scorbură. Imaginile și emoția amenințau să nu mai poată fi stăvilite.

— Da, spuse ea făcînd o pauză ca să-și vină în fire. Foarte puțin. A murit cînd eram foarte mică.

— Ce-ți amintești? Spune-mi? insistă el.

— Mai mult senzații... imagini.

Voia să treacă peste toate acestea, erau atît de neașteptate, atît de depărtate de grijile ei imediate... dar într-un fel deveniră, dintr-o dată, atît de impetuoase.

— Spune-mi, repetă Luke.

Era surprinsă de insistența lui, dar hotărî să-i facă pe plac, cel puțin pentru moment. Avea încredere în el, chiar și atunci cînd o înspăimînta.

— Era foarte frumoasă, își aminti Leia cu voce tare. Bună și blîndă — dar tristă! Se uită adînc în ochii lui, căutînd să-i afle intențiile. De ce mă întrebî toate astea?

El își întoarse fața de la ea, privind din nou în sus spre Steaua Morții; era gata să-și deschidă sufletul, apoi ceva îl sperie și din nou se retrase în sine însuși.

— Eu nu am amintiri despre mama mea, susținu el. N-am cunoscut-o.

— Luke, spune-mi ce te apasă?

Voia să-l ajute, știa că poate să-l ajute. El se uită țintă la ea un timp, cîntărindu-i capacitățile, dorința de a ști, nevoia de a ști. Leia era puternică. Simțea lucrul acesta cu certitudine. Putea conta pe ea. Cu toții puteau.

— Vader e aici... acum. Pe această lună.

Simți cum o trec fiorii, cum sîngele îi îngheață parcă în vine.

— De unde știi?

— Îi simt prezența. A venit după mine.

— Dar de unde să știe el că tu ești aici? Să fi fost codul de vină? Am uitat vreun cuvânt oare? Dar știa că nu era vorba de asta.

— Nu, despre mine e vorba. Simte când eu mă aflu în apropierea lui.

Luke o prinse pe după umeri. Voia să-i spună totul, dar când începu să vorbească, voința lui cedă.

— Trebuie să plec, Leia. Cât timp sînt cu voi aici pun în pericol tot grupul și misiunea voastră!

Mîinile îi tremurau. Trebuie să-l înfrunt pe Vader.

Leia simți cum toate se tulbură și nu mai e capabilă să se concentreze. Gînduri și senzații se năpusteau asupra ei ca niște bufnite sălbatice, lovind-o cu aripile peste obraz, prinzîndu-se cu ghearele în părul ei, zgîrîindu-i cu șoaptele lor stridente auzul: Cine? Cine? Cine? Își scutura cu putere capul.

— Nu înțeleg, Luke. Ce vrei să spui prin aceea că trebuie să-l înfrunți pe Vader?

Atunci el o trase spre el, devenind dintr-o dată blînd, ocrotitor, calm. Să-i spună, numai să-i spună, într-un fel asta însemna o eliberare.

— Este tatăl meu, Leia.

— Tatăl tău?

Nu-i venea să creadă, deși, firește, era adevărat. O ținea strîns, să fie ca o stîncă pentru ea.

— Leia, am mai aflat ceva. N-o să-ți fie ușor când o să afli și tu acest lucru, dar trebuie. Trebuie să afli înainte ca eu să plec de aici, fiindcă s-ar putea ca eu să nu mă mai întorc. Și dacă eu nu reușesc, tu vei fi unica nădejde pentru Alianță.

Ea privi într-o parte, clătină din cap, nu voia să se uite la el. Vorbele lui Luke o răscoleau teribil, deși nu putea înțelege de ce. Fiindcă totul era o prostie, *de aceea*. Să spună că ea era singura lor nădejde în cazul în care el murea — asta era o absurditate. Era absurd să te gîndești că Luke ar putea muri și că ea ar putea fi unica speranță.

Ambele gînduri erau complet nelalocul lor. Se depărtă de el, ca să-i dezmință cuvintele, ca măcar să cîștige o oarecare distanță, să poată respira. Îmbrățișări și despărțire, carne ruptă din carne...

— Nu mai vorbi așa, Luke.

El o prinse din nou de umeri.

— Și tu ai acea putere. Forța este puternică în tine. Cu timpul vei învăța s-o folosești ca mine.

Ea dădu din cap. Nu putea să audă toate astea. Luke mințea. Ea nu avea putere, puterea era altundeva, ea putea doar să ajute, să susțină, să încurajeze. Ce tot spunea el? Era oare posibil?

El se apropie de ea, îi prinse fața în mîini. Părea atît de tandru acum, atît de darnic. Îi dăruia oare acum puterea lui? Putea ea oare s-o păstreze? Și ce tot spunea?

— Luke, ce te-a apucat?

— Leia, Forța e puternică în toată familia mea. Tatăl meu o are, eu o am și... sora mea o are.

Leia se uita cu ochi mari la el. Văzu negru înaintea ochilor. Și adevărul a ceea ce vedea avu darul s-o sperie... dar acum, de data aceasta, nu se depărtă. Rămase lîngă el. Începea să înțeleagă.

— Da, șopti el văzînd că îl înțelege. Da. Tu ești aceea, Leia! zise el și o strînse în brațe.

Leia închise ochii și-l strînse cît putu de tare, împotriva cuvintelor lui, împotriva lacrimilor ei. Dar în zadar. Se revărsară peste ea și prin ea.

— Știu, spuse ea plîngînd acum fără fereală.

— Atunci știi că trebuie să mă duc la el.

Ea se dădu înapoi, avea fața înroșită, mintea îi era răvășită.

— Nu, Luke, nu. Fugi de aici, cît mai departe. Dacă el îți simte prezența... Pleacă de aici! Îl prinse de mîini, își lipi obrazul de pieptul lui. Aș fi vrut să vin și eu cu tine.

El o mîngîie pe cap.

— Nu, nu-i adevărat. Tu n-ai dat niciodată înapoi. Când Han și cu mine și cu ceilalți ne-am îndoit, tu ai fost întotdeauna puternică. Nu ți-ai neglijat niciodată responsabilitățile. Ceea ce n-aș putea spune despre mine.

Se gîndea la fuga lui intempestivă de pe Dagobah, când se grăbise să riște totul înainte ca pregătirea lui să se fi încheiat, cît pe aci să distrugă totul din această pricină. Se uită în jos la mîna neagră mecanică — era cea mai bună dovadă. Oare cît de mult trebuia să mai piardă în numele acestei slăbiciuni?

— Ei bine, spuse el dregîndu-și glasul, acum fiecare din noi urmează să-și împlinească destinul.

— Luke, de ce? De ce trebuie să-l înfrunți?

Se gîndi la toate motivele — pentru ca să cîștige, să piardă, să se alătore, să lupte, să ucidă, să plîngă, să plece, să acuze, să întrebe de ce, să ierte, să nu ierte, să moară — dar în cele din urmă știu că nu există decît un singur motiv acum și întotdeauna. Un singur motiv care conta.

— Fiindcă în el mai există ceva bun. Am simțit asta. El nu o să mă dea pe mîna împăratului lor. Eu pot să-l salvez, să-l aduc de partea bună! Ochii săi luciră sălbatic pentru o clipă, mînați de îndoieli și patimi. Trebuie să încerc, Leia. El este tatăl nostru.

Se îmbrățișară. Leia nu mai spuse nimic, lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— La revedere, surioară dragă — pierdută și regăsită. La revedere, dulce, dulce Leia.

Ea plîngea acum de-a binelea — amîndoi plîngeau — în timp ce Luke o depărta ușor de el și porni înapoi pe podeț, făcîndu-se nevăzut în întunericul peșterii de la ieșirea din sat.

Leia îl urmări plîngînd. Plîngea încetișor, lăsîndu-se în voia simțămintelor, fără să-ncerce să-și înăbușe lacrimile, încercînd în schimb să le simtă, să simtă de unde veneau, pe ce cale o luau, în ce cotlon pătrundea.

O invadară amintirile, aluzii, bănuieli, cuvinte pe jumătate rostite cînd o credeau adormită. Luke, fratele ei! Și Vader, tatăl ei. Era prea mult ca să poată fi asimilat pe loc, supraîncărcare informațională.

Plîngea și tremura și scîncea cînd, dintr-o dată, își făcu apariția Han, cuprinzînd-o în brațe de la spate. Venise s-o caute și-i auzise glasul și sosise la timp ca să-l vadă pe Luke plecînd — dar abia atunci cînd Leia sări speriată de atingerea lui și el o întoarse spre el, abia atunci realizează că ea plînge în hohote.

Zîmbetul lui întrebător se transformă în supărare, potolită doar de temerile îndrăgostitului.

— Hei, ce se-ntîmplă aici?

Ea își înghiți lacrimile și își șterse ochii.

— Nu-i nimic, Han. Vreau doar să rămîn un timp singură.

Leia ascundea ceva. Era clar, și inacceptabil.

— Nu-i nimic, strigă el supărat. Vreau să știu ce se întîmplă. Te rog să-mi spui ce se întîmplă!

O ținea de umeri și o scutura. Nu simțise niciodată în felul acesta. Voia să știe, dar nu voia să știe ceea ce credea el că știe. Îl îmbolnăvea gîndul că Leia... și Luke... nici măcar nu putea să-și închipuie ce era acel ceva pe care nu voia să și-l închipuie.

Niciodată nu-și pierduse cumpătul în așa hal, nu-i plăcea, dar nu se putea opri. În cele din urmă, își dădu seama că o scutura în continuare și se opri.

— Nu pot, Han..., buzele începură din nou să-i tremure.

— Nu poți! Nu poți să-mi spui *mie*? Credeam că noi doi sîntem mai legați, dar înțeleg că m-am înșelat. Poate că mai degrabă i-ai spune lui Luke. Cîteodată îmi...

— O, Han! țipă ea și izbucni iarăși în plîns.

Își îngropă fața la pieptul lui. Supărarea lui se transformă încet în tulburare și spaimă în timp ce brațele o cuprinseră, îi mîngîiau umerii și spatele.

— Îmi pare rău, șopti el cu fața în părul ei. Îmi pare rău.

Nu înțelegea — nu înțelegea o iotă din ce se întîmpla — cu ea, cu el, cu vîlmășagul ăsta de sentimente, cu femeile, cu universul. Tot ce știa era că mai înainte fusese supărat, iar acum era afectuos, protector, tandru. Nu înțelegea nimic.

— Te rog..., ține-mă așa, șopti ea.

Nu voia să vorbească, doar să fie ținută în brațe. Așa că o ținu în brațe.

Ceața dimineții se ridica de pe vegetația acoperită de rouă în timp ce soarele se iveaua la orizont deasupra lui Endor. Frunzișul luxuriant al pădurii avea un miros proaspăt, umed, în acel moment de început de zi, și lumea era liniștită, ca și cum și-ar fi ținut respirația.

Într-un contrast violent cu lumea aceasta, apărea platforma de aterizare instalată de Imperiu. Dură, metalică, octogonală, ca o insultă în mijlocul frumuseții acelor locuri. Tufișurile de la margine erau înnegrite de atîtea decolări și aterizări, flora din jur pălise — murea îngropată sub deșeuri, călcată în picioare, sufocată de gaze de eșapament. Ca un blestem era avanpostul acesta.

Trupe în uniforme umblau neconținut pe platformă și prin împrejurimi — încărcînd, descărcînd, inspectînd, pîzind. Pe o latură erau parcați pășitori imperiali — mașini de război blindate, pătrate, așezate pe două picioare destul de mari, cît să cuprindă un pluton de soldați care trăgeau cu aruncătorul de grenade laser în toate direcțiile. O navetă imperială decolă în direcția Stelei Morții cu zgomot asurzitor, făcînd copacii să se chircească. Un pășitor apăru din pădure, revenind dintr-o misiune de patrulare. Pas cu pas se apropia de locul de descărcare.

Darth Vader stătea la balustrada de pe puntea inferioară, cu ochii ațintiți spre adîncurile pădurii. Curînd. Avea să se întîmple curînd, simțea asta. Ca o tobă care răsuna tot mai puternic, destinul său se apropia de împlinire. Groaza atotcuprinzătoare, dar frica îl incita, așa că o lăsă să bolborosească mai departe în el. Groaza era tonică, îi ascutea simțurile, dădea intensitate pasiunilor. Se apropia tot mai mult.

Victoria, pe care o presimțea. Puterea. Dar legată de altceva... ce oare? Nu putea să vadă acel ceva. Viitorul era în continuă mișcare, greu de captat. Viziunile îl ațîțau, spectre în continuă prefacere, învîrtindu-se. Viitorul se pierdea în fum, în tunet de victorie și înfrîngere.

Foarte aproape. Chiar aici.

Se porni să toarcă în fundul gîtlejului său, ca un rîs ce-și adulmecă prada.

Chiar aici.

Pășitorul se opri la celălalt capăt al punții și-și deschise ușile. O falangă de asalt ieși în formație

compactă, circulară. Porniră în cadență spre Vader.

Acesta se întoarse spre ei, urmărindu-i cum vin, respirația i se potolise, și fiindcă nu bătea nici vîntul, veșmintele negre îi cădeau în falduri nemișcate.

Trupa se opri cînd ajunse la el, la un ordin al căpitanului se despărți pentru a scoate la iveală un prizonier legat pe care îl aduseseră sub escortă. Era Luke Skywalker.

Tînărul Jedi se uita la Vader cu un calm desăvîrșit, prin mai multe straturi ale viziunii.

Căpitanul îi dădu raportul lui Vader.

— Acesta este rebelul care ni s-a predat. Deși neagă, eu cred că mai sînt și alții cu el și vă cer permisiunea să organizez o cercetare mai extinsă în zonă.

Întinse o mînă spre Lordul Întunericului; în ea ținea sabia de lumină a lui Luke.

— Nu avea decît asta asupra lui.

Vader privi o clipă spre sabie, apoi o luă încet din mîna căpitanului.

— Lasă-ne. Organizează potera și adu-i și pe tovarășii lui la mine.

Ofițerul și trupa lui se retraseră spre pășitor.

Luke și Vader rămaseră singuri, față în față, în liniștea de smarald a pădurii seculare. Ceața începuse să se risipească. Aveau înaintea o zi lungă.

VII

— Așa, deci, gîji Lordul Întunecat. Ai venit la mine.

— Și tu la mine.

— Împăratul te așteaptă. Crede că vei trece de partea forțelor întunecate.

— Știi... tată...

Era un moment deosebit pentru Luke — să i se adreseze tatălui său cu "tată". Dar o făcu, acum, și nu-și pierdu stăpînirea de sine, iar momentul trecu. O făcuse și pe asta. Se simțea mai puternic. Sigur.

— Deci în sfîrșit ai acceptat adevărul, vorbi Vader cu glas gutural.

— Am acceptat adevărul că odinioară ai fost Anakin Skywalker, tatăl meu.

— Numele acesta nu mai înseamnă nimic pentru mine. Era un nume de demult. Dintr-o altă, altă... un alt univers. Oare să fi fost el cu adevărat omul acela?

— Este numele adevăratului tău fel de a fi! Luke îl sfredeli cu privirea. Doar că l-ai uitat. Eu știu că în tine mai există binele. Împăratul nu l-a alungat cu totul! Își stăpîni glasul, încercînd să modeleze acea realitate potențială cu puterea credinței sale. De aceea nu ai putut să mă distrugi. De aceea n-ai să mă duci acum la Împărat.

Vader aproape că zîmbea prin mască la felul în care fiul său făcea uz de procedeele Jedi de manipulare prin voce. Se uita la sabia pe care i-o dăduse căpitanul — sabia de lumină a lui Luke. Deci băiatul era acum un Jedi adevărat. Un bărbat în toată firea. Ridică sabia în sus.

— Ți-ai făcut deci alta.

— Aceasta e a mea, spuse Luke liniștit. Nu o mai folosesc pe a ta.

Vader aprinse lama, îi cercetă tăișul de lumină, ca un meșteșugar mulțumit.

— Pregătirea ta s-a încheiat. Într-adevăr ești puternic, așa cum prevăzuse Împăratul.

Rămase așa un timp, cu sabia de lumină între ei. Din lamă țîșneau scînteii într-un continuu flux, fotoni împinși înainte de energia ce pulsa între cei doi războinici.

— Vino cu mine, tată.

Vader clătină din cap.

— Ben gîndea și el o dată cum gîndești tu...

— Nu da vina pe Ben pentru prăbușirea ta! Luke făcu un pas înainte, apoi se opri.

Vader nu se mișcă.

— Nu cunoști puterea feței întunecate. Eu trebuie să-l ascult pe stăpînul meu.

— Eu n-am să renunț — vei fi nevoit să mă distrugi.

— Dacă acesta ți-e destinul.

Nu dorea acest lucru, dar băiatul era puternic — dacă se va ajunge la asta, din două lovituri, da, îl va distrage pe Luke. Nu va putea să se rețină și de data aceasta, nu-și mai putea permite.

— Cercetează-ți sentimentele, tată. Nu poți face una ca asta. Simt că în tine se dă o luptă.

Dezbracă-te de ură.

Dar Vader nu ura pe nimeni; dorea numai, cu prea multă pasiune, orbește.

— Cineva ți-a umplut capul de idei prostești, tinere. Împăratul îți va arăta natura adevărată a Forței. El este stăpînul tău acum.

Vader făcu semn unui pluton de soldați din depărtare în timp ce stîngea sabia lui Luke. Gardienii se apropiară. Luke și Lordul Întunecat rămăseseră față în față, cercetîndu-se îndelung. Vader spuse

chiar înainte de sosirea gardienilor.

— E prea târziu pentru mine, fiule,

— Atunci, tatăl meu e într-adevăr mort, răspunse Luke.

Ce îl putea deci opri să-l omoare pe cel rău care stătea acum în fața lui?

Nimic.

Vasta flotă rebelă aștepta suspendată în spațiu, gata oricând de luptă. Se afla la sute de ani lumină de Steaua Morții — dar în superspațiu timpul se comprimă într-un moment, iar eficacitatea unui atac nu se măsoară în distanțe ci în precizie.

Navele erau așezate în formație, pe laturi și colțuri, o armată ca un diamant cu nenumărate fețe — ca o cobră, flota își descolăcea trupul.

Potrivit calculelor, pentru lansarea unei ofensive de asemenea amploare, la viteza luminii, era necesar un punct fix — adică un punct relativ fix față de punctul de revenire din hiperspațiu. Punctul ales de conducerea Rebeliunii era o planetă mică, albastră a sistemului sullustian. Armata ocupase poziții în jurul ei, a acestei luni azurii, ce părea a fi ochiul nemișcat al șarpelui.

Șoimul Mileniului își încheiase turul de verificare finală a pozițiilor flotei, apoi trase lângă nava amiral. Clipa cea mare sosise.

Lando era la comanda *Șoimului*. Alături de el, copiatul Nien Numb — o creatură sullustiană, cu maxilare mari și ochi de șoarece — învîrtea butoane, citea date pe monitor și făcea toate pregătirile pentru saltul în hiperspațiu.

Lando își reglă aparatul de comunicare pe canalul de război. Ultima mîna și era rîndul lui, pe masă se aruncase totul — era stilul lui preferat de joc. Cu gura uscată, dădu un raport sumar lui Ackbar de pe vasul de comandă.

— Amirale, sîntem în poziție. Toate navele sînt gata de luptă.

— Începeți numărătoarea inversă, răsună vocea hulită a lui Ackbar în căști. Toate grupele vor adopta coordonatele de atac.

Lando se întoarse spre copilotul său cu un zîmbet fugitiv.

— Nu-ți face griji, prietenii mei sînt acolo jos și o să aibă ei grijă să coboare la timp scutul ăsta...! Se-ntoarse la instrumentele sale, adăugînd pe un ton mai coborît: Altfel asta o să fie cea mai scurtă ofensivă a tuturor timpurilor.

— Gzhung Zhgodio, comentă copilotul.

— Așa e, încuviință Lando. Atenție deci!

Puse mîna pe panoul de comandă vrînd parcă să-i ureze noroc, deși credea că era că un jucător bun își face norocul cu mîna lui. Numai că acum, treaba asta cădea în sarcina lui Han, iar Han nu-l trădase aproape niciodată. Doar atunci — de mult de tot, într-un sistem solar foarte îndepărtat.

De data aceasta era altceva. De data aceasta norocul trebuia redefinit și aveau să-i spună *Lando*. Zîmbi și mai ciocăni o dată în panou... foarte bine.

Sus pe puntea navei de comandă a crucișătorului spațial, Ackbar făcu o pauză, privi în jur spre generalii săi: totul era pregătit.

— Grupurile se află în coordonatele de atac? mai întrebă el o dată, deși știa că sînt.

— Afirmativ, amirale.

Ackbar privi gînditor prin vizor la cîmpul de stele în acea, poate, ultimă clipă de contemplație de care avea să se mai bucure. În cele din urmă vorbi pe canalul de război al aparatului de comunicare.

— Fiecare navă va face saltul în hiperspațiu la semnalul meu. Forța fie cu noi!

Întinse mîna spre butonul de semnalizare.

Din scaunul lui, Lando contempla același ocean galactic, cu același sentiment al semnificației momentului; dar și cu presentimente. Făceau ceea ce o forță de gherilă nu trebuie să facă niciodată: se angajau în lupta cu întunericul ca o armată tradițională.

Armata imperială în lupta împotriva gherilei rebele pierdea întotdeauna — cînd nu cîștiga. Rebelii, în schimb, cîștigau întotdeauna — cînd nu pierdeau, iar acum, se aflau într-o situație periculoasă: Alianța ieșea la atac deschis, luptînd după regulile Imperiului. Dacă rebelii pierdeau această bătălie, pierdeau și războiul.

Dintr-o dată se aprinse lumina de semnalizare de la bord: semnalul lui Ackbar. Atacul începuse.

Lando trase comutatorul de conversie și deschise la maximum acceleratorul. Afară, de o parte și alta a cabinei, stelele treceau ca fulgerele pe lângă ei. Acestea deveneau tot mai strălucitoare și mai lungi pe măsură ce navele ajungeau la viteza luminii, ținînd pasul cu fotonii acestor stele strălucitoare, ca apoi să spargă cortina spre hiperspațiu și să dispară în lumina orbitoare a unui muon.

Planeta albastră de cristal plutea în spațiu; din nou singură; privind, fără să vadă, în gol.

Plutonul de asalt se tîrî pînă în spatele unei buze de deal de unde se deschidea privirea spre avanpostul Imperiului. Leia cerceta zona printr-un mic scanner electronic.

Pe o rampă a platformei se descărcau tocmai două nave. Alături erau parcate mai multe vehicule de teren. În jur, soldații care ajutau la construcții păzeau, cărau. Generatorul scutului zumzăia undeva într-o parte.

Culcați pe burtă în tufișurile de la margine, alături de eroii noștri, se aflau cîțiva ewoki, inclusiv Wicket, Paploo, Teebo și Warwick. Restul rămăseseră mai jos, ascunși în spatele dealului.

Leia puse scannerul jos și se întoarse spre ceilalți.

— Intrarea e pe latura îndepărtată a platformei. N-o să fie prea ușor.

— Ahrek grah rahr hraurahr, încuviință Chewbacca.

— Ce tot spui, Chewie, se răsti Han la prietenul său wookie. Am pătruns noi în locuri mai bine păzite decît asta.

— Frauh rahgh rahrahr aff craughgr, îl contrazise Chewie cu un gest disprețuitor.

Han stătu o clipă pe gînduri.

— Ei bine, să luăm de exemplu, subteranele de condimente din Gargon.

— Krah ghraourof, dădu Chewbacca din cap.

— Bineînțeles că am dreptate — numai că aș vrea să-mi amintesc cum am procedat..., se scărpină Han în cap.

Dintr-o dată Paploo se porni să turuie, arătînd cu degetul, chițăind. Bălmăjea ceva spre Wicket.

— Ce spune, 3PO? întrebă Leia.

Droidul auriu schimbă cîteva propoziții scurte cu Paploo; apoi Wicket se întoarse spre Leia cu un zîmbet plin de speranță.

3PO se uită și el la prințesa.

— Se pare că Wicket știe o intrare de acces prin spate la această instalație.

La auzul cestor cuvinte Han se învioră.

— O intrare dosnică? Asta era! Așa am procedat.

Patru cercetași imperiali stăteau de pază la intrarea în buncărul pe jumătate ieșit din pămînt, aflat la capătul zonei principale a complexului generatorului. Își parcaseră hiperbicicletele chiar alături.

În desîșul din apropiere, stăteau la pîndă rebelii.

— Grrr, rauf, rrrhl brhnnh, remarcă domol Chewbacca.

— Ai dreptate, Chewie, fu de acord Solo, numai cu paznicii ăștia e o nimica toată.

— Dar nu-i nevoie decît de unul care să apese pe butonul de alarmă, interveni și Leia.

Han rînji, puțin prea sigur de sine.

— Atunci va trebui s-o facem în liniște. Dacă Luke reușește să-l țină la Vader departe, așa cum m-ai încredințat că ți-a spus că are de gînd, n-ar trebui să avem prea multă bătaie de cap. Trebuie doar să-i atacăm pe gardienii ăștia, rapid și în liniște...

3PO le șopti lui Teebo și Paploo, explicîndu-le situația și obiectivele. Cei doi ewoki bolborosiră voioși o vreme, apoi Paploo sări în picioare și o luă la goană prin tufișuri.

Leia își verifică instrumentul de la mînă.

— Nu mai avem prea mult timp. Flota se află deja în hiperspațiu.

3PO îi adresă mormăind o întrebare lui Teebo și primi un răspuns scurt.

— O, Doamne, răspunse 3PO începînd să se ridice ca să se uite spre desîșul de lîngă buncăr.

— Stai jos, se răsti Solo.

— Ce s-a întîmplat? vru Leia să știe.

— Mă tem că prietenul nostru păros s-a cam pripit. Droidul spera că nu-l vor scoate pe e/vinovat pentru asta.

— Ce tot spui? întrebă Leia cu teamă în glas.

— O, nu, uitați-vă!

Paploo străbătuse desîșul pînă la locul unde erau parcate bicicletele. Iar acum, conducătorii rebelilor asistară, cu acel sentiment îngrozitor de neputință, la un spectacol inedit: ursulețul își săltă trupul îndesat pe una din biciclete și se porni să întoarcă de butoane la întîmplare. Înainte ca cineva să poată face ceva, motoarele bicicletei se aprinseră cu un zgomot asurzitor. Cei patru cercetași priviră într-acolo cu uimire. Paploo le zîmbi furios și continuă să umble la butoane.

Leia se apucă cu mîinile de cap.

— O, nu, nu se poate.

Chewie lătră. Han dădu din cap.

— S-a zis cu atacul nostru surpriză.

Cercetașii imperiali se năpustiră asupra lui Paploo chiar în clipa cînd conectase comanda de mers înainte, iar ursulețul se făcu nevăzut în pădure. Tot ce avea de făcut era să se țină bine de ghidon cu

lăbuțele lui butucănoase. Trei dintre gardieni se aruncară pe propriile lor biciclete și porniră în urma fugarului. Cel de-al patrulea rămase la post, lângă ușa buncărului.

Leia era încântată, deși nu-i venea să creadă.

— Nu-i rău pentru un ghemotoc ca ăsta, spuse Han admirativ.

Dădu din cap spre Chewie și cei doi porniră tîrîș spre buncăr.

Între timp Paploo naviga printre copaci, condus mai mult de noroc decît de pricepere. Nu mergea cu viteză prea mare în comparație cu posibilitățile bicicletei — dar în termeni ewok, Paploo era pur și simplu amețit de viteză și emoție. Era îngrozitor, dar îi plăcea. Avea să povestească despre călătoria asta pînă la sfîrșitul vieții, iar apoi copiii lui aveau să povestească la rîndul lor copiilor lor, și tot așa de la o generație la alta.

Pe moment însă, paznicii imperiali se apropiau văzînd cu ochii. Cînd, peste o clipă, începură să tragă în el cu pistolul laser, hotărî în sfîrșit că făcuse de-acum destul și după ce ocoli următorul copac și nu mai putea fi văzut, se apucă de un lujer de viță și se avîntă în sus, spre crengi. Peste cîteva secunde cei trei cercetași trecură în viteză pe sub el, continuîndu-și urmărirea. În urma lor, Paploo chicoti nervos.

La buncăr, ultimul cercetaș era terminat și el, învins de Chewbacca, legat și dezbrăcat de costum, purtat în pădure de alți doi membri ai grupului. Restul se apropie și mai mult de intrarea buncărului, înconjurînd-o. Han era lângă ușa, ca să verifice pe panoul de comandă exterior al buncărului codurile furate. Cu mare viteză apăsă o serie de butoane — și imediat ușa se deschise fără zgomot.

Leia vîrî capul înăuntru. Nici urmă de viață. Le făcu semn celorlalți și intră în buncăr. Han și Chewie o urmară îndeaproape. Curînd întreaga echipă se afla înăuntru, lăsîndu-l pe unul dintre ei, îmbrăcat în uniforma paznicului inconștient, afară, de pază. Han apăsă din nou o serie de butoane de pe panoul interior, închizînd ușa în urma lor.

Leia se gîndi o clipă la Luke — spera că va reuși să-l rețină pe Vader cel puțin atîta timp cît aveau ei nevoie pentru a distruge generatorul scutului; dar și mai mult, dorea să reușească să evite confruntarea, fiindcă se temea că Vader avea să se dovedească a fi mai puternic decît Luke.

lute, porni în fruntea grupului de-a lungul coridorului întunecat.

Naveta lui Vader coborî pe platforma de acostare a Stelei Morții ca o pasăre neagră, fără aripi, o insectă dintr-un coșmar. Luke și Lordul Întunecat ieșiră din botul bestiei însoțiți de o escortă mică și traversară rapid locul principal spre turnul ascensorului ce ducea la sala tronului.

Gărzile imperiale îi așteptau în dreptul turnului asupra căruia se revărsa o strălucire roșiatică. Deschiseră ușa ascensorului. Luke pași înainte.

Mintea îi era preocupată de cele ce urmau să se întîmple. Era dus, așadar, la Împărat. Împăratul! Dacă ar reuși să se concentreze, să-și limpezească gîndurile pentru a vedea ce avea de făcut. Și să împlinească misiunea!

Capul i se umplu însă de zgomot, ca un vînt venit din subteran.

Numai de-ar reuși Leia să dezactiveze scutul deflector și să distrugă Steaua Morții — acum, cît ei trei erau aici. Cît timp nu se întîmpla nimic altceva. Căci, cu cît se apropia mai mult de Împărat, cu atît mai multe aveau să se întîmple — de asta se temea Luke. O furtună neagră bîntuia în interiorul lui. Dorea să-l ucidă pe Împărat, dar apoi? Să-l înfrunte pe Vader? Ce-avea să facă tatăl lui? Și ce se întîmpla dacă mai întîi trebuia să-l înfrunte pe tatălui lui și — dacă îl distrugea. Gîndul era în același timp respingător și apăsător. Să-l distrugă pe Vader — și apoi? Pentru prima oară, tînrul Jedi avu viziunea grotescă a unui Luke care stătea pe cadavrul tatălui său, acapara toată puterea tatălui său și ședea la dreapta Împăratului.

Închise ochii în fața acestui gînd, iar pe frunte i se iviră broboane de sudoare rece, ca și cum rnîna morții ar fi trecut peste el, lăsîndu-și urmele.

Ușa ascensorului se deschise. Luke și Vader ieșiră și se îndreptară singuri spre sala tronului, de-a curmezișul antecamerei neluminate, pe cele cîteva scări în sus, oprindu-se în fața tronului: tată și fiu, umăr lângă umăr, amîndoi îmbrăcați în negru, unul mascat, celălalt nu — expus privirii maligne a Împăratului.

Vader îngenunche în fața stăpînului său. Împăratul îi făcu însă semn să se ridice; Lordul Întunecat se supuse dorinței stăpînului său.

— Bine ai venit, tinere Skywalker, zîmbi cu bunăvoință Cel Rău. Te așteptam.

Luke privea neabătut spre silueta cocoșată, acoperită a Împăratului. Privea sfidător. Zîmbetul Împăratului deveni și mai blînd, chiar patern. Se uită la cătușele lui Luke.

— Nu mai e nevoie de ele, adăugă el, — *noblesse oblige* — și făcu o mișcare ușoară cu degetele în direcția încheieturilor lui Luke.

Imediat cătușele lui Luke se desfăcură de la sine și căzură zăngănind pe jos.

Luke își privi mîinile — libere acum să se întindă spre gîtlejul Împăratului și să-l stranguleze într-o

clipă.

Dar Împăratul avea un aer blînd. Nu-l eliberase el oare pe Luke chiar acum? Dar era și viclean, Luke știa asta. Nu te lăsa înșelat de aparențe, îi spusese Ben. Împăratul nu era înarmat. Mai putea încă lovi. Dar nu era oare agresiunea parte din forța întunecată? Nu era oare tocmai ceea ce trebuia să evite cel mai mult? Exista oare posibilitatea să folosești în mod judicios forța întunericului, iar apoi să te debarasezi de ea? Își privi mîinile libere... ar fi putut să termine chiar atunci — ar putea oare? Avea acum deplină libertate să aleagă ce are de făcut; dar nu putea alege. Alegerea, această sabie cu două tășuri. Putea să-l ucidă pe Împărat, putea la fel de bine să cedeze argumentelor acestuia. Putea să-l ucidă pe Vader... și putea să devină el însuși Vader. Din nou acest gînd, care rîdea la el ca un clown, pînă ce îl împinse în cel mai întunecat colț al minții sale.

Împăratul ședea în fața lui, zîmbind. Momentul era plin de posibilități.

Momentul acela trecuse. El nu întreprinse nimic.

— Spune-mi, tinere Skywalker, reluă Împăratul cînd văzu că în Luke se dădea o luptă, spune-mi cine s-a ocupat pînă acum de pregătirea ta?

Zîmbetul era subțire, gura deschisă, goală. Luke rămase tăcut. Nu voia să spună nimic

— O, știu, mai întîi a fost Obi-Wan Kenobi, continuă conducătorul cel rău, frecîndu-și degetele ca și cum ar fi încercat să-și amintească, apoi oprindu-se, își lungi buzele într-un rînjet.

Firește, cunoștea talentul lui Obi-Wan Kenobi cînd era vorba să pregătească un Jedi. Făcu un semn politicos cu capul în direcția lui Vader, indicîndu-l pe cel ce fusese cel mai strălucit elev al acestuia.

Vader rămase neclintit și nu răspunse în nici un fel.

Luke se încorda tot de furie, auzind felul în care Împăratul îl defăima pe Ben — deși intenția acestuia era să-l laude. Și se enervă și mai tare știind că Împăratul avea dreptate. Încercă să-și stăpînească însă supărarea, căci nu voia să-i facă acestui dictator pe plac.

Palpatine observă prin ce stări trece Luke și în sinea lui era bucuros.

— Așa că, la începutul pregătirii tale, ai pășit, pare-se, pe urmele tatălui tău. Din păcate însă Obi-Wan Kenobi a murit, din cîte știu; elevul său mai vîrstnic, aici de față, a avut grijă de asta — din nou făcu un gest spre Vader. Așa că spune-mi, tinere Skywalker, cu cine ți-ai continuat pregătirea?

Din nou zîmbetul acela, ca un cuțit. Luke rămase tăcut, străduindu-se să-și păstreze cumpătul.

Degetele Împăratului băteau darabana pe brațul tronului.

— Mai era cineva..., își aminti el... Yoda. Un bătrîn Maestru al Ordinului Cavalerilor Jedi... Ah, văd după chipul tău că am atins o coardă, o coardă sensibilă se pare. Așadar, Yoda.

Luke se înroși de furie împotriva sa de data aceasta, pentru că dăduse atîtea lucruri în vileag, fără să vrea, fără să-și dea seama. Supărare și nesiguranță. Se strădui să fie calm — să vadă tot, să nu arate nimic; doar să fie.

— Acest Yoda, medită Împăratul, mai trăiește încă?

Luke își concentră atenția asupra golului de dincolo de fereastra din spatele scaunului Împăratului. Vidul adînc, unde nu exista nimic. Nimic. Își umplu mintea cu acest nimic negru. Opac, cu excepția rarelor licăriri ale stelelor care străluceau.

— A, strigă Palpatine. Nu mai trăiește. Foarte bine, tinere Skywalker, era cît pe aci să-mi ascunzi asta. Dar n-ai reușit. Și nu vei reuși. Cele mai adînci simțiri ale tale sînt vizibile pentru mine. Sufletul tău, dezbărat de toate. Aceasta e prima lecție pe care ți-o dau.

De bucurie, strălucea.

Luke se pierdu cu firea — doar o clipă. Căci chiar în acea clipă de slăbiciune află puterea. Așa îl învățaseră Ben și Yoda: cînd ești atacat, lasă-te să cazi. Lasă-l pe dușman să-și reverse puterile ca un vînt care calcă iarba. După un timp, el se va fi risipit, iar tu vei fi tot în picioare.

Împăratul urmări chipul lui Luke cu viclenie.

— Sînt sigur că Yoda te-a învățat să folosești Forța cu multă pricepere.

Împunsătura își atinse ținta — chipul lui Luke se înroși, mușchii se încordară.

Îl văzu pe Împărat lingîndu-și de mulțumire buzele. Lingîndu-și buzele și rîzînd din fundul gîtlejului, din fundul sufletului.

Luke rămase în cumpănă, căci mai văzu ceva ce nu mai văzuse înainte la Împărat: teama.

Luke văzu teama Împăratului — teama de Luke. Teamă de puterea lui Luke, teamă că această putere s-ar putea îndrepta împotriva lui — a Împăratului — în același fel în care Vader o întorsese împotriva lui Obi-Wan Kenobi. Luke văzu această spaimă și atunci știu că sorții se mai schimbaseră puțin. Îl văzuse pe Împărat pînă în străfundurile sale.

Simțindu-se dintr-o dată absolut sigur, Luke rămase drept în picioare, uitîndu-se țintă la chipul acoperit al stăpînului malefic. Timp de cîteva clipe, Palpatine nu spuse nimic, înfruntînd privirea tînarului Jedi, cîntărindu-i puterile și slăbiciunile. În cele din urmă se lăsă pe spate, mulțumit de această primă confruntare.

— De abia aștept să-ți închei pregătirea, tinere Skywalker. Într-o bună zi o să-mi spui *mie* Magistre. Pentru întîia oară, Luke se simți suficient de sigur de sine pentru a vorbi.

— Greșești într-un mod grosolan. Pe mine nu ai să mă convertești așa cum l-ai convertit pe tatăl meu.

— Nu, tânărul meu Jedi, se aplecă Împăratul înainte, hohotind, nu, vei descoperi destul de repede că *tu* ești cel care greșește... în mai multe privințe.

Dintr-o dată, Palpatine se ridică, coborî de pe tron, se duse foarte aproape de Luke și privi veninos în ochii băiatului. În sfârșit, Luke vedea întreaga față ascunsă de glugă: ochii, căzuți în orbite ca niște morminte, carnea putrezită de sub piele; rînjetul unui mort; răsuflarea viciată.

Vader întinse o mînă înmănușată spre Împărat, ținînd în ea sabia lui Luke. Împăratul o apucă încet, cu bucurie, apoi merse cu ea spre geamul circular. Steaua Morții se rotise încetișor și, în locul ei, la marginea ferestrei apăruse Luna.

Palpatine privi spre Endor, apoi spre sabia din mîna lui.

— A, da, arma unui Jedi. Foarte asemănătoare cu cea a tatălui tău! se uită direct la Luke. Te-ai convins pînă acum că tatăl tău nu poate fi atras de cealaltă parte. Și tu vei fi de partea noastră.

— Niciodată, mai curînd aș muri, iar tu o dată cu mine.

Luke era sigur de asta acum. Își permitea chiar să se laude cu asta.

Împăratul rîse. Un rîs răutăcios.

— Probabil că te referi la atacul iminent al flotei rebelilor.

Luke avu un moment de îndoială, apoi se liniști. Împăratul continuă:

— Te asigur că aici sîntem bine protejați de prietenii tăi.

Vader se îndreptă spre Împărat, se postă alături de el, uitîndu-se la Luke. Luke simți tot mai tare nevoia să fie crud:

— Exagerata voastră încredere este și sălbiciunea voastră, îi provocă el.

— Iar încrederea în prieteni e slăbiciunea ta.

Împăratul începu să zîmbească, apoi colțurile gurii i se lăsară în jos, vocea îi deveni mînioasă:

— Tot ce-a ajuns pînă la voi a ajuns potrivit planului *meu*. Prietenii tăi de acolo, de pe Luna Endor — au căzut în cursă. Și tot așa și flota rebelă!

Chipul lui Luke se schimonosi. Împăratul văzu asta și începu să braveze cu adevărat.

— Eu am fost cel care am permis Alianței să știe locul unde se află generatorul scutului. E foarte bine apărat împotriva micii bande vrednice de milă — o legiune întreagă de soldați îi așteaptă pe prietenii tăi acolo.

Ochii lui Luke săriră de la Împărat la Vader și, în final, la sabia din mîna împăratului. Cugetul îi tremura de atîtea alternative, dintr-o dată pierdea iarăși controlul lucrurilor. Nu se mai putea baza pe nimic decît pe sine însuși. Dar pe sine se stăpîni cu o mînă forte. Împăratul continua să turuie.

— Mă tem că scutul deflector va fi în funcție cînd flota voastră are să sosească. Iar acesta nu e decît începutul surprizelor mele. Dar, înțelegeți, n-aș vrea să-ți stric plăcerea.

Situația degenera, rapid din punctul de vedere al lui Luke. Înfrîngere după înfrîngere se îngrămădea pe capul lui. Cît putea oare suporta? Și ce surprize îl mai așteptau? Se părea că nu există sfîrșit al acțiunilor pe care Palpatine era în stare să le întreprindă împotriva galaxiei. Încet, infinit de încet, Luke își ridică mîna în direcția sabiei.

Împăratul continuă:

— De aici, tinere Skywalker, vei asista la distrugerea finală a Alianței — și la sfîrșitul măruntei voastre Rebeliuni!

Luke suferea chinuri grele. Își ridică mîna în continuare. Realiză că atît Palpatine cît și Vader îl urmăreau. Lăsa mîna în jos, reduce nivelul mîniei, încercă să-și recapete calmul, să-și găsească echilibrul pentru a vedea ce era de făcut.

Împăratul zîmbi. Un zîmbet uscat, subțire. Îi oferi sabia.

— Pe asta o vrei, nu-i așa? Ura crește în tine chiar acum. Foarte bine. Ia-ți arma ta de Jedi. Folosește-o. În ce mă privește, nu sînt înarmat. Doboară-mă cu ea. Lasa-te pradă mîniei. Cu fiecare clipă care trece te pui tot mai mult în slujba mea.

Rîsul său aspru răsună amplificat de pereți ca vîntul din pustiu. Vader continua să-l privească pe Luke. Luke încerca să-și ascundă disperarea.

— Nu, niciodată.

Se gîndi cu disperare la Ben, la Yoda. Acum erau și ei o parte a Forței, o parte a energiei din care era formată. Era oare posibil ca ei să deformeze prin prezența lor viziunile Împăratului? Nimeni nu era infailibil, îi spuse Ben — sigur că Împăratul nu putea să vadă chiar totul, nu putea să știe viitorul fiecăruia, nu putea controla orice realitate pentru a face față lăcomiei sale. "*Ben*", gîndi Luke, "*dacă am avut vreodată nevoie de sfatul tău, acum e momentul. Unde îl pot afla, pentru ca el să-mi arate calea cea bună?*"

Ca și cum ar fi vrut să-i răspundă, Împăratul se uită chiorîș și puse sabia jos pe scaunul de lîngă mîna lui Luke.

— E de neevitat, spuse Împăratul calm. Acesta ți-e destinul. Tu, ca și tatăl tău, ești acum... al meu.

Luke nu se simțise niciodată atât de pierdut.

Han, Chewie, Leia și o duzină de membrii ai comandoului înaintau prin labirintul coridoarelor spre locul țintei, pe harta lor X-urată, era marcată încăperea generatorului. Lumini galbene aruncau umbre lungi în intersecții. După primele trei cotituri, totul rămăsese liniștit, nu veneau nici muncitori, nici paznici.

La cea de-a patra intersecție, stăteau la pîndă șase soldați imperiali.

Nu exista altă cale, porțiunea trebuia traversată. Han și Leia se uitară unul la altul și dădură din umeri, nu aveau încotro, trebuiau să lupte.

Năvăliră în coridor cu pistoalele trase. Gardienii, așteptîndu-se parcă la acest atac, se lăsară imediat pe burtă și începură să tragă. Urmă un baraj de descărcări laser, ce ricoșau din plafon în pardoseală. Doi soldați fură loviți pe loc. Un al treilea își pierdu arma, se ghemui în spatele consolei unui frigider, nu avea ce să mai facă decît să stea acolo chircit.

Alți doi rămaseră ascunși în spatele ușii unei ieșiri de incendiu și împiedicau orice tentativă de a trece de această ușă. Gardienii erau practic inatacabili în spatele scutului unde se aflau — dar, tot *practic*, asta nu avea nici o semnificație pentru un wookiee.

Chewbacca se năpusti asupra ușii, dislocînd-o și sfărîmînd-o în capul celor doi soldați. Aceștia căzură zdrobiți.

Leia îl ucise pe cel de-al treilea gardian în timp ce se pregătea să tragă o rafală asupra lui Chewie. Soldatul care stătuse sub frigider, țîșni dintr-o dată, căutînd să aducă ajutoare. Han o luă pe urma lui cu pași lungi și-l puse jos cu o lovitură. Era terminat.

Cei rămași se cercetară din cap pînă în picioare, căutînd să vadă dacă erau întregi. Nu fusese rău, dar făcuseră cam mult zgomot. De-acum trebuiau să se grăbească, înainte de-a se porni alarma generală. Centrul de putere care controla generatorul scutului era pe aproape. Și altă șansă nu mai aveau.

Flota rebelă ieși din hiperspațiu cu un bubuit asurzitor. Încadrate de serpentine de lumină strălucitoare, apăreau rînd pe rînd escadrilele pregătite să pornească spre Steaua Morții și Luna care se zăreau deja plutind în spațiu. Curînd, întreaga flotă se îndrepta spre țintă în frunte cu *Șoimul Mileniului*.

Lando era îngrijorat din momentul în care ieșiseră din hiperspațiu. Verifică ecranul, inversă polaritățile, testă computerul.

Copilotul era și el nedumerit.

— Zhvg ahzi gngnohzh. Dzhy lyhz!

— Dar cum e posibil? întrebă Lando. Trebuie să avem totuși niște date despre scut, că e sus, că e jos. Cine conduce pe cine în acest iad?

Nien Numb arătă cu degetul spre tabloul de bord și dădu din cap:

— Dzhmbd.

— Blocat? Cum să ne blocăm cînd ei nu știu că venim?

Se strîmbă spre Steaua Morții care se apropia vertiginos în timp ce implicațiile propriilor sale cuvinte începeau să i se limpezească. Se vede că nu era un atac surpriză. Era o plasă de păianjen. Își conectă aparatul de emisie recepție.

— Opreți atacul! Scutul nu a fost neutralizat!

Din căști răsună vocea Liderului Roșu:

— Ești sigur? Eu nu am afișaj!

— Întoarceți! comandă Lando. Toate navele să întoarcă!

Viră tare spre stînga, cu luptătorii din escadrila roșie pe urmele lui.

Unii nu izbutiră. Cîteva interceptoare cu aripi X se ciocniră de scutul invizibil, pierdură controlul și explodară pe suprafața scutului. Nici unul din cei care scăpară nu se opri să arunce vreo privire înapoi.

Pe puntea crucișătorului spațial alarmele sunau, se aprinseră luminile și urlau sirenele în timp ce nava aceea mamut își schimbă momentul încercînd să-și modifice cursul și să evite coliziunea cu scutul. Ofițerii alergară de la stațiile de luptă la panourile de comandă, în jur, navele flotei puteau fi văzute prin hublouri virînd în nenumărate direcții, unele încetinind, altele accelerînd.

Amiralul Ackbar vorbi ferm, dar liniștit în microfon:

— Treceți la acțiunea de evitare. Grupul Verde se îndreaptă spre sectorul de rezervă. Grupul Albastru spre MG7.

Un controlor strigă peste punte în direcția lui Ackbar.

— Amirate, am detectat nave inamice în sectoarele RT-23 și PB4.

Ecranul central se animă dintr-o dată. Steaua Morții și în spatele ei Endor, luna verde, nu mai pluteau izolate în spațiu; o flotă imperială se ivise zburînd în formație perfectă din spatele lui Endor,

venind în două coloane desfășurate care aveau să prindă flota rebelilor din ambele părți, precum cleștii unui scorpion mortal.

Iar scutul bara calea navelor rebele în față. Nu mai aveau încotro s-o apuce.

Ackbar vorbi acum disperat în aparat.

— E o capcană. Pregătiți-vă de atac.

Vocea unui pilot anonim răspunse prin radio.

— Vânătorii, pe recepție! Pornim!

Atacul începu. Lupta se declanșase.

Navele de vânătoare TIE — care erau mult mai rapide decât greoaiele crucișătoare imperiale — au fost primele care au luat contact cu invadatorii rebeli. Urmă o încăierare generală și curînd cerul negru ardea de lumina rubinie a exploziilor.

Un aghiotant se apropie de Ackbar.

— Am crescut puterea scutului din față, amirale.

— Bine. Dublați puterea la bateria principală și...

Deodată crucișătorul spațial fu clătinat de exploziile nucleare de undeva de afară.

— Aripă de Aur a fost grav avariata! strigă un alt ofițer alergînd pe punte.

— Acoperiți-i! ordonă Ackbar. Trebuie să cîștigăm timp! Vorbea din nou în microfon cînd o nouă detonație cutremură fregata: Toate navele rămîn pe poziție. Așteptați ordinul meu de întoarcere!

Dar pentru Lando și escadrilele lui ordinul venea prea tîrziu. Erau în poziții mult prea înaintate și se îndreptau direct spre flota imperială.

Wedge Antilles, vechiul comandant al lui Luke, conducea grupul de interceptoare X care însoțeau *Șoimul*. În timp ce se apropiau de apărătorii imperiali, vocea lui răsună în aparat, calmă, experimentată:

— Fixați aripile în poziție de atac.

Interceptoarele își desfăcură aripile ca niște libelule, echilibrîndu-se pentru a le spori manevrabilitatea și puterea.

— Raportați, spuse Lando.

— Liderul Roșu, pe recepție, la post, răspunse Wedge.

— Liderul Verde, la post.

— Liderul Albastru, la post.

— Liderul Cenușiu...

Această transmisie fu întreruptă de o deflagrație pirotehnică în urma căreia interceptorul cenușiu fu complet dezintegrat.

— Sosec, amenință Wedge.

— Accelerați pînă la viteza de atac, ordonă Lando. Să-i facem să-și concentreze cît mai mult focul asupra noastră, pentru a le da timp crucișătoarelor noastre.

— Înțeles, răspunse Wedge. Ne deplasăm spre punctul 3 de-a lungul axei.

— Au apărut doi la douăzeci de grade — interveni cineva.

— Îi văd, spuse Wedge. Tăiați-o spre stînga. Eu mă ocup de conducător.

— Atenție, Wedge, trei de sus.

— Da, am...

— Sînt pe ei, Roșule.

— Sînt prea mulți...

— Ai luat foc, în spate...

— Roșu Patru, atenție.

— Sînt lovit!

Interceptorul se lovi aruncînd scînteii, lipsit de putere, pierzîndu-se în neant.

— Vezi că ai luat unul! strigă Roșu Șase la Wedge.

— La mine e negativ, unde e?

— Roșu Șase, o escadrilă a trecut prin...

— Se îndrepta spre fregata de prim ajutor. După ei!

— Porniți, încuviință Lando. Am plecat și eu. Sînt vreo patru ținte la trei cinci. Acoperiți-mă!

— Sînt pe urmele tale. Roșu Doi, Roșu Trei, intrați...

— Țineți-vă tare, acolo în spate.

— Grupul Albastru, strîngeți rîndurile.

— Bine ochit, Roșu Doi.

— Nu-i rău, comentă Lando. De ceilalți trei mă ocup eu...

Calrissian făcu un tur complet cu *Șoimul* în timp ce echipa lui trăgea de jos în interceptoarele imperiale. De două ori lovire din plin, a treia oară atinseră doar un interceptor TIE care intra în derivă și se ciocni de un aparat din propria escadrilă. Cerul era pur și simplu acoperit de ele, dar *Șoimul* era cel puțin pe jumătate mai rapid decât orice alt aparat aflat în zbor.

În cîteva secunde cîmpul de luptă deveni de un roșu difuz, împănat cu nori de fum, mingi de foc, cascade de scînteii, deșeuri ce se-nvîrteau în spațiu, uruitul imploziilor, fulgere de lumină, aparatură dezmembrată, trupuri congelate instantaneu prin contactul cu spațiul interstelar, izvoare de întuneric, furtuni electronice.

Era un spectacol sălbatic și impresionant. Și era abia începutul.

Nien Numb scoase un sunet gutural.

— Ai dreptate, pufni Lando. Nu atacă decît cu navele de vînătoare. Oare distrugătoarele spațiale ce așteaptă?

Se părea că Împăratul încerca să-i facă pe rebeli să se păcălească singuri.

— Dzhny zhng, avertiză copilotul în momentul în care altă escadrilă de interceptoare se năpustea asupra lor de sus.

— I-am văzut. Acum sîntem la mijloc, comentă Lando. Mai aruncă o privire spre Endor care plutea pașnic în noapte: Haide, bătrîne Han, doar n-o să mă lași baltă tocmai acum.

Han apăsă butonul dispozitivului de la încheietura mîinii și își acoperi capul: ușa blindată de la camera principală de comandă sări în aer. Plutonul rebelilor năvăli prin gaura ce se căska.

Soldații dinăuntru păreau a fi luați total prin surprindere. Cîțiva fuseseră răniți de explozie, ceilalți se holbau speriați la rebelii care îi amenințau cu armele. Han preluase conducerea, Leia era chiar în urma lui, Chewie le acoperea spatele.

Adunară tot personalul într-un colț al buncărului; trei membri ai comandoului rămaseră să-i păzească, trei supravegheau ieșirile, în timp ce restul începu să repartizeze explozibilul.

Leia studia unul din ecranele tabloului de comandă.

— Să ne grăbim, Han. Uite, flota a fost atacată.

Solo aruncă o privire spre ecran.

— Fir' ar să fie! Cît timp scutul e ridicat, o să-i pună la zid.

— Așa e, răsună o voce din fundul camerei. Așa se va-ntîmpla și cu *voi*.

Han și Leia se întoarseră pe călcîie pentru a descoperi mulțimea de arme imperiale ațintite asupra lor; o întreagă trupa fusese ascunsă în compartimentul din perete al buncărului. Acum, într-o clipă, rebelii fură înconjurați — nu aveau încotro să fugă și soseau mult prea mulți soldați imperiali pentru a le opune rezistență. Erau complet încercuiți.

Prin ușă pătruseră acum niște soldați ai trupelor de asalt care îi dezarmară cu brutalitate pe rebeli.

Han, Chewie, Leia schimbară priviri neajutorate, deznădăjduite. Fusese ultima șansă a Rebeliunii. Și ei dăduseră greș.

La oarecare distanță de zona principală de luptă, înconjurată de navele ce constituiau flota imperială, se afla nava amiral, superdistrugătorul spațial. Amiralul Piett urmărea de pe punte printr-un imens hublou desfășurarea luptei — plin de curiozitate, ca și cum ar fi urmărit o demonstrație complicată sau vreun spectacol.

În spatele lui stăteau doi căpitani, păstrînd o tăcere respectuoasă, așteptînd să execute ordinele Împăratului.

— Opriți flota aici! ordonă Piett.

Primul căpitan se grăbi să transmită ordinele necesare. Celălalt făcu un pas înainte spre hublou, alăturîndu-se amiralului:

— Nu atacăm?

— Am ordin de la Împărat, zîmbi Piett răutăcios. Are planuri speciale în legătură cu gunoiul ăsta care își zice Rebeliune! Sublinie cuvîntul "special" printr-o pauză lungă, pentru a-i da timp căpitanului să savureze vorbele sale: Trebuie doar să avem grijă să nu ne scape.

Împăratul, Lordul Vader și Luke urmăreau bătălia spațială dintr-un loc sigur și liniștit: sala tronului de pe Steaua Morții.

Era o scenă de coșmar. Explozii tăcute, cristaline. Înconjurată de o aură verde, violeta sau roșie. O încăierare sălbatică. Profile de oțel topit, alunecînd cu grație prin spațiu, cioburi de țurțuri întunecați ce ar fi putut fi sînge.

Luke privea îngrozit cum navele rebele se izbeau de scutul deflector nevăzut și explodau într-o vîlvătaie nemaipomenită.

Vader îl urmărea pe Luke. Băiatul său era plin de forță, mai puternic decît își închipuise. Și încă flexibil. Încă nu era complet pierdut: nici de partea laturii bolnave și slabe a Forței care trebuia să

cerșească pentru orice avea nevoie, nici de partea împăratului, care pe bună dreptate se temea de Luke.

Mai avea încă timp să-l cîştige pe Luke de partea lui — să-l recîştige. Să i se alăture în întunecata măreție. Să conducă galaxia împreună. Nu era nevoie decît de răbdare și de puțină putere vrăjitoarească pentru a-i arăta băiatului rafinatele satisfacții ce ți le oferă calea întunecată și a-l smulge din gheara înspăimîntată a Împăratului.

Vader știa că Luke văzuse și el spaima Împăratului. Era un băiat deștept, tînărul Luke, își zîmbi Vader în barbă. La urma urmei, era fiul tatălui său.

Împăratul întrerupse meditația lui Vader chicotind și adresîndu-se de fapt lui Luke.

— După cum vezi, tinere ucenic, scutul deflector e în continuare la locul lui — prietenii tăi au dat greș. Iar acum — își ridică mîna subțire deasupra capului pentru a sublinia momentul — vei fi martorul puterii de care dispune această bază de luptă complet echipată și în stare de funcționare.

Se duse spre microfon și vorbi în șoaptă, cu un glas onctuos, ca și cum s-ar fi adresat urnei iubite:

— Vă ordon, foc, comandante.

Tulburat, bănuind ce avea să urmeze, Luke privi afară, peste suprafața Stelei Morții spre sectorul unde se desfășura lupta, și mai departe, spre grosul flotei rebele.

Jos, în adîncuriile Stelei Morții, comandantul Jerjerrod dădu un ordin. Avea sentimente amestecate față de acest ordin, fiindcă el însemna distrugerea finală a rebelilor — ceea ce însemna sfîrșitul stării de război, pe eare Jerjerrod o îndrăgea mai mult decît orice. Dar, în afară de război, Jerjerrod iubea anihilarea totală; așa încît, deși umbrit de regrete, ordinul nu era defel neplăcut.

Urmînd instrucțiunile lui Jerjerrod, un controlor apăsă un buton care puse în funcțiune un panou elipitor. Doi soldați imperiali mascați apăsară o serie de butoane. Un fascicul gros de lumină porni să pulseze dintr-un tun înalt, bine pilotat. Pe suprafața exterioară a Stelei Morții începu să strălucească un uriaș reflector parabolic laser.

Luke urmărea îngrozit, neputincios cum uriașul fascicul laser ce radia din vîrfurile Stelei Morții atinse — doar pentru o clipă — unul din crucișătoarele spațiale ale rebelilor prins într-o luptă aprigă. Iar în clipa următoare, crucișătorul se evaporase. Se făcuse praf și pulbere. Se dezintegrase în particulele sale elementare într-o singură clipită.

Cuprins de neagră disperare; azvîrlit într-un gol imens ce-i devora inima, doar ochii lui Luke mai străluceau — pentru că văzu din nou sabia de lumină, care se afla la îndemînă, pe tron. Iar în acel moment de groază și teroare, latura întunecată era foarte puternică în el.

VIII

Amiralul Ackbar rămase pe punte, uluit, nevenindu-i să-și creadă ochilor: acolo unde cu o clipă în urmă se aflase crucișătorul spațial *Libertatea*, angajat într-o luptă aprigă, cu bătaie lungă, acum nu mai era nimic. Doar spațiul gol în care plutea o pulbere fină ce sclipea la lumina exploziilor din jur. Ackbar privea fără să rostească un cuvînt.

În jurul lui, confuzia era generală. Controlorii, agitați, încercau încă să contacteze crucișătorul *Libertatea*, în timp ce căpitani flotei alergau încolo și încoace, strigînd, dînd indicații, contrazicîndu-se.

Un aghiotant îi întinse lui Ackbar aparatul de emisie-recepție. Se auzi vocea generalului Calrissian:

— Către Baza Unu, aici Liderul de Aur. Lovitura a venit de la *Steaua Morții*! Repet: *Steaua Morții* e în stare de funcțiune.

— Am văzut, răspunse Ackbar obosit. Către toate navele: Pregătiți retragerea.

— Eu n-am de gînd să renunț și s-o iau la fugă! strigă Lando.

Făcuse cale lungă pînă să ajungă la acest punct al jocului.

— Nu avem încotro, generale Calrissian. Crucișătoarele noastre nu pot respinge o forță de asemenea magnitudine!

— Altă șansă n-o să mai avem, amirale. Han tot o să coboare scutul ăla — trebuie să-i mai lăsăm puțin timp. Ne îndreptăm acum cu toată forța asupra distrugătoarelor.

Ackbar privi în jur. O lovitură puternică de artilerie atinse nava, aruncînd o lumină scurtă, palidă asupra ferestrei. Calrissian avea dreptate: altă șansă nu va mai exista. Acum ori niciodată.

Se întoarse spre primul său căpitan:

— Dați ordin ca flota să înainteze.

— Da, domnule! Omul se opri o clipă. Dar nu prea avem șanse împotriva distrugătoarelor spațiale. Sînt mai bine dotate cu armament și au un blindaj de nepătruns.

— Știu, spuse Ackbar moale.

Căpitanul plecă. Se apropie un aghiotant.

— Navele din față au luat contactul cu flota imperială, domnule.
— Concentrați tirul asupra generatoarelor de putere. Dacă le scoatem din funcțiune scuturile, interceptoarele noastre ar mai avea o șansă împotriva lor.
Nava fu zgâlțuită de o nouă explozie — un fulger laser globoidal lovise unul din girostabilizatori.
— Întăriți scuturile auxiliare, țipă cineva.
Lupta spori cu câteva grade în intensitate.

Privind de la fereastra sălii tronului, se vedea cum flota rebelilor era decimată fără zgomot, într-un vid spațial, în timp ce înăuntru nu se auzea decât chicotitul răutăcios al Împăratului. Luke se prăbușea tot mai adânc în disperare pe măsură ce fascicolul laser de pe Steaua Morții incinera navă după navă.

— Flota voastră e pierdută, sîsii Împăratul — iar prietenii tăi de pe Luna Endor nu vor supraviețui nici ei.

Apăsă pe butonul unui transmițător montat într-unul din brațele tronului și vorbi fără să-și ascundă mulțumirea:

— Comandante Jerjerrod, dacă se întâmplă cumva ca rebelii să arunce totuși în aer generatorul scutului, vei îndrepta această armă spre Luna Endor și o vei distruge.

— Am înțeles, Înălțimea Voastră, se auzi vocea lui Jerjerrod în receptor, dar avem mai multe batalioane spațiale pe...

— O veți distruge!

Șoapta Împăratului era mai apăsată decât un strigăt.

— Am înțeles, Înălțimea Voastră.

Palpatine se întoarse din nou spre Luke — cel dintîi tremura de încîntare, cel din urmă da furie.

— Nu există scăpare, tinere discipol. Alianța va muri — așa cum vor muri și prietenii tăi.

Chipul lui Luke era desfigurat, reflectînd starea lui sufletească. Vader îl urmărea cu atenție, la fel și Împăratul. Sabia începu să vibreze acolo unde se afla. Mîna tînărului Jedi tremura, buzele i se întinseseră într-un rînjit, strîngea din dinți.

— Bine. Îți simt supărarea, zîmbi Împăratul. Sînt lipsit de apărare — ia-ți arma. Doboară-mă cu toată ura de care ești capabil, iar călătoria ta în ținutul întunecat se va fi încheiat, rîse el nepotolit.

Luke nu mai fu capabil să reziste. O clipă sabia se zgîlții violent pe tron, apoi zbură în mîna lui, împinsă de Forță. Într-o clipă mîna tînărului o aprinse și cu o mișcare puternică o îndreptă spre capul Împăratului.

În acea clipă, lama sabiei lui Vader sclipi, parînd atacul lui Luke la cîțiva centimetri deasupra capului Împăratului. O puzderie de scînteii săriră care încotro, revărsîndu-se asupra chipului rînjit al lui Palpatine, scăldîndu-l într-o lumină infernală.

Luke sări înapoi și se întoarse, cu sabia ridicată, pentru a-l înfrunta pe tatăl său. Vader își întinse sabia înainte, pregătit pentru atac.

Împăratul oftă de plăcere și se așză pe tron, cu fața spre combatanți — singurul martor al acestei lupte crunte și triste.

Han, Leia și Chewbacca și restul comandoului fură scoși afară din buncăr de către învingătorii lor. Priveliștea ce-i întîmpină era complet diferită de felul în care le apăruse acea zonă. Luminișul era întesat acum de trupele imperiale: sute de soldați, în armuri albe sau negre — unii în poziție de repaus, alții urmărind scena din vîrfurile vehiculelor de teren bipede, alții sprijinindu-se de hiperbicicletele lor. Dacă în interiorul buncărului situația li se părise disperată, acum era și mai rea.

Han și Leia se întoarseră copleșiți unul spre celălalt.

Idealul pentru care luptaseră, la care visaseră era pierdut... pierdut. Dar chiar și așa, măcar erau împreună în acest scurt interval de timp ce le mai rămăsese. Se apropiară unul de altul, venind din direcții opuse ale pustiului singurătății afective: Han nu cunoscuse niciodată iubirea, atît de îndrăgostit fusese de sine însuși; Leia nu cunoscuse niciodată iubirea, atît de angrenată fusese în obligații sociale, atît de preocupată să îmbrățișeze întreaga umanitate. Iar undeva între infatuarea sa înghețată și feroarea ei fierbinte găsiseră un loc umbros unde se puteau adăposti, puteau crește și chiar trăi fericiți.

Dar și asta se terminase acum. Sfîrșitul părea a fi aproape. Erau atîtea de spus că nu găseau nici un cuvînt potrivit. În schimb se prinseră de mînă, vorbindu-și prin degete în aceste ultime minute de regăsire.

Chiar atunci pătrunseră în luminiș R2 și 3PO, piuind și sporovăind, senini și plini de voie bună. Împietriră locului în momentul în care văzură ce se întîmpla în luminiș... și văzînd toți acei ochi întorși asupra lor.

— O, doamne, scînci 3PO.

Într-o clipă el și R2 se întoarseră pe călcâie și o luară la goană înapoi în pădurea din care tocmai ieșiseră. Șase soldați se repeziră în urma lor.

Aceștia ajunseră tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi droizi dispărînd în spatele unui copac mare. Se năpustiră după ei și, înconjurînd copacul, îi găsiră pe R2 și 3PO așteptînd în liniște să fie săltați. Gardienii porniră spre ei. Dar se mișcară mult prea încet.

Cincisprezece ursuleți săriră cu repeziciune din crengile copacilor, doborîndu-i pe soldații imperiali cu bîte și pietre. La care Teebo, cocoțat în alt copac, ridică un corn la buze și suflă trei sunete lungi. Acesta era semnalul de atac pentru micuții ewok.

Năvăliră cu sulite din toate părțile în luminiș, aruncîndu-se cu furie împotriva puternicei armate imperiale. Urmă un haos total.

Soldații trăgeau cu pistoalele laser în făpturile acelea flocoase, ucigînd și rănind o mulțime din ele — pentru a fi năpădiți de alte sute în locul celor căzute. Cercetașii cu bicicletele încercau să-i alunge înapoi în pădure și erau azvîrlîți de pe biciclete cu o rafală de pietre azvîrlite din copaci.

În primele momente de confuzie, Chewie plonjă în desîș în timp de Leia și Han se aruncară în noroiul de sub bolțile ce flancau ușa buncărului. Exploziile din jur îi țintuiau locului, ușa buncărului era din nou închisă și ferecată.

Han formă din nou codul furat la panoul de comandă — dar de data aceasta ușa nu se deschise. Fusesse reprogramată imediat după ce fuseseră prinși.

— Terminalul nu mai lucrează, murmură el.

Leia se întinse după un pistol ce căzuse din mîna unui soldat doborît chiar în apropierea lor. Descărcările laser se abăteau din toate direcțiile pe deasupra capetelor lor.

— Avem nevoie de R2, strigă ea.

Han dădu din cap, își scoase aparatul de emisie, conectă frecvența la care răspundea micuțul droid și întinse mîna după arma la care Leia nu reușise să ajungă în timp ce bătălia din jurul lor continua.

R2 și 3PO se ghemuiseră în spatele unui buștean cînd R2 primi mesajul. Acesta scoase un fluierat strident și se repezi spre cîmpul de bătaie.

— R2, strigă 3PO, unde te duci? Așteaptă-mă!

Contrar firii sale, droidul auriu o rupse la fugă în urma prietenului său.

Cercetași pe biciclete treceau pe lîngă ei, goneau în jurul lor, trăgînd în micuții ewok care deveneau tot mai cruzi pe măsură ce blana le era tot mai pîrlită. Ursuleții se agățau de picioarele vehiculelor terestre, blocînd dispozitivele cu ajutorul lianelor, mecanisme cu bolovani sau rămurele pe care le vîrau cu forța înăuntru. Îi doborau pe soldații de pe biciclete întinzînd corzi de viță la nivelul gîtului. Aruncau cu pietre, săreau din copaci, își înfîgeau sulitele și își prindeau în plase inamicii. Erau pretutindeni.

O mulțime se ținea pe urmele lui Chewbacca pe care îl îndrăgiseră în mod cu totul deosebit. Devenise mascota lor, iar ei, micuții lui verișori de la țară. Așa că acum săreau unii în ajutorul celorlalți cu o ferocitate ieșită din comun. Chewie doboră soldați în dreapta și stînga, cuprins de o frenezie de nedescris, în clipa în care îi vedea făcînd vreun rău micuților săi prieteni. Iar micuții, la rîndul lor, formaseră grupe de sacrificiu ce-l urmăreau pe Chewbacca și se aruncau asupra oricărui soldat care reușea să-l ajungă pe Chewie.

Se dădea o bătălie ciudată, sălbatică.

R2 și 3PO își croiră în cele din urmă drum pînă la ușa buncărului. Han și Leia îi acopereau trăgînd cu armele pe care reușiseră să pună mîna în cele din urmă. R2 alergă iute spre terminal, își introduse brațul computerizat și începu verificarea. Încă înainte să fi ajuns la codurile meteorologice o explozie a unui bolid distruse intrarea și o dată cu ea brațul lui R2, aruncîndu-l pe jos.

Din cap începu să-i iasă fum gros, iar din garnituri se scurgea lichidul. Dintr-o dată fiecare compartiment se deschise, sîsîind din toate orificiile, și toate roțile se învîrteau — apoi se opri. 3PO se repezi la tovarășul său rănit, în timp ce Han examina terminalul buncărului.

— Poate reușesc să refac legăturile cu tasta asta, mormăi Solo.

Între timp, micuții ewok izbutiseră să înalțe de cealaltă parte a cîmpului un dispozitiv primitiv de catapultare. Cu ajutorul lui lansară un cataroi în direcția unuia dintre vehiculele de teren — mașina se zgîlțîi serios, dar nu se prăbuși. Se întoarse și porni spre catapultă trăgînd necontenit din aruncătorul de grenade laser. Ursuleții se împrăștiară care încotro. Cînd vehiculul ajunsese la o distanță de zece picioare, micuții ewok rețezară corzile ce țineau două buturugi uriașe care acum se prăvăliră asupra vehiculului imperial, oprindu-l definitiv.

Începea următoarea fază a asaltului. Micuții ewok, echipați cu niște zmee din piele de animal, începură să plonjeze cu sulitele asupra soldaților și să dea drumul la pietre peste ei. Teebo, care conducea atacul, fu lovit în aripă de o descărcare laser și se prăbuși lîngă o rădăcină noduroasă. Un vehicul de teren se îndrepta asupra lui gata să-l zdrobească, dar Wicket plonjă în direcția lui și îl smulse în ultima clipă pe Teebo din locul ce devenise cam nesigur. Fugind din calea vehiculului, Wicket se

ciocni însă de o bicicletă ce venea în mare viteză și cu toții se rostogoliră în frunzișul des.

Și distracția continuă tot așa mai departe.

Pierderile se înmulțeau.

Sus, deasupra lor, lucrurile nu stăteau altfel. Lupte pe viață și pe moarte, explozii ce izbucneau pe tot cerul, în timp ce fascicolul laser de pe Steaua Morții își continua metodic acțiunea de distrugere a navelor rebele.

Aflat la comanda *Șoimului Mileniului*, Lando pilota ca un apucat, de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole constituite din uriașele distrugătoare spațiale ale Imperiului.

Răcnea disperat în microfonul aparatului său de emisie recepție, încercînd să acopere zgomotul exploziilor neîntrerupte, să ia legătura cu Ackbar.

— Am spus *mai aproape*. Aproiați-vă cît puteți de tare și angajați distrugătoarele pe orizontală — în felul acesta Steaua Morții n-o să mai poată trage în noi fără să-și distrugă propriile nave!

— Dar nimeni n-a luptat în asemenea condiții, cu asemenea supernave ca distrugătoarele lor. Și crucișătoarele noastre nu se pot întîlni bot în bot! replică Ackbar.

Dar altă cale nu mai aveau.

— Bravo! Țipă Lando trecînd razant pe deasupra distrugătorului. Atunci o să inventăm noi un nou fel de luptă.

— Nu știm nimic despre tactica unor asemenea confruntări! protestă Ackbar.

— Știm la fel de mult ca și *ei*! contră Lando. Iar ei își vor închipui că știm mai mult.

Cînd jucai ultima mîină, cacialmaua era periculoasă; uneori însă, cînd toți banii tăi se aflau pe masă, nu aveai încotro, era unicul mod de-a cîștiga — iar Lando nu juca niciodată în ideea că ar putea pierde.

— La o distanță atît de mică n-o să rezistăm prea mult în lupta cu distrugătoarele, observa Ackbar care începuse deja să se resemneze.

— Vom rezista în schimb mai mult în lupta cu Steaua Morții și o să-i luăm și pe cîte unii din ei cu noi, strigă Lando.

În acea clipă simți o izbitură, iar unul din aruncătoarele lui frontale sări în aer. Lando puse *Șoimul* în vîrlă controlată și înconjură în poziție înclinată burta leviatanului imperial.

Nemaiavînd mare lucru de pierdut, Ackbar se hotărî să adopte strategia lui Calrissian. În următoarele minute, cîteva duzini de crucișătoare rebele se apropiaseră periculos de mult de distrugătoarele imperiale — iar coloșii începură să tragă unul în altul, cu niște tunuri aflate la distanțe de douăzeci de pași unul de altul în timp ce sute de interceptoare mititele zburau în jurul lor, strecurîndu-se printre fulgerele laser.

Luke și Vader se roteau în cerc, încet. Cu sabia ridicată mult deasupra capului, Luke își pregătea atacul din poziția clasică; Lordul Întunecat pășea întors într-o parte, conform figurii clasice. Pe neașteptate, Luke își coborî vîjiind sabia drept în jos, Vader pară, Luke fentă și atacă de jos. Vader ripostă și din forța impactului își conduse sabia direct spre gîtul lui Luke..., dar Luke se așteptase la aceasta și se dădu un pas înapoi. Primul schimb de lovituri se încheie fără răniri. Din nou se roteau în cerc.

Vader era impresionat de viteza lui Luke. Chiar mulțumit. Aproape că-i părea rău că nu putea încă să-l lase pe băiat să-l ucidă pe Împărat. Luke nu era încă pregătit pentru asemenea confruntare, în plan emoțional. Exista încă posibilitatea ca Luke să se întoarcă la prietenii lui dacă îl distrugea pe Împărat acum. Mai avea încă nevoie de o supraveghere asiduă — atît din partea lui Vader *cît și* a lui Palpatine — pentru a fi într-adevăr pregătit să-și asume locul în dreapta lui Vader și împreună să conducă galaxia.

Așa că Vader trebuia să-l mai călăuzească încă pe băiat, să-l oprească de-a face rău acolo unde nu trebuia, ori acolo unde trebuia dar la momentul potrivit.

Vader nu apucă însă să-și depene gîndurile pînă la capăt, căci Luke atacă din nou — și mai agresiv. Avansa făcînd o serie de fandări, ce se izbiră toate de sabia fosforescentă a lui Vader. Lordul Întunecat se retrăgea cîte un pas la fiecare lovitură, iar la un moment dat oscilă înainte de a-și îndrepta din nou lama strălucitoare — Luke însă o îndepărtă cu o lovitură, împingîndu-l din nou înapoi pe Vader. Pe moment Lordul se dezechilibra pe scări și căzu în genunchi.

Luke se afla deasupra lui, în capul scărilor, amețit de propria lui putere. Era în mîinile lui acum, știa asta. Vader putea fi învins. Putea să-i ia sabia, să-i ia și viața, să-i ia și locul alături de Împărat. Da, chiar și asta. Luke nu respinse gîndul, de data aceasta se jucă cu el. Se îmbăta cu aromele lui, îi simțea puterea gîdilîndu-i obraji. Îl înfierbînta atît de tare acest gînd, era atît de copleșii încît pe moment șterse orice alte considerații.

Puterea era de partea lui, opțiunea îi aparținea.

Apoi, se ivi alt gând, încet, subjugându-l ca un îndrăgostit pătimaș: putea să-l distrugă și pe Împărat. Să-i distrugă pe amândoi și să conducă el galaxia. Răzbunare și victorie.

Un moment greu pentru Luke. Amețitor. Dar nu se lăsă copleșit. Și nici nu dădu îndărăt.

Făcu un pas înainte.

Pentru prima oară în mintea lui Vader se insinua gândul că fiul său ar putea fi mai bun decât el. Era uluit de puterea pe care Luke o căpătase de la ultimul lor duel în Orașul Norilor. Ca să nu mai vorbim de viteza de reacție a băiatului, reglată parcă pe viteza gândului. Interveniseră circumstanțe neprevăzute. Neprevăzute și nedorite. Vader simți umilința furișându-se în el după prima reacție de surpriză și cea de a doua de spaimă. Iar apoi umilința se dădu la o parte pentru a face loc mîniei. Iar acum nu mai dorea altceva decât răzbunare.

Toate aceste stări sufletești se reflectară pe chipul tînărului Jedi care se înălța deasupra lui, ca un turn. Împăratul, care îi urmărea, văzu toate acestea și îl îndemnă pe Luke să se afunde în mocirla întunericii și mai tare:

— Folosește-ți sentimentele agresive, băiete! Da! Lasă ura să te cuprindă! Contopește-te cu ea, lasă-te în voia ei!

Luke șovăi o clipă — apoi realizează ce se întîmplă. Dintr-o dată mintea i se tulbură din nou. Ce voia? Ce avea de făcut? Clipa de exaltare, de neagră clarviziune trecu, lăsînd în urmă nehotărîrea, neputința. Sumbra trezire dintr-un flirt pătimaș.

Făcu un pas înapoi, își coborî sabia, se relaxă și încercă să alunge ura din el.

În acea clipă Vader atacă. Se aruncă cu sabia înainte, obligîndu-l pe Luke să respingă atacul. Își încrucișă sabia cu Luke, dar acesta se desprinsă și sări pe o estradă pentru a se pune în siguranță. Vader sări peste o balustradă aterizînd chiar lîngă platforma pe care se afla Luke.

— Nu vreau să mă bat cu tine, tată, spuse Luke.

— Nu e înțelept din partea ta să cobori garda, îl avertiză Vader.

Supărarea i se mai potolise acum — nu voia să cîștige dacă băiatul nu se lupta din răzputeri. Dar dacă a cîștiga înseamnă totuși să uciți un băiat care nu voia să lupte... atunci o va face și pe asta. Numai că voia ca Luke să fie conștient de consecințe. Voia ca el să știe că lupta asta nu era o joacă. Că înfrunta întunericii.

Luke însă auzea altceva.

— Gîndurile te trădează, tată. Simt binele din tine... conflictul. Nu ai fost în stare să mă uciți mai înainte — și nu ai să mă distrugi nici acum. De două ori — își aminti Luke — Vader avusese ocazia să-l ucidă, dar n-o făcuse: în înfruntarea de pe prima bază cu numele Steaua Morții și mai tîrziu în duelul de pe Bespin.

Se gîndi acum și la Leia — cum Vader o prinsese și pe ea în gheare, o și torturase..., dar n-o ucisese. Gîndul la chinurile ei îi strînse inima, dar se grăbi să-l împingă cît mai departe. Pentru el era limpede acum, deși se îndoie: în tatăl său mai exista încă binele.

Această acuzație avu darul să-l supere *cu adevărat* pe Vader. Putea tolera o mulțime de lucruri de la copilul acesta insolent, dar acum devenise insuportabil. Trebuia să-i dea băiatului o lecție pe care să n-o mai uite, ori să moară învățînd-o.

— Din nou subestimezi puterea întunericii...

Vader își azvîrli sabia sclipitoare — lama ei reteză suportii pe care stătea estrada unde se afla Luke, apoi se întoarse și zbură înapoi în mîna lui Vader. Luke se prăbuși o dată cu platforma, se rostogoli pe jos ajungînd sub dărîmături. Sub acoperișul platformei înclinate, în întunecimea de acolo nu mai putea fi văzut. Vader se apropie cu pași de pisică, încercînd să-l găsească pe băiat, nu voia să intre însă în umbra aceluia loc.

— Nu poți să te ascunzi la nesfîrșit, Luke.

— Va trebui să vii aici și să mă scoți, răspunse glasul băiatului.

— N-am de gînd să-ți acord acest avantaj.

Vader avea sentimente tot mai ambigue în acest conflict, puritatea răului fusese compromisă. Băiatul era într-adevăr deștept — Vader știa că trebuie să procedeze cu maximă prudență.

— Nu doresc nici un fel de avantaj, tată. N-am să mă lupt cu tine. Uite... ia arma mea.

Luke știa prea bine că acesta ar putea fi sfîrșitul, dar nu-i mai păsa. Nu avea de gînd să folosească forța întunericii ca să combată întunericii. Poate că, la urma urmei, tot Leia era cea care avea să continue lupta, fără el. Poate că ea știa o cale pe care el n-o știa; poate că ea va afla soluția. Pentru că, acum, el nu vedea decât două posibilități: una ducea spre întuneric, iar cu cealaltă nu mai avea șanse.

Luke puse sabia jos și-o împinse de-a rostogolul spre Vader. Se opri undeva la jumătatea distanței dintre ei. Lordul Întunecat întinse mîna — sabia lui Luke îi sări în mînă. El o prinse la brîu și, copleșit de nesiguranță, pătrunse în umbra platformei prăbușite.

Luke continua să-i transmită simțăminte sale, curenți potrivnici ce-i șubrezeau siguranța de sine. Remușcare, regrete, abandon, durere. Dar, într-un fel, nu îl priveau nemijlocit pe Vader. Ci pe alții,

duceau spre... Endor. A, da, asta era — Luna Sanctuar, unde prietenii lui aveau să moară curînd. Luke va trebui să învețe: prietenia era cu totul altceva de partea întunecată. Un lucru cu totul deosebit.

— Dăruiește-te laturii întunecate, Luke, îl îndemnă el. E singurul mod de a-ți salva prietenii. Da, gîndurile te trădează, fiule. Sentimentele tale față de ei sînt puternice, mai ales față...

Vader se opri. Simți ceva.

Luke se retrase mai mult în umbră. Încerca să se ascundă, dar nu era chip să ascundă ce era în mintea lui — Leia care suferea. Chinul ei striga acum după el, iar spiritul lui suferea alături de ea. Încercă să-l îndepărteze, să-l ascundă, dar strigătul era puternic și nu putea să-l înăbușe, nu putea să-l abandoneze, trebuia să primească și să mîngîie.

Conștiința lui Vader invada acea rană intimă.

— Nu, strigă Luke.

Vader nu putea să creadă.

— Soră? Cum adică? Soră? Iătră el. Sentimentele tale au trădat-o... Gemeni! răcni el triumfător. A fost înțelept din partea lui Obi-Wan s-o ascundă, dar acum s-a terminat.

Zîmbetul lui îi era clar lui Luke; îl vedea prin mască, prin umbre, prin toate tărîmurile întunericului.

— Dacă tu nu vrei să te alături forței întunecate, poate că ea va voi.

Acela a fost momentul la care Luke nu a mai rezistat. Căci Leia era pentru toți ultima speranță.

Dacă Vader își îndrepta asupra ei năzuințele-i pervertitoare...

— Niciodată! strigă el.

Sabia lui zbură de la brîul lui Vader înapoi în mîna sa, oprindu-se de îndată ce ajunse la el.

Se năpusti asupra tatălui său cu o forță pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Nici Vader. Cei doi gladiatori se luptară cu sălbăticie, armele lor se ciocneau cu violență scăpărînd scînteii dar curînd se văzu că avantajul era de partea lui Luke. Și el nu mai era dispus să cedeze. Își încrucișară spadele, corp la corp. Cînd Luke îl împinse înapoi pe Vader, acesta se izbi cu capul de o bîrnă ieșită în afară. Lordul întunecat se împletici, ieșind din zona platformei prăbușite. Luke îl urmări fără să-i dea o clipă de răgaz.

Trimițînd lovitură după lovitură, Luke îl forță pe Vader să se retragă pe puntea ce traversa puțul uriaș, nesfîrșit de adînc, în străfundurile căruia se afla generatorul de putere. Fiecare lovitură a sabiei lui Luke îl îmoldea pe Vader, ca o acuzație, ca un țipăt, ca un ghimpe al urii.

Lordul întunecat căzu în genunchi, ridică însă spada ca să blocheze următoarea lovitură — și Luke îi reteză mîna dreaptă de la încheietură.

Mîna cu bucăți de metal, sîrme și dispozitive electronice se rostogoli peste pardoseală în timp ce sabia lui Vader alunecă pierind fără urmă în puțul nesfîrșit.

Luke rămase cu ochii ațintiți asupra mîinii mecanice a tatălui său, contractîndu-se spasmodic, despărțită de trup — iar apoi la propria sa mîină artificială, acoperită cu o mînușă neagră — și dintr-o dată realiză cît de asemănător devenise cu tatăl său. Asemănător cu omul pe care îl ura.

Tremurînd, stătea deasupra lui Vader, cu vîrfurile săbiei lui scînteietoare îndreptate spre gîtlejul acestuia. Dorea să distrugă această creatură a întunericului, această creatură care odinioară fusese tatăl său, această creatură care era... el.

Pe neașteptate, Împăratul apărură și el acolo, privind spectacolul, chicotind cuprins de o încîntare și o surescitare necontrolabile.

— E bine! Omoară-l! Ura te-a făcut puternic! Acum destinul ți se va împlini și tu vei lua locul tatălui tău alături de mine!

Luke privi în jos spre tatăl său, apoi la Împărat, apoi înapoi la Vader. Acesta era Întunericul — *Întunericul* pe care el îl ura. Nu pe tatăl său, nici măcar pe Împărat, ci întunericul *din* ei. Din ei și din el însuși.

Și singurul mod de-a distruge Întunericul era de a renunța la el. Pentru totdeauna. Rămase drept, nemișcat, luînd această hotărîre pentru care își petrecuse întreaga viață, pregătindu-se.

Își azvîrli sabia cît colo.

— Niciodată! Niciodată n-am să mă alătur forței întunecate! Ai dat greș, Palpatine. Eu sînt un Jedi, așa cum a fost și tatăl meu înaintea mea.

Veselia Împăratului se transformă în furie.

— Așa să fie, Jedi. Dacă nu vrei să te transformi, atunci vei pieri.

Palpatine își ridică brațele de păianjen spre Luke: din degetele sale porniră fulgere de energie albe, orbitoare, traversară încăperea și străpunseră trupul băiatului, scurgîndu-se în pămînt. Tînărul Jedi suferea tortura aceasta nemaipomenită — nu auzise niciodată de asemenea putere, de asemenea corupere a Forței cum îi era dat să simtă acum.

Dacă însă era generată de Forță putea fi și respinsă de Forță. Luke ridică brațele pentru a se apăra de fulgere. La început reuși — fulgerele, respinse, intrau în pereți. Curînd însă șocurile se abătură cu asemenea viteză și putere, revărsîndu-se asupra lui, încît nu mai fu în stare să se apere, se chirci tot de durere, genunchii începură să-i tremure, puterile îl lăsau.

În acest timp, Vader se târa, ca un animal rănit, înspre Împăratul său.

Pe Endor bătălia pentru buncăr continua. Soldații îi iradiu pe nenumărații ewok cu arme sofisticate, în timp ce micuții războinici înfruntau trupele imperiale cu bîte, puneau piedici pășitorilor bipezi cu ajutorul lianelor și a buștenilor, prindeau hiperbicicletele cu lassouri sau în plase așezate ca niște curse.

Prăvăleau copaci asupra dușmanilor, săpau gropi pe care le acopereau cu ramuri, iar apoi atrăgeau cîte unul din vehiculele acelea greoaie în capcană. Pornea cîte o avalanșă de pietre. Zăgăzuiră un fir de apă din apropiere, iar apoi deschiseră stăvilarele lăsînd apa să se reverse peste soldați și alte două vehicule. Se adunau în bande și apoi o luau la sănătoasa. Săreau din copaci pe capacul pășitorilor și turnau ulei de șopîrlă încins în țevile puștilor. Se foloseau de cuțite și sulite, și lațuri, și scoteau strigăte războinice pentru a-l dezorienta pe inamic. Erau luptători neînfricați.

Exemplul lor îl făcu pînă și pe Chewie mai îndrăzneț decît îi era felul. Începu să se distreze atît de bine balansînd pe corzile de viță și zdrobind capete, încît aproape că uită de pistolul său laser.

Se lansă la un moment dat pe acoperișul unui vehicul cu Teebo și Wicket agățați în spatele lui. Aterizară cu zgomot pe mașinăria ce se legăna de pe un picior pe altul, apoi bocăniră cu atîta violență încercînd să se țină de ea, încît unul din soldați deschise trapa să vadă ce se întîmplă. Înainte de-a apuca să tragă, Chewie îl extrase de cap și îl izbi cu toată puterea de pămînt — Wicket și Teebo se repeziră în interior și-l imobilizară pe celălalt soldat.

Micuții ewok conduceau pășitorul biped cam ca pe o bicicletă antigravitațională — cu teribilism și veselie. De cîteva ori Chewie era cît pe aci să fie aruncat de pe acoperiș, și chiar dacă lătră de cîteva ori supărat, cei doi din cabină nu-l luară în seamă — chicoteau, chițcăiau și călcau peste hiperbiciclete.

Chewie reuși să coboare înăuntru. I-a trebuit vreo jumătate de minut să dibuiască comenzile — tehnologia Imperiului era destul de standardizată. Iar apoi începu să abordeze metodic, rînd pe rînd celelalte vehicule imperiale, aruncîndu-le în aer, fără ca acestea să apuce să-și dea seama ce se întîmplă.

Pe măsură ce uriașele mașini de luptă piereau în flăcări, micuții ewok se simțiră îmbărbătați. Se regroupau în spatele mașinii lui Chewie. Wookieul întorsese mersul bătăliei.

Între timp, Han meșterea furios la panoul de comandă. De fiecare dată cînd lega două fire săreau scînteii, dar ușa tot nu se deschidea. Leia se postase în spatele lui, trăgînd cu pistolul, acoperindu-l.

În cele din urmă el o chemă.

— Dă-mi și mie o mînă de ajutor. Cred că i-am dat de capăt. Ține asta.

Îi întinse una din sîrme. Ea își puse arma înapoi în teacă, apucă sîrma pe care el i-o dăduse și o ținu nemișcată în timp ce el apropie alte două de la capetele panoului.

— Nimic nu merge aici; spuse el.

Cele trei sîrme scoaseră scînteii, legătura era făcută. Se auzi dintr-o dată un vîjîit puternic și o a doua ușă coborî cu zgomot în fața celei dintîi, dublînd impenetrabila barieră.

— Bravo. Acum avem două uși prin care trebuie să trecem, murmură Leia.

În acea clipă a fost lovită în braț de o descărcare laser și azvîrlită la pămînt.

Han se repezi spre ea.

— Leia, nu! strigă el în timp ce încerca să-i oprească sîngele ce curgea din rană.

— Prințesă Leia vă simțiți bine? se neliniști 3PO.

— Nu-i grav, dădu ea din cap. E...

— Stai așa! țipă o voce. O singură mișcare și sînteți morți amîndoi.

Rămaseră înmărmuriți, priviră în sus. Doi soldați ai trupelor de asalt stăteau în fața lor, cu armele ridicate, foarte siguri pe ei.

— Ridicați-vă în picioare! le ordonă unul din ei. Mîinile sus!

Han și Leia se uitară unul la altul, se priveau adînc în ochi cufundîndu-se pentru o clipă unul în altul, simțînd, înțelegînd, mîngîindu-se și împărtășind totul în acel moment suspendat, etern.

Privirea lui Solo alunecă spre teaca de la centura Leiei — aceasta își scoase pe furiș arma și o ținea acum gata de atac. Mișcarea rămase ascunsă privirilor celor doi soldați imperiali, deoarece Han stătea în fața Leiei, acoperind-o pe jumătate.

El se mai uită o dată în ochii ei, înțelegînd cu un ultim zîmbet tandru, șopti:

— Te iubesc.

— Știu, răspunse ea simplu.

Apoi momentul trecu și, la un semnal, într-o fracțiune de secundă, Han se rostogoli din traiectoria focului în timp ce Leia trase în soldați.

Aerul era plin de focul laserului — o abureală sclipitoare, roz-portocalie, ca o furtună de electroni,

bîntuia în zonă, întreruptă de străfulgerări intense.

Cînd fumul se mai ridică, se văzu dintr-o dată un pășitor imperial biped ce se apropia de ei și se opri chiar în față. Han se uită în sus pentru a vedea armele laser ale acestuia îndreptate direct asupra lui. Ridică mîinile în sus și făcu, șovăitor, un pas înainte. Nu prea știa nici el ce era de făcut.

— Stai acolo, îi spuse el liniștit Leiei, măsurînd din ochi distanța pînă la mașină.

În acel moment, capacul din acoperișul vehiculului se ridică și dinăuntru se ivi capul lui Chewbacca, care zîmbea satisfăcut.

— Ahr Rahr! Iătră wookieul.

În acea clipă de bucurie lui Solo îi veni să-l sărute.

— Chewie! Dă-te jos de acolo. Leia e rănită! Se repezi să-și întîmpine prietenul, apoi se opri: Nu, așteaptă am o idee!

IX

Cele două armate ale spațiului, asemenea flotelor din alte timpuri și alte galaxii, se înfruntau într-o luptă directă, navă cu navă, bord la bord.

Ziua fu marcată de manevre eroice, uneori de-a dreptul sinucigașe. Un crucișător rebel, a cărui coadă fusese cuprinsă de flăcări, se năpusti asupra unui distrugător imperial înainte de a exploda — luînd cu el și nava imperială. Nave de marfă, încărcate, erau puse pe cursă de coliziune cu nave-fortăreață, în timp ce echipajul părăsea nava, lăsîndu-se în voia unei soarte incerte, în cel mai bun caz.

Lando, Wedge, Liderul Albastru și Aripă Verde porniră la atac împotriva unuia dintre distrugătoarele mai mari — nava principală de comunicare a Imperiului. Fusese deja avariata într-un schimb de focuri cu un crucișător rebel pe care îl distrusese în cele din urmă; dar avariile puteau fi remediate, așa că rebelii trebuiau să atace în timp ce monstrul își mai lîngea rănile.

Escadrila lui Lando se apropia la nivelul carenei, în acest fel distrugătorul nu putea folosi armele de calibru mare. Iar interceptoarele rămîneau invizibile pînă în clipa în care puteau fi vizualizate direct.

— Măriți puterea la scutul deflector din față, comunică Lando grupului său. Ne îndreptăm direct asupra lor.

— Sînt pe urmele tale, răspunse Wedge. Strîngem rîndurile.

Atacără în picaj cu viteză mărită, perpendicular pe axul lung al navei imperiale — căderile verticale puteau fi cu greu detectate. Cînd ajungeau la o distanță de cincizeci de picioare de navă, virau cu nouăzeci de grade și continuau zborul de-a lungul corpului ei, într-un schimb continuu de fulgere laser.

— Începem atacul la arborele energetic principal, anunță Lando.

— În regulă, răspunse Aripă Verde. Sîntem pe poziții.

— Să nu intrați în bătaia bateriilor din față, avertiză Conducătorul Albastru.

— E o zonă fierbinte acolo jos.

— Ne-am aliniat.

— E lovită rău pe stînga arborelui, observă Wedge. Concentrați-vă pe partea aia.

— De acord.

— Pierd controlul aparatului, strigă Aripă Verde care fusese lovit.

— Ieși de-acolo, o să sări în aer!

Aripă Verde porni în jos ca și cum ar fi condus o rachetă, direct spre bateriile frontale ale distrugătorului. Urmară o serie de explozii puternice.

— Mulțumim, spuse pe un ton liniștit Liderul Albastru, contemplînd incendiul.

— Ne-a deschis calea! țipă Wedge. Într-acolo. Reactorii energetici sînt chiar în interiorul docului.

— După mine! anunță Lando, virînd *Șoimul* direct asupra țintei, luîndu-i complet prin surprindere pe operatorii reactorului. Wedge și Liderul Albastru îl urmară. Făceau cu toții ce le stătea în putere.

— Lovitură în plin! strigă Lando.

— Uite-l cum se duce!

— Eliberați zona!

Se depărtară rapid, cît de tare putură, în timp ce distrugătorul era zgîlțuit de explozii tot mai puternice pînă cînd, în cele din urmă, deveni o stea oarecare, mică și lipsită de putere. Liderul Albastru fu prins de unda de șoc și izbit de una din navele imperiale mai mici, explodînd împreună cu ea. Lando și Wedge scăpară.

Puntea navei de comandă a rebelilor se umplu de fum, nu se mai auzeau decît țipete.

Ackbar reuși să ia legătura cu Lando Calrissian.

— Blocajul a încetat; avem din nou mesaje despre scut.

— E încă ridicat? întrebă Lando cu o undă de așteptare și deznădejde în glas.

— Din păcate, da. Se pare că echipa generalului Solo nu a izbutit să-și îndeplinească misiunea.
— Pînă ce vor distruge ultima navă, mai avem încă speranțe, răspunse Lando. Han nu va da greș.
Nu se putea — trebuia cu orice preț să ajungă la Steaua Morții.

Pe Steaua Morții, Luke aproape că își pierduse cunoștința sub asaltul neîntrerupt al fulgerelor Împăratului. Chinurile erau inimaginabile, mai presus de puterea sa de îndurare, fu cuprins de o slăbiciune ce-i seca însă seva vieții, nu-și mai dorea nimic decît să se lase pradă nimicului în mrejele căruia era prins.

Împăratul zîmbi privind de sus spre tînărul Jedi, acum complet vlăguit. Alături de el, Vader reuși să se ridice în picioare.

— Tînăr prost ce ești! se auzi vocea hîrîită a Împăratului. Numai acum, la sfîrșit, ești capabil să înțelegi. Iscusința ta puerilă nu se poate compara cu puterea feței întunecate. Ai plătit un preț prea greu pentru lipsa de prevedere. Acum, tinere Skywalker, a venit clipa să plătești prețul întreg. Vei muri!

Rîse — un rîs de nebun. Și, deși lui Luke i se păru cu neputință, torentul de fulgere ce se năpusteau din degetele împăratului crescuseră în intensitate. Răsuna ca un strigăt prin toată încăperea, strălucirea ucigașă a fulgerelor era absolut copleșitoare.

Trupul lui Luke se înmuie, se ofili, în cele din urmă se prăbuși sub tirul acela îngrozitor. Nu mai făcea nici o mișcare. La sfîrșit era ca și mort. Împăratul sîșii cu răutate.

În acea clipă Vader sări în sus din spate, prinzînd brațele Împăratului într-ale sale, ținîndu-l strîns lipit de corpul lui. Simțindu-se mai slăbit ca niciodată, Vader stătuse liniștit ultimele minute, concentrîndu-și fiecare fibră a ființei sale asupra acestui act unic — unica acțiune posibilă, ultima, dacă dădea greș. Ignorînd durerea, ignorînd rușinea și slăbiciunea ce-l cuprinsese, ignorînd zgomotul asurzitor din capul lui, se concentra, orbește, total asupra acestei unice voințe, voința de-a învinge răul întruchipat de Împărat.

Palpatine se zbătea în strînsoarea brațelor lui Vader, în timp ce din mîinile sale continuau să țîșnească fulgere ale acelei energii maligne, răspîndindu-se în toate direcțiile. În această zbatere sălbatică un fulger ricoșă și îl lovi pe Vader. Lordul Întunecat căzu din nou, curenții electrici trecură prin coiful său, se prelinseră peste pelerină, îi pătrunseră în inimă.

În cădere, împleticindu-se, Vader se îndreptă cu prizonierul său spre mijlocul podului ce traversa abisul în fundul căruia se afla centrul energetic. Îl ridică pe despotul urît deasupra capului și, cu ultima încordare a puterilor sale, îl azvîrli în abis.

Trupul lui Palpatine, ce continua să scuiepe fulgere de lumină, se prăbuși în vid, izbindu-se de pereții puțului. În cele din urmă, dispăru, iar, peste cîteva secunde, se auzi o explozie îndepărtată, departe, în adînc. Un suflu de aer ieși pe gura puțului, răspîndindu-se în încăperea tronului.

Vîntul acesta făcu să fluture pelerina Lordului Vader care, sleit, se ducea spre prăpastie, încercînd să-și urmeze stăpînul pînă la capăt. Luke se tîrî însă pînă la el și îl trase pe Lordul Întunecat de pe buza prăpastiei, înapoi, în siguranță.

Rămaseră amîndoi întinși pe podea, îngemănați, prea slăbiți ca să se poată mișca, prea mișcați ca să poată vorbi.

În interiorul buncărului de pe Endor, controlorii imperiali urmăreau pe ecranul principal lupta micuților ewok. Deși imaginea era perturbată de electricitate statică, lupta părea să fi scăzut în intensitate. Era și timpul, la urma urmelor li se spusese mereu că băștinașii de pe această lună erau ființe liniștite, defel belicoase.

Imaginea se înrăutăți — probabil din cauza vreunei antene avariate în timpul luptelor — cînd, pe neașteptate, pe ecran apăru un vehicul biped, semnalizînd neîncetat.

— S-a terminat, comandante! Rebelii au fost scoși din luptă, iar cei care au rămas s-au retras împreună cu ursuleții în pădure. Avem nevoie de întăriri ca să continuăm urmărirea.

În buncăr izbucniră urale de bucurie. Scutul era în siguranță.

— Deschideți ușa principală! ordonă comandantul. Trimiteți trei plutoane în ajutor.

Ușa buncărului se deschise, trupele imperiale ieșiră în pas alergător afară... pentru a se vedea înconjurare de rebeli și ursuleții ewok, cu un aer crunt și răutăcios. Trupele imperiale se preară fără luptă.

Han, Chewie și cinci alți rebeli intrară în buncăr cu încărcătura de explozibil. Amplasară explozibilul cu dispozitiv de declanșare cu ceas în unsprezece puncte strategice din interiorul și din jurul generatorului de energie, apoi ieșiră afară, fugind cît puteau de repede.

Leia, suferind încă cumplit de pe urma rănii, era întinsă la adăpostul unor tufe aflate la oarecare distanță. La stînga, micuții ewok își adunau prizonierii pe latura îndepărtată a luminișului, cînd Han și Chewie ieșiră afară, căutînd un adăpost. În clipa următoare, buncărul sări în aer.

Un spectacol impresionant, explozie după explozie, de pe urma căreia se ridică o vîlvătaie de cinci sute de picioare, producînd o undă de șoc care îi azvîrli la pămînt pe toți cei ce rămăseseră în picioare și pîrjoli toată verdeața din jurul luminiișului.

Buncărul era distrus.

Un căpitan se îndreptă alergînd spre amiralul Ackbar și i se adresă cu voce tremurată:

— Scutul din jurul Planetei Morții și-a pierdut puterea, domnule.

Ackbar privi spre ecran, rețeaua generată electronic dispăruse. Luna și Steaua Morții pluteau acum neprotejate, într-un spațiu gol, negru.

— Au reușit, murmură Ackbar.

Se repezi la microfon și anunță pe canalul de război de mare frecvență.

— Către toate navele de vînătoare, începeți atacul împotriva reactorului principal de pe Steaua Morții. Scutul deflector a fost scos din funcțiune. Repet. Scutul deflector a fost scos din funcțiune.

Lando fu primul care se făcu auzit.

— Am înțeles. Am pornit într-acolo. Grupul Roșu! Grupul Auriu! Escadrila Albastră. Urmați-mă cu toții! Bravo, Han, așa-mi plac. Acum e rîndul meu.

Șoimul plonjă spre suprafața imensei baze de luptă imperiale, urmat de horde de interceptoare rebele, și de o masă încă impunătoare, dar dezorganizată de interceptoare imperiale tip TIE — în timp ce trei crucișătoare spațiale rebele se îndreptau spre uriașul superdistrugător spațial al Imperiului, nava-amiral a lui Vader, care părea să aibă probleme la sistemul de direcție.

Lando și primul val de interceptoare X porniseră spre porțiunea neterminată a Stelei Morții, zburînd la altitudine joasă, pe deasupra suprafeței curbate a părții aflate în funcțiune.

— Mențineți-vă la mică altitudine pînă ajungem la partea neterminată, își avertiză Wedge escadrila.

Toată lumea știa însă foarte bine ce avea de făcut.

— Se apropie o escadrilă de interceptoare inamice...

— Aripă Albastră, ordonă Lando, ia-ți oamenii oprește navele inamice.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință.

— Recepționez interferențe... Steaua Morții ne perturbă, cred.

— Mai sînt și alte interceptoare pe cadranul zece... Iată suprastructura, anunță Lando. Căutați tunelul spre reactorul principal.

Intră din plin în zona neterminată, și începu să se strecoare printre grinzi ieșite în afară, turnuri pe jumătate ridicate, labirinte de canale, schele, luminile sporadice ale unor reflectoare. Dispozitivele de apărare antiaeriană nu erau nici pe departe terminate — bazîndu-se în principal pe protecția oferită de scutul deflector. Asta însemna că rebelii trebuiau să se preocupe cel mai mult de posibilele capcane ale acelei structuri neterminate și de interceptoarele TIE ce veneau în urma lor.

— Îl văd, văd sistemul de canale energetice, transmise Wedge. Mă-ndrept spre el. Nu prea e loc.

— Și eu îl văd, încuviință Lando.

— N-o să ne fie prea ușor.

Peste un turn și pe sub un pod — și dintr-o dată se treziră că intraseră cu viteză maximă într-un tunel adînc care abia putea cuprinde trei interceptoare, zburînd aripă lîngă aripă. În plus era străpuns pe toată lungimea lui încolăcită de o mulțime de tuneluri de alimentare macazuri alternative și nișe; în plus, era punctat de un număr alarmant de obstacole aflate chiar în tunel: mașini grele, elemente de structură, cabluri de putere, scări rulante, semi-pereți, mormane de resturi.

Vreo douăzeci de interceptoare rebele intrară în viraj în tunel, urmate de două ori mai multe nave TIE. Două din interceptoare ieșiră de pe traiectorie pentru a evita primul atac al armelor laser.

Vînătoarea era în toi.

— Încotro mergem? strigă Wedge vesel.

O descărcare laser lovi peretele tunelului deasupra lui, împrôșcîndu-i parbrizul cu scînteii.

— Ne concentrăm pe cea mai puternică sursă de energie, sugeră Lando. Acea trebuie să fie generatorul.

— Aripă Roșie, fii pe fază — s-ar putea, foarte curînd să dăm de capăt.

Rapid se aliniară în rînd dublu sau simplu, de cum observară că tunelul, pe lîngă ieșiri și intrări laterale și obstacole ce blocau drumul, se mai și îngusta la fiecare viraj.

Interceptoarele TIE loviră o navă rebelă, care luă foc și explodează. Apoi un aparat TIE se izbi de o mașină grea — cu același rezultat.

— Văd aici pe ecran că ne așteaptă o barieră serioasă, anunță Lando.

— Am recepționat. O să reușești?

— O să mă cam strîngă.

Într-adevăr l-a cam strîns. Un perete termoizolant închidea trei sferturi din tunelul care făcea în

acel loc un cot în jos, lăsînd foarte puţin loc de trecere, Lando fu nevoit să facă o rotire de 360° cu *Şoimul*, urcînd, coborînd, accelerînd. Din fericire, interceptoarele cu aripi X sau Y nu erau la fel de masive. Cu toate astea, două din ele nu izbutiră să treacă. Aparatele TIE, ceva mai mici, reuşiră să se apropie.

Dintr-o dată, ecranele păriră din cauza electricităţii statice.

— Nu mai văd nimic, ţipă Wedge.

— Las-o mai încet, îl avertiză Lando. Cine ştie ce descărcare de energie provoacă toată interferenţa asta.

— Treceţi pe scanare vizuală.

— N-are rost la asemenea viteză. Va trebui să zburăm aşa orbeşte.

Două interceptoare X loviră peretele în locul în care tunelul se îngusta din nou. Un al treilea fu aruncat în aer de interceptoarele imperiale.

— Către Liderul Verde! strigă Lando.

— Ascult.

— Ia-o înapoi şi ieşi la suprafaţă. Tocmai am fost chemaţi de Casa Unu care ne cer un interceptor. S-ar putea să mai tragi după tine şi o parte din urmăritori.

Liderul Verde şi cohorta lui se întoarseră, ieşiră din tunel, înapoi în bătaia crucişătoarelor. Doar un singur aparat TIE îi urmă, trăgînd continuu.

Vocea lui Ackbar răsuna din aparatul de transmisie.

— Steaua Morţii se depărtează de flotă — se pare că se pregăteşte să ia poziţie ca să distrugă luna Endor.

— Cît durează pînă ce se aşază în poziţie?

— Unu virgulă trei.

— Nu avem timp destul. Intrăm în criză de timp.

Wedge întrerupse transmisia.

— Intrăm şi în criză de tunel.

În acea clipă *Şoimul* se strecură printr-o deschizătură şi mai mică, avariindu-şi de data aceasta suportii auxiliari.

— Am trecut la mustaţă, mormăi Calrissian.

— Gdzhry dzn, încuviinţă copilotul său.

Ackbar privea cu ochii măriţi prin geamul postului de observare. Privea în jos spre superdistrugătorul spaţial, aflat la numai cîteva mîle distanţă. Pe toată suprafaţa izbucneau focuri, iar nava se înclinase periculos.

— I-am doborît scuturile din faţă, spuse Ackbar în microfon. Trageţi asupra punţii.

Escadrila Liderului Verde ieşi de sub Steaua Morţii, virînd în sus.

— Am venit cu forţe noi, Casa Unu, anunţă Liderul Verde.

— Tragem torpile protonice, completă Aripă Verde.

Puntea fu lovită — cu rezultate caleidoscopice. Se declanşă, rapid, o adevărată reacţie în lanţ, de la o staţie energetică la alta de-a lungul treimii mijlocii a uriaşului distrugător, producînd explozii orbitoare. Nava se îndoi în unghi drept şi porni, rotindu-se, asemeni unui titirez spre Steaua Morţii.

Prima serie de explozii îl luă pe sus pe Liderul Verde; căderea necontrolată ce-a urmat atinse alte zece aparate, două crucişătoare şi o navă auxiliară. Apoi tot acel conglomerat exotermic se izbi lateral de Steaua Morţii, impactul fiind suficient de puternic ca să clatine baza aceea uriaşă de luptă, şi să declanşeze explozii şi coliziuni în toată reţeaua ei de reactori, muniţii, coridoare.

Pentru prima oară, Steaua Morţii se clătină. Coliziunea cu distrugătorul ce exploda fu doar începutul care produse o pană de sistem, topirea unor reactori, panică în rîndul personalului, abandonarea posturilor, alte disfuncţii şi un haos general.

Fumul se răspîndi peste tot, din toate direcţiile răsunau bubuituri, oamenii alergau şi strigau. Focuri electrice, explozii cu vapori, depesurări ale cabinelor, ruperea lanţurilor de comandă. La acestea se adăugau bombardamentele neîntrerupte ale crucişătoarelor rebele — băgînd spaima în inamic, sporind isteria care deja îi cuprinsese pe toţi.

Căci Împăratul era mort. Răul central, atotputernic, ce dăduse coeziune Imperiului, dispăruse, iar cînd latura întunecată era într-atît de disperată, într-atît de nedirecţionată se ajungea la acest rezultat.

Confuzie.

Disperare.

Spaimă umedă.

În hărmălaia generală, Luke reuşise, nu se ştie cum, să ajungă la docul principal — încercînd să

împingă masa inertă a trupului tatălui său spre o navetă imperială. La jumătatea drumului, nu mai rezistă însă și se prăbuși din cauza efortului.

Încet, se ridică din nou. Ca un automat, ridică trupul tatălui său, îl puse pe un umăr și își continuă drumul împletindu-se spre una din navete.

Luke îl așează pe tatăl său pe jos, adunându-și forțele pentru ultima porțiune de drum, când exploziile se auziră tot mai puternic, de jur împrejur. Prin îmbinări țigane scînteii, unul din pereți se îndoi și fumul izbucni printr-o spărtură. Podeaua se zdruncina.

Vader îi făcu semn lui Luke să se apropie.

— Luke, ajută-mă să-mi pot scoate masca asta.

Luke clătină din cap.

— O să mori.

Vocea Lordului Întunecat se auzea slab.

— Nimic nu mai poate opri moartea. Vreau ca măcar o dată să te pot privi fără ea. Vreau să te văd cu ochii mei.

Luke se temea. Se temea să-l vadă pe tatăl său așa cum era. Se temea să vadă persoana care devenise atît de întunecată — aceeași persoană care îi zămisli pe Luke și Leia. Se temea să-l cunoască pe Anakin Skywalker care trăia în interiorul lui Darth Vader.

Și lui Vader îi era teamă să-l lase pe fiul său să-l vadă, să-și scoată masca care stătuse între ei atîta vreme. Masca neagră, blindată fusese unicul său chip timp de mai bine de douăzeci de ani. Fusese vocea lui, și respirația lui, și ascunzișul lui — scutul lui împotriva oricărui contact uman. Acum însă avea să și-o scoată, căci avea să-și vadă fiul înainte de-a muri.

Împreună ridicară casca grea de pe capul lui Vader. În interiorul măștii: aparatul complicat de respirație care trebuia debransat, un modulator de voce și un vizor ce trebuiau desprinse de sursa de energie din spate. Dar cînd masca fu în cele din urmă scoasă și pusă deoparte, Luke își privi tatăl în față.

Fața tristă și blîndă a unui om bătrîn. Pleșuv, spîn, cu o cicatrice imensă care pornea din vârful capului și ajungea pînă la ceafă; ochii întunecați, căzuți în orbite, iar pielea albă ca varul, căci nu mai văzuse soarele de două decenii. Bărbatul acela bătrîn zîmbi slab; iar în ochi îi străluciră lacrimi. Pentru o clipă, parcă semăna cu Ben.

O față plină de expresie, pe care Luke avea să și-o amintească mereu. În primul rînd putu citi regret. Și rușine. Apoi reflexele unor amintiri ce i se pierdeau pe chip... amintiri din vremuri pline de evenimente. Și grozăvii. Și dragoste, de asemenea.

Era o față pe care lumina nu o mai atinsese de o viață de om. De cînd venise Luke pe lume. Văzu nările tresărind, cînd percepuseră ceva ca o adiere de miros. Văzu capul înclinîndu-se imperceptibil pentru a asculta — pentru prima oară fără amplificator electronic. Luke simți ceva ca o remușcare că singurele sunete pe care le putea auzi acum erau cele ale exploziilor, singurele mirosuri, fumurile întepătoare ale incendiilor electrice. Cu toate astea, simțea. Direct, nefiltrat.

Văzu ochii bătrîni concentrîndu-se asupra lui. Lacrimi fierbinți se rostogoliră pe obrajii lui Luke, căzură pe buzele tatălui său. Tatăl zîmbi simțindu-le gustul.

O față care nu se arătase de douăzeci de ani.

Vader își văzu băiatul plîngînd și știu că era îngrozit de fața pe care o vedea.

Pe moment, spaima lui Vader crescuse — lacrimile se adăugau sentimentului vinovăției pentru felul în care își imaginase că arată. Dar apoi își aminti cum obișnuia să arate odinioară — impunător, măreț, cu sprîncenele răsucite care îi dădeau un aer de invincibilitate. Da, așa obișnuia să arate odinioară.

Iar această amintire aduse cu sine un val de alte amintiri. Despre casă și familie. Despre nevasta lui îndrăgită. Despre libertatea spațiului infinit. Despre Obi-Wan.

Obi-Wan, prietenul său... și ce întorsătură luase prietenia lor. Nu știa nici el de ce — dar îi fusese injectat acel virus care mocnise pînă ce... stop. Acestea erau amintiri de care, acum, pe moment, nu voia să știe. Amintiri ale lăveii topite, ce se scurgea pe spatele lui... Nu!

Băiatul acesta îl trăsese afară din groapă — acum, aici. Făcuse acest gest. Era băiat bun.

Băiatul era bun, și băiatul ăsta era al *lui* — binele exista deci și în *el*. Zîmbi din nou spre băiat și, pentru prima oară, îl iubi. Și pentru prima oară, după ani lungi, se iubi din nou și pe sine.

Dintr-o dată mirosi ceva — își umflă nările, adulmecînd. Flori de cîmp, asta era. În plină floare, probabil că era primăvară.

Și apoi tunetul — își încordă auzul. Da, tunetul ploii de primăvară. Care făcea florile să înflorească.

Da... simți o picătură de ploaie pe buze. Linse bobul delicat de apă... dar, stai, nu era apă dulce, era sărată, era... o lacrimă.

Își concentră din nou privirea asupra lui Luke și își văzu băiatul care plîngea. Da, asta era, simțea pe buze toată amărăciunea băiatului — fiindcă arăta atît de îngrozitor, fiindcă *era* atît de îngrozitor.

Dar voia să-l împace pe Luke, voia să-l facă să înțeleagă că nu era chiar atît de urît, nu pe de-a întregul, nu în străfundurile ființei sale. Cu un zîmbet slab, puțin batjocoritor la adresa propriei sale

persoane, clătină din cap, încercînd să-i explice lui Luke:

— Sîntem ființe luminoase, Luke — nu această materie crudă.

Luke dădu și el din cap — ca să-i spună tatălui său că totul era în ordine, că nu trebuia să-i fie rușine, că nimic nu mai conta acum. Și cîte altele — dar nu putea vorbi.

Vader vorbi din nou cu glasul stins, aproape imperceptibil.

— Du-te fiule. Lasă-mă.

În acea clipă, Luke își regăsi glasul.

— Nu, ai să vii și tu cu mine. Trebuie să te salvez.

— Asta ai făcut, băiete, șopti el.

Se gîndi că i-ar fi plăcut să-l cunoască pe Yoda, să-i mulțumească bătrînului Maestru Jedi pentru ucenicia lui Luke..., dar poate că va fi curînd alături de el, reuniți întru acea unică Forță. Și alături de Obi-Wan.

— Tată, n-am să te las, protestă Luke.

Exploziile se succedau, distrugînd totul în jur; un perete întreg se prăbuși, tavanul crăpă, iar dintr-o gură de aerisire din apropiere izbucni o flacără albastră. Podeaua de dedesubt începu să se topească.

Vader îl trase pe Luke foarte aproape de el, îi șopti la ureche:

— Luke, ai avut dreptate... și, ai avut dreptate în ceea ce mă privește... spune-i surorii tale... că ai avut dreptate.

Cu aceasta închise ochii. Daith Vader — Anakin Skywalker — murise.

O explozie puternică răsună la capătul docului, umplînd locul de flăcări și fum, aruncîndu-l pe Luke la podea. Încet, se ridică din nou, și, ca un automat, porni împleticindu-se spre una din ultimele nave.

Șoimul Mileniului își continua cursa plină de obstacole prin labirintul de canale energetice, ajungînd tot mai aproape de cupola giganticei sfere — reactorul principal. Crucişătoarele rebele lansaseră un bombardament continuu asupra suprastructurii neterminate a Stelei Morții, iar acum fiecare lovitură provoca cîte un seism în imensa stație de luptă și un șir de catastrofe.

Comandantul Jerjerrod ședea cufundat pe gînduri în sala de comandă a stației, urmărind cum totul din jurul lui se dezintegrează. Jumătate din oamenii lui erau morți, răniți, ori fugiseră care încotro — nu era clar unde sperau să afle scăpare. Restul umblau de colo-colo, ori urmăreau navele inamice, ori trăgeau cu armele din toate direcțiile, ori strigau ordine, ori se concentrau cu disperare asupra unei singure ținte, ca și cum asta i-ar fi putut salva. Ori, precum Jerjerrod, cugetau pur și simplu.

Nu putea înțelege cu ce greșise. Fusesse răbdător, credincios, deștept, rezistent. Era comandantul celei mai mari stații de luptă ce fusese construită vreodată. Sau, aproape construită. Ura această Alianță a Rebelilor, acum, cu ura unui copil căruia i se luase jucăria. Ținuse la ea pe vremuri: ca la un băiețuș pe care îl putea necăji, animăluțul pe care îl putea întărită în glumă. Dar băiatul crescuse, știa acum să răspundă la provocări. Se eliberase din cătușă.

Jerjerrod îl ura acum.

Dar se părea că, ajuns în acest punct, mare lucru nu mai putea face. Desigur, putea distruge luna Endor, putea s-o facă. Era o acțiune meschină, josnică, e adevărat — să incinerezi o lună așa verde și vie, în mod gratuit, fără nici un alt scop decît cel de-a distruge. Un act meschin, dar ce plăcere delicioasă.

Un aghiotant veni în fugă spre el.

— Flota rebelă se apropie domnule.

— Concentrați focul spre acel sector, răspunse el distrat.

— Interceptoarele din suprastructură eludează sistemul nostru de apărare. N-ar trebui să...

— Inundați sectoarele 304 și 138. În felul acesta îi opriți.

Își ridică sprîncenele întrebător spre aghiotant.

Acesta nu înțelese însă mare lucru, mirîndu-se de atitudinea comandantului în fața situației existente.

— Dar, domnule...

— Care este factorul de rotație pentru a pune în ordine de bătaie luna Endor?

Aghiotantul verifică ecranul computerului.

— Punct zero doi, spre ținta lună. Domnule comandant, flota...

— Accelerați rotația pînă ce luna ajunge în ordinea de bătaie, iar apoi trageți la semnalul meu.

— Am înțeles, domnule. Aghiotantul manevră un șir de comutatoare. Am accelerat rotația, domnule. Punct zero unu, cu ținta luna. Șaizeci de secunde pînă ce ajunge în ordinea de bătaie. Să trăiți, domnule.

Aghiotantul salută, puse declanșatorul de tragere în mîna lui Jerjerrod chiar în clipa cînd o altă explozie zgîlții, camera de comandă, și ieși alergînd din cameră.

Jerjerrod zîmbi calm spre ecranul de observație. Endor începea să iasă din umbra Stelei Morții. Se

juca cu detonatorul din mîna sa. Punct zero zero cinci spre ținta luna. Din camera de alături izbucniră strigăte.

Treizeci de secunde pînă la declanșarea focului.

Lando își continua drumul prin tunelul reactorului principal. Nu mai rămăsese în cursă decît Wedge, care zbura chiar în fața lui, și Aripă Aurie, în spatele lui. Cîteva aparate TIE se țineau încă pe urma lor.

Tunelul de aici din centru nu era mai lat decît două nave și cotea brusc tot la cinci sau zece secunde de zbor la viteza pe care o atingea Lando. Un aparat imperial se izbi de un perete și explodează, pe altul îl doborî pe Aripă Aurie.

Mai rămăseseră două.

Trăgătorii din spatele *Șoimului* țineau acele aparate TIE la distanță, cînd deodată, în cele din urmă, se ivi reactorul principal. Nu văzuseră niciodată ceva atît de înspăimîntător.

— E prea mare, țipă Wedge. Torpilele protonice de care dispunem nici măcar n-o să-l clintescă.

— Îndreaptă-te spre regulatorul de energie din turnul de la nord, îl ghidă Lando. Eu mă ocup de reactorul principal. Avem și rachete concasoare — care ar trebui să pătrundă. O dată ce le-am dat drumul, n-o să mai avem mult timp la dispoziție ca să ieșim de aici.

— Gata, sînt deja la ieșire, glumi Wedge.

Își lansă torpilele cu un strigăt de război carellian, lovind turnul nordic în două părți și o luă din loc accelerînd.

Șoimul așteptă trei secunde primejdioase, apoi își lansă rachetele. Timp de o secundă, lumina a fost prea puternică pentru a vedea ce se întîmplă. Apoi, întregul reactor începu să se dezintegreze.

— L-am nimerit în plin, strigă Lando. Acum vine greu!

Deasupra lui se căsca o cavitate, creînd un efect de tunel. *Șoimul* viră prin tunelul cotit, printre pereții cuprinși de flăcări, obstacolele ce se puneau în mișcare, aflîndu-se mereu cu o fracțiune de secundă înaintea lanțului de explozii.

Wedge părăsi suprastructura la o viteză aproape de cea a luminii, zbură pe deasupra lui Endor, făcu un viraj în spațiu, încetinind și mai mult și revenind apoi, într-o buclă blîndă, la adăpostul lunii.

O clipă mai tîrziu, Luke părăsea docul de acostare al stației într-o navetă imperială, în timp ce în urma lui acea porțiune începu să se dezintegreze. Aparatul lui, destul de avariat, se îndreptă și el spre sanctuarul verde din apropiere.

Iar în final, ca și cum ar fi fost scuipat de flăcările conflagrației, *Șoimul Mileniului* țîșni îndreptîndu-se spre Endor.

Steaua Morții pieri în vîlvătaia focului orbitor, ca o supernovă fulminantă.

Han bandaja rana de la braț a Prințesei în clipa în care Steaua Morții se dezintegrează. Atenția tuturor — ursuleți ewok, soldați ai trupelor de asalt imperiale, acum prizonieri, trupe rebele — se concentrează asupra acestui spectacol, această străfulgerare finală, incandescentă, autodistrugătoare, proiectată pe cerul nopții. Rebelii izbucniră în urale.

Leia atinse obrazul lui Han. El se aplecă spre ea și o sărută, apoi se lăsă din nou pe spate, visînd la ochii ei îndreptați spre cerul înstelat.

— Hei, glumi el, fac prinsoare că Luke a reușit să plece de acolo înainte ca măgăoaia să sară în aer.

— Da, încuviință ea. Simt asta.

Percepu prezența fratelui ei ca pe o atingere prin intermediul Forței. Răspunse la această atingere, pentru a-l asigura pe Luke că era în ordine. Totul era în ordine.

Han se uită la ea cu dragoste adîncă, o dragoste cu totul deosebită. Fiindcă ea era o femeie deosebită. Prințesă nu doar după nume, ci după inimă. Taina ei îl uimea, cu toate acestea părea atît de delicată. Odinioară își dorise totul pentru el. Acum își dorea totul pentru *ea*. Tot ce-și dorea ea. Iar, după cum vedea el, ea își dorea din toată inima să-l revadă pe Luke.

— Ții la el cu adevărat, nu-i așa?

Ea încuviință, continuînd să cerceteze cerul. Luke era undeva acolo, Luke era în viață. Iar celălalt. Cel întunecat — era mort.

— Știi, continuă Han, eu înțeleg. Cînd el se va întoarce, eu n-o să stau în calea voastră...

Ea clipi uimită, înțelegînd dintr-o dată că fiecare vorbea despre altceva.

— Ce tot spui acolo? întrebă ea.

Apoi înțelese.

— O nu, nu, nu, rîse ea, nu-i ce-ți închipui tu. Luke este *fratele* meu.

Han trăi un caleidoscop de sentimente: surpriză, tulburare, stînjeneală, ușurare. Da, acum totul era în cea mai desăvîrșită ordine.

O luă în brațe, o strînsese la pieptul său, o așeză pe patul de ferigă, avînd grijă de brațul ei rănit și

se întinse lîngă ea sub strălucirea pieritoare a Stelei Morții.

Luke ședea într-un luminiș al pădurii în fața unei grămezi uriașe de bușteni și crengi. Întins deasupra, înveșmîntat în robă, se afla trupul neînsuflețit al lui Darth Vader. Luke aprinse o torță.

Atunci cînd flăcările învăluiră trupul, din golurile măștii se ridicară fuioare negre de fum, asemenea unui spirit întunecat, ce în sfîrșit fusese eliberat. Luke contempla cu durere focul din fața lui. Încet, rosti cuvintele de rămas-bun. Numai el crezuse în acea ultimă scînteie de omenie, existentă în tatăl său. Acum se mîntuia, ridicîndu-se o dată cu flăcările în întunericul nopții.

Luke urmări limbile de foc strălucitoare înălțîndu-se spre cer. Ele se înlănțuiau acolo cu artificiiile pe care nebelii le lansau pentru a-și sărbători victoria. Iar acestea, la rîndul lor, se înlănțuiau cu focurile din satele micuților ewok — focuri de bucurie, de liniște și triumf. Auzea tobele bătînd, muzica ce-i făcea pe băștinași să se legene în lumina focului, chemările de bucurie ale acestor petreceri. Luke încerca o bucurie mută în timp ce contempla acest foc al victoriei pe care o dobîndise și a pierderii pe care o suferise.

Un foc uriaș ardea în mijlocul pieții satului, pentru a sărbătorii victoria. Rebelii, alături de ursuleții ewok se strînseseră în jurul lui — cîntînd, dansînd și rîzînd în limbajul comun al eliberării. Pînă ce și Teebo și R2 se împăcaseră și executau un mic dans în doi, în timp ce alții îi acompaniau bătînd din palme. 3PO, ale cărui zile regești se încheiasem, era mulțumit să fie alături de micuțul droid, care era cel mai bun prieten al său. Îi mulțumea Ziditorului și căpitanului Solo pentru că reușise să-l repare pe R2, ca să nu mai vorbim de stăpîna lui, Prințesa Leia — pentru un bărbat ce nu ținea cont de etichetă, Solo avea calitățile lui, asta era clar. Și-i mulțumea, în primul rînd Ziditorului pentru că, în sfîrșit, pusese capăt războiului ăsta sîngeros.

Prizonierii fuseseră expediați cu navele spre ceea ce mai rămăsese din flota imperială — crucișătoarele rebele aveau să se ocupe de ei. Undeva, acolo sus, Steaua Morții pierise în întuneric.

Han, Leia și Chewbacca stăteau la oarecare distanță de ceilalți. Unul lîngă altul, fără să-și vorbească, și din cînd în cînd, aruncau o privire spre poteca ce venea în sat. Pe jumătate așteptînd, pe jumătate încercînd să nu aștepte, incapabili să facă altceva.

Pînă ce, în final, răbdarea le-a fost răsplătită: Luke și Lando, epuizați, dar veseli, veneau împleticindu-se pe cărare, ivindu-se din întuneric, pătrunzînd în cercul de lumină. Prietenii se repeziră să-i salute. Se îmbrățișau, țipau, săreau unul la altul și se mîngîiau, fără să-și spună vreun cuvînt, mulțumiți doar că se puteau atinge.

După un timp cei doi droizi se apropiară și ei, să fie alături de camarazii lor dragi.

Ursuleții ewok continuară să petreacă pînă tîrziu în noapte, în timp ce această mică societate de temerari îi urmărea de pe margine.

Timp de o clipă, uitîndu-se la foc, Luke avu impresia că vede chipuri dansînd printre flăcări — Yoda, Ben, și să fi fost și tatăl său? Se depărtă de camarazii săi, pentru a încerca să înțeleagă ce spuneau aceste chipuri; erau efemere și nu vorbeau decît umbrelor focului; apoi dispărură cu totul.

Pe Luke îl cuprinse pe moment tristețea, dar atunci veni Leia, care îi luă mîna și îl conduse spre ea, spre ceilalți, înapoi în cercul de căldură și camaraderie, și iubire.

Imperiul era mort.

Trăiască Alianța.
